

TÙY HẦU CHÂU

Bí Mật Thức Tỉnh

*Chuyển ngữ:
Thanh Phong*

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Mặt trời thành phố Lan tháng 9 như cũ chói chang hừng hực, con đường nóng rực.

Lê Lạc trên xe buýt, khí lạnh trong xe nhẹ nhàng khoan khoái bức tan một

thân nắng nóng. Buổi chiều thứ hai học sinh không nhiều lắm. Phía sau xe

buýt chật chội bây giờ còn trống vài chỗ. Nhưng mà chỉ còn 3 trạm đường, Lê Lạc lười đi về sau, cầm tay vịn an toàn bên cạnh.

Lúc cúi đầu nhìn xuống, vành mũ lưỡi trai màu đỏ che hết nửa khuôn mặt.

Lê Lạc mặc quần dài rộng thoải mái, trên đầu đội mũ che nắng, như vậy từ

trên xuống dưới ăn mặc đầy đủ, đáng chú ý nhất vẫn là làn da đẹp của cô,

trắng nõn nhẵn nhụi, còn sáng.

Kết hợp với tứ chi mảnh khảnh, thịt xương đều đều, gầy mà không thấy xương.

3 trạm rất nhanh đến, trạm này là khu viện nghiên cứu nuôi dưỡng tế bào

sinh hóa mới thành lập của thành phố Lan . Lần đầu tiên Lê Lạc trở về vẫn là

đi thăm viện nghiên cứu này, kiến trúc hình học đối xứng, hình thể mặt chính

trang trọng, khí thế to lớn. Sắc xanh tràn đầy khung cảnh xung quanh, vừa

thích hợp hiện đại hóa kiến trúc chỗ này lại tăng một phần trầm tĩnh và thanh lịch.

Thực, không tồi a.

Hôm nay, cô mang theo thư xin học ở viện đến. Toàn bộ nghiên cứu sinh của

thành phố Lan chỉ có hai người trong danh sách học, cô là một trong số đó.

Bây giờ có một bạn đồng học gọi cho cô, một bạn nam , trong điện thoại nói

xin lỗi với cô: Bởi vì cơ thể bạn gái bây giờ không thoải mái nên anh ta mới

vội gọi đến, nếu có thể thì hy vọng cô giải thích một chút với Tà giáo sư.

Lí do này thật sự khiến người ta không thể từ chối được.

Ngay sau đó, một loạt âm thanh truyền tới, “Thương Ngôn, anh mau tới đây để em dựa vào.....”

Quên đi, đầu năm nay, học bá* (chỉ những bạn học rất giỏi) còn có thể làm

bạn trai tốt không nhiều lắm . Lê Lạc vẫn đồng ý:“Được, tôi sẽ giúp anh nói với Tà giáo sư một tiếng.”

Nhưng mà, Lê Lạc cũng không thấy được Tà giáo sư trong truyền thuyết, Tà Uẩn Ninh.

2 rưỡi chiều, đại khái là thấy cô chờ lâu, một người phụ nữ tầm ba bốn mươi tuổi dẫn cô lên tầng 3.

Toàn bộ tầng 3 là khu vực làm việc đi vào đều cần mật mã hoặc vân tay, Lê Lạc chỉ có thể ngồi ở phòng ngoài.

Rõ ràng bên ngoài cũng có chỗ nghỉ ngơi, sô-pha vàng nhạt, bàn gỗ hồ đào, các loại tạp chí khoa học xuất bản toàn bộ sắp theo thứ tự đặt ở trên kệ tạp chí.

Tầng 3 rất yên tĩnh bất ngờ truyền đến hai tiếng “chít chít”, nhỏ mềm véo von. Lê Lạc theo tiếng mới phát hiện cửa sổ có con vật nhỏ đang nhìn mình, cái đầu nhỏ đáng yêu, mỏ nhỏ lại dài, nhìn rất thú vị.

Lê Lạc đi đến hai bước, tiếp tục đánh giá, nó là giống cái gì..... chim sơn tước* sao?

Vật nhỏ lại kêu vài tiếng, chít chít chiêm chiêm .

Nó là thật. Lê Lạc làm một động tác bắn súng, vật nhỏ vỗ hai cánh, bay đi . Đáng tiếc lại phải tiếp tục chờ đợi , điện thoại vang lên.

Máy điện thoại treo tường đối diện, tiếng chuông vang lên. Lê Lạc do dự một hồi, liền nghe xong nó.

“Xin chào.....”

Một chút sai khiến bất ngờ không kịp đề phòng rơi xuống: “Bây giờ cô nhìn một cái sofa bên trái gần cuối giá sách kia, có một cái ví da màu đen hay không, nếu có bây giờ cô giúp cho tôi mang lại đây..... Địa chỉ là số 87 phía nam đường Bắc Hà, nhà hàng Thánh Đình.”

Lê Lạc lặng im một lát.

Đoạn điện thoại bên kia vang lên giọng nam trầm lạnh, mang theo một chút không tập trung. Có lẽ bởi vì cô không nói, anh ta nói thêm một câu, “Tôi là Tạ Uẩn Ninh.”

Lê Lạc nhìn cái sofa kia, phía góc trong rõ ràng có một cái ví da màu đen bỏ quên, cô lễ phép đáp lời: “Được, Tạ giáo sư.”

Lê Lạc gọi xe đi đến phía nam đường Hoài Bắc, nhà hàng Thánh Đình không dễ phát hiện, ở trên tầng 2 ngã tư đường, cầu thang xoắn bằng gỗ theo phong cách cổ xưa để lên. Ba giờ chiều, người trong quán không nhiều lắm, chỉ có hai ba bàn khách, chủ yếu là đến đây uống trà chiều.

Chỉ có một bàn gần cửa sổ, có một đôi nam nữ đang ngồi, bàn ăn cơm trưa của họ còn không hết. Cô gái đối diện tầm mắt của Lê Lạc mặt, không thể hoài nghi đó chính là đại mỹ nữ, dáng người diện mạo đều đẹp, chỉ là vẻ mặt.....Người đàn ông thì không thấy mặt, thân mình dựa vào sofa, bộ dạng hết hứng thú.

Lê Lạc được bồi bàn dẫn qua đó. Cô gái ngẩng đầu, nhìn cô một cái. Người đàn ông hơi nghiêng đầu xuống cũng nhìn về phía cô.

Trong lòng Lê Lạc xác nhận bảy tám phần nhưng vẫn cúi đầu hỏi một lần, “Xin chào, anh là Tạ giáo sư sao?”

“Đúng.” Người đàn ông thở ra một hơi uất khí, vươn tay về phía cô.

Lê Lạc lấy từ trong túi đeo lưng một chiếc ví màu đen, để lên.

Chính xác là Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh quen thuộc lấy từ trong ví ra một cái thẻ, đưa cho bồi bàn, “Trả tiền.”

Cô gái đối diện đứng lên, bộ dáng tức giận hơn, sắc mặt còn có một chút xấu hổ. Cô nhìn Lê Lạc, lại nhìn Tạ Uẩn Ninh, chầm biếm ra tiếng: “Tạ Uẩn Ninh, anh đã có bạn gái tại sao còn đồng ý gặp mặt, bây giờ cố ý diễn cho ai xem?”

Tạ Uẩn Ninh đứng lại, nghe lời nói của cô gái xong, khóe miệng bỗng dưng có ý cười, đã không còn sự khó chịu ban đầu, còn hơn một phần thông dong và ngạo mạn. Anh không trả lời chất vấn của cô gái, trực tiếp mở miệng nói: “Cô Hạ, hôm nay chúng ta gặp mặt đã không thoải mái, tôi nghĩ sẽ không có lần tiếp theo. Làm phiền sau khi trở về giải thích kĩ với bố cô, chúng ta thật sự không thích hợp.”

Cô gái chán nản.

Bồi bàn thanh toán xong, trả lại thẻ cho Tạ Uẩn Ninh, Tạ Uẩn Ninh bỏ lại vào trong ví. Lê Lạc lùi hai bước, vì không muốn bị liên lụy, ánh mắt chân thành không quên mặt dày cười tươi, hy vọng vị Hạ tiểu thư có thể nhìn ra cô thật ra chính là một người chạy việc.

Có lẽ, vẻ mặt của cô vẫn không có làm được điều đó, Hạ tiểu thư cầm lấy túi xách, trước khi đi trừng mắt oán hận liếc cô một cái.

Lê Lạc thu hồi ý cười, việc chạy ra đỡ đạn cô đã gặp qua. Cô bây giờ như cố ý chạy tới đỡ đạn, thật sự là xui tám đời a! Cho nên việc này có thể tính đến thành tích khảo sát hay không? Lê Lạc quay đầu nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh rút một tờ giấy lau bàn tay mình, tùy ý hỏi cô: “..... Em chính là học sinh Vương giáo sư giới thiệu đến?”

“Đúng vậy, Tạ giáo sư. Em tên là Lê Lạc.”

“Đi, trước hết em hãy về cùng tôi.” Tạ Uẩn Ninh gật đầu, đi phía trước.

Xe Tạ Uẩn Ninh để ở bên dưới khu đỗ xe bên đường. Lúc Lê Lạc mở cửa xe ra, trong lòng lại nghĩ ngày chớ gì. Vừa mới đây cô còn suy nghĩ xem chiếc xe thể thao đáng chú ý này là của vị phú nhị đại nào* (chỉ nhà giàu)..... Thật sự là không nghĩ tới!

Lê Lạc không nói ngồi vào ghế lái phụ, đeo dây an toàn lên. Tạ Uẩn Ninh khởi động xe, xe thể thao ầm ầm chạy trên đường. Lê Lạc ngồi nghiêm chỉnh .

Tạ Uẩn Ninh muốn phỏng vấn:“Trước hết em hãy tự giới thiệu đi.”

“Vâng.” Lê Lạc chỉnh lại giọng nói,“Lê Lạc, 22 tuổi, tốt nghiệp khoa chính quy đại học New York, bây giờ là một nghiên cứu sinh hệ thống sinh hóa thành phố Lan, mục tiêu nghiên cứu chủ yếu là Telomere* và tế bào già yếu.”

Phía trước có người qua đường, Tạ Uẩn Ninh đạp phanh, dừng lại, hỏi tiếp:“Có tham gia qua hoạt động thực tiễn tương tự không?”

“Có.” Lê Lạc dừng một lát, nói tiếp,“Lúc học tập khoa chính quy, em làm đại biểu tham gia tổ chức sinh hóa Trung-Mỹ của Đại học bang “Telomere và Telomerase”, hoạt động nghiên cứu thảo luận hạng mục Prynne..... Nó là về T-dioxygenase, DNA hydroxymethyl trong tái tạo da và tác dụng không chế điều tiết trong quá trình chữa trị tổn thương.”

“Còn không?”

Không nghĩ tới thật sự là một cuộc phỏng vấn, Lê Lạc tiếp tục nói:“Mặt khác em đã nhiều lần tham gia hoạt động bảo vệ môi trường sinh thái, cùng với một ít hoạt động dã ngoại, bồi dưỡng em chịu khổ nhọc, tính

cách tích cực lạc quan..... Cho nên em tin tưởng hạng mục thực tiễn lần này, có thể thuận lợi đối mặt với thất bại và vượt qua được khó khăn.”

Một tiếng cười khinh, không chút che giấu.

Lê Lạc ngoảnh mặt làm ngơ.

“Tại sao lại trở về?” Tạ Uẩn Ninh hỏi một vấn đề không liên quan.

Lê Lạc sững sốt nửa giây, lý giải đến Tạ Uẩn Ninh hẳn là hỏi cô vì sao từ trường Đại học Mỹ trở về học nghiên cứu, thanh âm thấp nửa phần, cô trả lời, “Là lí do cá nhân.”

Xe thể thao lại dừng lại ở chỗ đèn xanh đèn đỏ.

Tay phải Tạ Uẩn Ninh rời khỏi tay lái, trả lời một cái tin nhắn. Sau đó cầm di động nói: “Cho dù em là người do Giáo sư Vương đề cử tới cũng không có nghĩa là bên này tôi sẽ muốn em. Tôi có tiêu chuẩn dùng người của tôi, em có cơ hội thực tập một tuần. Khi đó tôi sẽ nhìn biểu hiện các hạng mục của em rồi sẽ quyết định có thể giữ em lại hay không.” Cuối cùng, Tạ Uẩn Ninh hỏi xác nhận cô, “Có vấn đề gì không?”

Ấn đường khế nhúc nhích. Lê Lạc gật đầu: “..... Không thành vấn đề.”

“Vào –” Đèn xanh sáng lên, xe thể thao chạy qua ngã tư đường.

Lê Lạc dựa lưng vào ghế, tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, khóe miệng hạ xuống. Giáo sư bây giờ, thật sự là đức hạnh gì cũng có!

Trở lại viện nuôi dưỡng tế bào sinh hóa mới, Lê Lạc nghĩ tới nhờ vả của bạn nam đồng học tên Thương Ngôn kia. Nhưng mà cô chỉ là một người ngoài cũng không thể nói rõ với Tạ Uẩn Ninh, Thương Ngôn bởi vì

thân thể bạn gái không thoải mái nên không có cách nào đến đây, cho nên cô trừ đi phần bạn gái.

Tạ Uẩn Ninh đứng trước cửa tự động, vâng tay mở khóa đi vào khu vực làm việc của mình, quay đầu lại hỏi: “Bị bệnh?”

Lê Lạc gật đầu.

Tạ Uẩn Ninh: “..... Là bạn gái bị bệnh đi.”

Lê Lạc quỳ .

Đi ra khỏi viện, Lê Lạc về tới thành phố Lan. Cô tạm thuê một căn hộ ở đối diện cửa bắc thành phố Lan. Căn hộ gần quảng trường Thanh Sang. Tám giờ tối gần đây rất náo nhiệt, đến đây hơn nửa là học sinh thành phố Lan.

Lê Lạc đứng trong căn hộ, chống tay lên cửa sổ sát đất bên cạnh trên nệm yoga làm động tác “trái núi”* (một động tác trong Yoga) 5 phút đồng hồ.

Thân thể hình tam giác, hai chân thẳng tắp đặt ở đầu của nệm yoga, máu từ từ đi lên não..... Không biết qua bao lâu, tự nhiên ngồi phịch ở nệm yoga.

Nệm yoga đặt ở giữa cửa sổ và giường, Lê Lạc nằm thẳng ngẩng mặt lên trần nhà điều chỉnh hô hấp. Trái tim chậm rãi khôi phục quy luật đập. Nhìn ra, bên ngoài cửa sổ là một mảnh cảnh đêm phồn vinh.

Thành phố ban đêm, càng sạch sẽ . Có ngọn đèn, cũng có những ngôi sao.

Lê Lạc đứng lên mặc một chiếc áo thể thao, ra ngoài ăn.

Không nghĩ khéo léo như vậy, lại gặp được Tạ Uẩn Ninh. Trong phòng ăn của một phòng trà thành phố Lan, Lê Lạc liếc mắt một cái liền thấy được Tạ Uẩn Ninh ngồi ở góc. Cô nghĩ anh lại đi xem mắt nhưng mà lần này ngồi đối diện với Tạ Uẩn Ninh là một nam sinh.

Không ai ra tay đánh một khuôn mặt tươi cười, Lê Lạc tiến lên ân cần chào hỏi, khách khí gọi một tiếng “Tạ giáo sư”. Tạ Uẩn Ninh quay đầu lại, nhú mào liếc cô một cái, gật đầu.

Nam sinh đối diện đứng lên, vươn tay về phía cô:”Xin chào, tôi là Thương Ngôn.”

Thương Ngôn? Bạn nam hồi chiều chăm sóc bạn gái bị ốm? Thật sự là không công bằng. Ban ngày cô tâm tâm khổ khổ làm chân chạy đưa ví tiền, bên này hai người lại đi ăn . Lê Lạc vươn tay, cười tủm tỉm như trước năm lấy, đồng thời mở miệng nói:”Lê Lạc, sáng nay chúng ta đã gọi điện thoại .”

“Đúng vậy.” Thương Ngôn xấu hổ cười cười, sau đó nói,“Một người sao? Nếu không cùng nhau ăn đi.”

Này? Thật sự cô chỉ có một người, chẳng qua..... nhìn Lê Lạc thực sự ngại ngùng, một bộ dạng không ngồi xuống cũng không chào tạm biệt mọi người. Tạ Uẩn Ninh ngồi đối diện ngẩng đầu, Bạn học Thương đã nói với Tạ Uẩn Ninh:”Cậu, mình gọi một ít thức ăn nữa nhé.”

Cậu?!

Thì ra là thân thích..... Hừ, khó trách.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Gặp lại mọi người, cùng yêu nhau. Đây, nhóm bảo bối, Đại Châu đã trở lại, cảm ơn mọi người đều trở về.

Nửa năm rồi không có viết truyện, phát hiện yêu nhất là viết chuyện như trước. Truyện mới là một câu chuyện tình cảm tương đối mạnh liệt, nam nữ tương tác lại có mang theo tình cảm, ha ha, không cần ghét Đại Châu khoe khoang, bởi vì đây là sự thật!

Cuối cùng hy vọng mọi người thích Bí Mật, đọc vui vẻ.

chim sơn tước

Kết quả hình ảnh cho chim sơn tước

*Telomere là những trình tự lặp lại của DNA ở các đầu mút của nhiễm sắc thể. Mặc dù cũng được cấu thành từ các đơn phân nucleotide, nhưng telomere không mã hóa cho protein. Ngoài chức năng trên, chúng còn bảo vệ các nhiễm sắc thể trong quá trình phân bào, giữ cho các nhiễm sắc thể không dính vào nhau (nguồn wikipedia)

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Edit: kurinan

Beta: Liv Moore

Thương Ngôn gọi người mang thức ăn tới.

Tạ Uẩn Ninh chỉ vào vị trí bên cạnh Thương Ngôn, ý bảo cô ngồi xuống. Lê Lạc không khách khí nữa, cười tủm tỉm ngồi xuống: “Làm phiền anh rồi.”

“Không sao, tôi cũng vừa ăn.” Tạ Uẩn Ninh mở miệng giải thích qua loa một câu.

A, Lê Lạc nhếch mép. Không biết Tạ Uẩn Ninh nói những lời này là có ý nói cô tới đúng lúc hay ngụ ý bảo cô không cần để bụng?

Một quyển thực đơn được đưa tới, Thương Ngôn nói với cô: “Cứ gọi món mà cô muốn ăn.”

Lê Lạc lắc đầu, thành thật trả lời: “Tôi quả thực không muốn dùng thêm nữa, chỉ nhằm chán đến đây tìm chút thức ăn.”

“Một cô gái bình thường buổi tối đến đây tìm một chút thức ăn cái gì? Căn bản là cô rất đói bụng.” Thương Ngôn nói, song cũng không làm khó cô nữa, Thương Ngôn trực tiếp thêm vào phần ăn của cô đĩa cua xào, đĩa lòng và đĩa đậu tằm, sủi hải cảo hấp.

“Cảm ơn cảm ơn...” Lê Lạc không ngừng nói lời cảm ơn, đột nhiên nghĩ đến bản thân cũng mới đến còn ăn uống miễn phí như vậy hình như có chút không thích hợp, không ngoại trừ bữa ăn này, người tính tiền vẫn là Tạ Uẩn Ninh. Ách, Lê Lạc nhếch khóe miệng một chút, quay đầu nói một chút với Thương Ngôn,: “Hẹn gặp không bằng vô tình gặp được, hôm nay chúng ta mời Tạ giáo sư... Coi như chúng ta làm tiệc tạ ơn được không?”

Giọng điệu Lê Lạc nghiêm chỉnh từng trải, không đợi cô nói xong rất khó đoán được cô sẽ nói cái gì.

Mời khách mà còn muốn tìm một người chịu thay. Việc này không gì sánh được học trò có học đề nghị, Thương Ngôn cười bằng lòng: “Được chứ, không thành vấn đề!”

“Không ngờ Lê Lạc cô vẫn luôn sống ở nước ngoài, nhưng rất hiểu văn hóa trong nước.” Thương Ngôn nói một câu còn nở nụ cười. Sau đó giống như một đứa bé chơi xấu, giải thích với Tạ Uẩn Ninh, “Cậu, vậy tối nay cháu và Lê Lạc phải kính cậu một lúc rồi.”

Tạ Uẩn Ninh không nói chuyện, nhìn một chút hai đĩa tôm hấp sủi cảo trên bàn, nói ra hai chữ: “Tùy đi.”

Lần đầu tiên mọi người đi ăn với nhau, may là cùng chuyên ngành, cho nên cũng không thiếu đề tài. Tạ Uẩn Ninh ngồi vào chỗ đối diện, Lê Lạc giới thiệu cô gần đây nghiên cứu tính chất tế bào kháng thể T gặp phải vấn đề không biết làm thế nào, bộ dáng học sinh giỏi mười phần. Nhưng mà người cùng cô thảo luận toàn là Thương Ngôn.

Tính chuyên nghiệp của Thương Ngôn rất tốt, nhìn vấn đề lại có cách giải thích độc đáo, xứng đáng làm nghiên cứu sinh tài năng hệ cao thành phố Lan.

Không thể không nói rằng lần này vào nhóm của Tạ Uẩn Ninh, thực lực Thương Ngôn so với cô lại càng mạnh hơn. Lê Lạc gặp một miếng tôm

sủi cỏ chấm bát dấm chua mà chủ quán mang lên, chỉ cảm thấy vị đơn thuần thơm ngon trong miệng. Cô ca ngợi một câu, vô tình chạm mắt Tạ Uẩn Ninh, cúi đầu.

Chậm rãi từ từ, lại ăn một miếng.

Điện thoại của Thương Ngôn vang lên, bạn gái gọi điện đến. Ngay cả người thân cũng không giống nhau, Thương Ngôn cầm điện thoại di động, rướn người về hướng Tạ Uẩn Ninh nói: “Cậu, cháu tốt cuộc cũng hiểu vì sao mà cậu không muốn yêu.”

Tạ Uẩn Ninh thoáng cười hà.

Sau đó Thương Ngôn rời đi sớm hơn, bởi vì phải cho bạn gái nhỏ của mình đi ăn khuya. Lê Lạc ao ước nhìn Thương Ngôn rời khỏi, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: Đã mời Tạ giáo sư xong đâu? Hai người đã mời nhau xong đâu?

...

Lê Lạc lấy hóa đơn, Đôi chân dài của Tạ Uẩn Ninh đã đứng ở bên ngoài, áo sơ mi trắng quần đen, diện mạo trông thật hấp dẫn. Thành thật mà nói Tạ Uẩn Ninh tỏ ra vừa lạnh lùng vừa nghiêm nghị lại không mất đi khuôn mặt dễ nhìn, đàn ông như vậy không phải hấp dẫn rất nhiều phụ nữ yêu mến hay sao?

Không hẳn là không có bạn gái a.

Lê Lạc đi tới chỗ Tạ Uẩn Ninh, Tạ Uẩn Ninh mở miệng nói với cô: “Em vừa nói tính chất tế bào kháng nguyên T có vấn đề khác thường, trong tuần lễ này viết một phần báo cáo nộp cho tôi.”

Bỗng nhiên kinh ngạc, Lê Lạc mạnh mẽ gật đầu: “Được”

Tạ Uẩn Ninh quay đầu đi. Thật sự anh bắt chẹt rất nường tay, ăn thịt người miệng ngẩn. Không nói thêm nữa, Tạ Uẩn Ninh đi đến một chiếc xe cách đó không xa, một chiếc xe việt dã màu đen

Lê Lạc đứng tại chỗ, nhìn thiếu chút nữa sững sốt... lại đổi xe? Một ngày phụ nữ đổi hai bộ quần áo là rất nhiều, một ngày đàn ông đổi hai chiếc xe, thật hiếm a.

Tạ Uẩn Ninh mở cửa xe, rời đi, trước khi đi lại lần nữa xẹt qua Lê Lạc bên này. Lê Lạc nhấc tay nói lời từ biệt, cười dài.

—Tạ giáo sư, gặp lại sau.

Hai giờ sáng, Lê Lạc nằm ôm máy vi tính ở ban công dung đưa trên chiếc võng. Cô suy nghĩ rất nhiều về biện pháp, làm sao để cho bản thân mỗi đêm đều năng đi ngủ sớm, nhưng mà hiệu quả không được tốt lắm. Mãi sau mới chậm rãi cuộn trong tấm thảm lông rồi ngủ.

Ngày thứ hai, Lê Lạc như cũ 6h15' dậy, làm một phần thức ăn ngon miệng. Hôm nay là bữa sáng thuần túy kiểu Trung Quốc, cháo khoai lang gạo kê + cần tây xào hoa bách hợp + trứng tráng đường, công thêm một quả quýt bị cắt ra. Chụp ảnh, Lê Lạc chia sẻ ảnh tới vòng bạn bè trong tài khoản một lần.

Tại sao lại phải chia sẻ ảnh với bạn bè một lần, bởi vì cô thích chia sẻ a.

Ảnh của Lê Lạc rất nhanh được xem , đây là kết quả tổ chức của cô. Một bên đang xem lướt qua tin tức điểm nóng, một bên vừa tra xét bình luận rồi nhắn lại, sau đó như trước vào khu vực tìm kiếm, đưa vào một từ “Lâm”. Mỗi ngày cô đều vào nick của “Lâm Lâm Lâm Lâm đại tỷ” nhìn trang chính một cái, kiên trì không ngừng.

Giới thiệu văn tắt trên nick “Lâm Lâm Lâm đại tỷ”: Lâm Hi Âm, tốt nghiệp từ trường đại học Chicago, Phó tổng giám đốc tập đoàn Lâm Thị, người sáng lập, đại sứ từ thiện giữ gìn lợi ích chung... Rất nhiều danh hiệu.

Đêm qua, Lâm ** cập nhật một tin mới, là một tấm hình.

Gian phòng kiểu Nhật trang nhã lịch sự, ưu nhã cao quý chính là người phụ nữ đang cúi đầu diễn tấu một bản nhạc bằng đàn vi-ô-lông.

Không viết gì. Phía dưới ảnh chụp kéo lên người ái mộ nhìn lại, gọi thẳng “Nữ thần” và “Ngược với tự nhiên”.

Lê Lạc cầm ly nước, chậm rãi uống một ngụm nước, sau đó nhặt nhều tắt máy tính đi. Không thể không nói, từ ảnh chụp thực sự một điểm cũng nhìn không ra tuổi Lâm đại tiểu thư, bất quá cô thật muốn đoán coi năm nay Lâm đại tiểu thư phải là bao nhiêu tuổi? Lê Lạc đi tới ban công, nhìn bình minh, bên ngoài phía chân trời hào quang dần hiện ra, chiếu sáng toàn bộ thành phố.

Thực sự rất chờ mong, cô và Lâm Hi Âm gặp mặt lần thứ hai.

Mỗi buổi sáng, Lê Lạc đều ngẩn người ở thư viện thành phố Lan viết báo cáo về tính chất miễn dịch đặc biệt của tế bào kháng nguyên T.

Trong thư viện có một quán cà phê, Lê Lạc viết xong nội dung chính liền đi ra mua một ly cà phê, xếp hàng phía sau ba nữ sinh.

Cả 3 nữ sinh đều là học sinh thành phố Lan, trong lúc đó một nữ sinh đang vui đùa nói:

“Nói cho các cậu biết một việc, ngày hôm qua lúc tớ ở trường nhìn thấy Thương Ngôn nhà tớ đó ...”

“Nhớ kỹ, nam thần nhà các cậu đã có bạn gái rồi.”

“Hắc hắc hắc, tớ có thể chờ nam thần và bạn gái của anh ý chia tay.”

“Ha ha, tớ thấy thật buồn cười, Thương Ngôn hòa giải với Lâm Giai Khởi, chẳng những xứng vai xứng vế, mà họ còn là thanh mai trúc mã a.”

Nữ sinh nói thích Thương Ngôn xem chừng rất thích, quay đầu lại nói: “Lẽ nào thật sự tớ một chút cơ hội cũng không có sao?”

Người bạn thân kia không dám nhìn thẳng vào, nói ra một chủ ý:

“Những tiểu thuyết trên TV nói những học trưởng kia đều thích những nữ sinh ngu ngốc hay sao. Nếu không ngày mai cậu bắt đầu kiên trì không ngừng xuất hiện trước mặt Thương Ngôn giả vờ té ngã trước mắt anh ấy hoặc là tự rót mấy cốc nước cho anh ý. Nói không chừng thì Thương Ngôn có khi còn thấy được cậu đơn thuần không làm bộ. Sau đó cậu làm việc nghĩa không được phép chùn bước khiến anh ấy thích cậu, để anh ấy vứt bỏ cô gái xứng vai xứng vế kia?”

Đáng ghét! Nữ sinh thích Thương Ngôn đỏ mặt vội quay đầu. Lê Lạc suýt bật cười.

Đến lượt cô, Lê Lạc nhìn thấy hôm nay bán chạy, nói với một học sinh nam làm thuê: “Một ly Latte, sữa nóng thêm đường.”

Buổi chiều Lê Lạc đi tới viện tế bào sinh hóa, tiện đường mang theo 9 ly cà phê. Trong tổ của Tạ Uẩn Ninh có 7 người, hơn nữa cô và Thương Ngôn thêm vào nữa là 9. Quán cà phê thư viện thành phố Lan không ngờ còn có chút danh tiếng, cô chuẩn bị 9 ly cà phê, không tính là tất cả, nhưng đối với một nữ sinh mà nói là hiểu lễ độ.

Tổ viên của Tạ Uẩn Ninh, đều là đàn ông. Hơn nữa Thương Ngôn cũng là nam, chỉ có cô là con gái. Không biết những nghiên cứu viên nam này có phải đã bị Tạ Uẩn Ninh ảnh hưởng, quần áo đều vô cùng tinh tế và sạch sẽ, mặc kệ béo gầy ra sao hết thấy đều áo sơ-mi phối hợp với quần tây.

Thống nhất một loại quần áo, khiến Lê Lạc rất khó nhớ kỹ từng người, mặc dù bọn họ mỗi người một vẻ.

Xế chiều hôm nay có một hội nghị thí nghiệm, mọi người đến rất đông đủ. Cô và Thương Ngôn đều là bang thính (người tham gia hội nghị nhưng không được phát biểu đó), mọi người nhận lấy cà phê của cô, đều nói cảm ơn với cô. Có người không hề khách khí, nói đùa một câu

“Rốt cục cũng cảm nhận được chỗ tốt khi nữ thực tập sinh đến tổ chúng ta rồi.”

“Chu Bắc, không nên hù dọa con gái được chứ?” Nghiên cứu viên kia bị ngắt lời, dừng lại hỏi, “Em gái à, em chưa có bạn trai sao? Cần anh đây giúp một tay giới thiệu cho không, cần anh giới thiệu cho loại nào?”

Sự thực chứng minh, làm ngành nghiên cứu, không nhất định phải là một người đứng đắn. Còn lại một ly cà phê phía sau, Lê Lạc đặt nó ở vị trí đầu tiên, vị trí của Tạ Uẩn Ninh.

Nội dung kế tiếp của hội nghị thí nghiệm, vẫn rất đứng đắn.

Lê Lạc và Thương Ngôn có thể ngồi trong phòng hội nghị với tư cách là dự thính (nhưng người đến nghe thuyết trình), đều đã ký hợp đồng bảo mật. Hội nghị tiến hành được hơn một nửa, Tạ Uẩn Ninh rốt cục cũng cầm lấy ly cà phê trước mặt, ngón tay thon dài sạch sẽ cầm phía trên của ly cà phê nhắc lên, còn uống một ngụm.

Sau đó hơi nhíu mày, đặt xuống. Ghét bỏ, không chút lưu tình nào.

Hội nghị kết thúc, Lê Lạc chủ động thu dọn bàn và cà phê còn lại. Nhưng mà Tạ Uẩn Ninh mang chén cà phê của anh đi. Lê Lạc đem toàn bộ chén cà phê uống xong vứt và trong thùng rác, đứng ở phòng giải khát nhớ tới quán cà phê ở thư viện mà vị nữ sinh kia nói tới.

Chỉ tiếc có đôi khi kết quả tốt, căn bản là đã luyện tập, không cầu liên tới.

Lê Lạc nhếch khóe miệng, rửa sạch tay. Ngẩng đầu liền nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh đi đến, tay cầm chén cà phê, rõ ràng còn nhiều cà phê nhưng lại ném đi.

Đụng mặt như vậy có chút xấu hổ. Ánh mắt Tạ Uẩn Ninh nhìn khóe miệng của cô ngừng một lúc, hỏi: “Cười ngây ngô cái gì?”

Cười ngây ngô?

Cô rõ ràng là vừa cười nhạt.

Lê Lạc đem mọi chuyện nghe được ở quán cà phê ra kể, nhất định là cách theo đuổi nam thần mỗi ngày tự đem đến trước mặt nam thần một ly cà phê có thể không giành được sự ưu ái của nam thần sao..., sau khi nói xong, cô tự bào chữa bịa ra một câu, “... Tôi cảm thấy có chút buồn cười, liền cười.”

Có lẽ là cô không biểu đạt tốt được, Tạ Uẩn Ninh híp mắt một cái, ngoài ý muốn nhìn thần sắc của cô nhiều hơn một phần.

Ách ách ách, Lê Lạc phản ứng kịp, điều cô vừa nói có phần như là đang đùa giỡn Tạ Uẩn Ninh? Thật là muốn chết vì hiểu lầm! Lê Lạc đang vội giải thích, Tạ Uẩn Ninh đã u ám cười nhạt đáp lại bằng cách thức “đùa giỡn” của cô: “Nếu như cô dám, cho phép thử một lần.”

Lê Lạc: “Tạ giáo sư, em đùa thôi.”

Tạ Uẩn Ninh thay đổi lại thần sắc: “Lần sau không nên nghe cái loại đùa giỡn của trai gái nữa, dùng ở độ tuổi của chúng ta không thích hợp.”

Trong lời nói của Tạ Uẩn Ninh, bề ngoài giống như đã tạm thời tha thứ cho cô lần này. Lê Lạc vội gật đầu, ngoan ngoãn đáp: “Em đã biết.”

Tạ Uẩn Ninh: “Ừ.”

Sau đó, Tạ Uẩn Ninh trực tiếp ở trước mặt cô ném ly cà phê cô mua đi, lý do là: “Quá ngọt.”

—Ta là đây phân cách dễ thương—

Tạ Uẩn Ninh nói bọn cô thực tập trong thời gian một tuần lễ, ý là cô còn phải thông qua kiểm tra đánh giá của cá nhân anh. Lê Lạc nhìn ly cà phê, rõ ràng ly cà phê không cho cô thêm điểm nào.

Lê Lạc và Thương Ngôn đi đến phòng thí nghiệm một chuyến.

Viện nghiên cứu khoa học sinh hóa, nhiều nhất dĩ nhiên là phòng thí nghiệm rồi. Ví dụ như một mình Tạ Uẩn Ninh có phòng thí nghiệm chuyên dụng chẳng hạn. Mặt khác trong viện còn sở hữu phòng thí nghiệm cao cấp đi vào phải quét thẻ hoặc dấu vân tay riêng. Hai người Lê Lạc và Thương Ngôn đến khi có quyền hạn chỉ có thể ra vào ở một phòng thí nghiệm chính. Nhưng mà, rõ ràng cơ sở chính của viện nghiên cứu thí nghiệm sinh hóa, bố trí bên trong cũng thuộc hạng ngang hàng quốc tế, ví dụ như trước mắt cô đây là máy laser tổng hợp tiêu kính hiển vi, là loại máy tân tiến nhất để phân tích phân tử tế bào sinh vật học.

Kính quang lọc thể giới, là một thứ rất nhỏ mà lại kỳ diệu nhất thế giới.

Tạ Uẩn Ninh giao nhiệm vụ liền rời đi. Thương Ngôn đứng ở bên cạnh cô, dựa vào bàn thí nghiệm lên tiếng nói: “Ba mẹ tôi vẫn không thích tôi đi chuyến này, họ cảm thấy cậu chuyên nghiên cứu như vậy quá cực khổ...”

Lê Lạc hạ mí mắt.

Thương Ngôn xác nhận nét mặt của cô, tỏ vẻ thần sắc không hiểu.

Lê Lạc lắc đầu, không có gì. Nhưng mà Tạ Uẩn Ninh khổ cực sao? Thật không có nhìn ra. Tạ Uẩn Ninh anh ta vừa mới là người đầu tiên rời khỏi. “Ba mẹ anh...như thế nào?” Lê Lạc hỏi, giọng điệu tùy ý.

“Cái gì, ba mẹ tôi sao?” Thương Ngôn sửa sang lại máy móc trong tay, suy nghĩ một chút rồi trả lời, “Cũng tốt, cứ như vậy trở thành... đôi vợ chồng già.”

Lê Lạc và Thương Ngôn cùng ra khỏi phòng thí nghiệm. Lúc ra cửa chính thì gặp nhau. Thật ra không thể nói là gặp nhau, chủ yếu là vì viện nghiên cứu khoa học chỉ có một đường ra. Buổi chiều Thương Ngôn đi xe tới đây, đẩy chiếc xe đạp đi bên cạnh cô.

Có lẽ là xuất phát từ “có qua có lại mới toại lòng nhau”, Thương Ngôn cũng hỏi về ba mẹ cô. Lê Lạc không giấu diếm gì, trả lời: “Tôi là cô nhi.”

“.....Thật xin lỗi.” Thương Ngôn xin lỗi.

Mỗi tiếng nói, hành động của người này đều thể hiện anh được gia giáo tốt. Lê Lạc ừ một tiếng: “Tôi có ba mẹ nuôi.”

Thương Ngôn thở dài nhẹ nhõm.

Lê Lạc mím môi.

“Đúng rồi, tối hôm qua tốn bao nhiêu tiền? Tôi đưa tiền trả cô.” Cuối cùng Thương Ngôn cũng nhớ đến ở tiệc tạ ơn hôm qua anh không trả tiền, xin lỗi với cô: “Xấu hổ quá, hôm qua tôi quên mất.”

“Không sao.” Lê Lạc nói, sau đó cô nói ra một số tiền: “Anh đưa tôi một nửa là được rồi.”

Bây giờ thật sự mang rất ít tiền mặt, Thương Ngôn dừng xe lại, chuyển tiền đến tài khoản của Lê Lạc. Lê Lạc click lấy tiền, nắm lấy di động ngẩng đầu, nhìn taxi dừng lại ở phía trước, một cô gái đi xuống. Cô gái mặc một bộ váy liền áo kẻ ô vuông màu hồng, vóc dáng không cao nhưng khuôn mặt lại xinh đẹp, giống như một bông hoa hồng nhỏ.

Đi thẳng ra chỗ Thương Ngôn.

Lê Lạc đứng bất động. Đột nhiên nhớ tới không ít người đánh giá Lâm Hi Âm. Một đời người thành công của Lâm Hi Âm được rất nhiều người thềm muốn. Ví dụ như xuất thân tốt, gả cho người tốt, năng lực tốt....À còn có một cô con gái rất xinh đẹp, dễ thương.

Tên của cô con gái cũng rất hay:”Ngày cưới như mộng, tươi đẹp khó quên.” – Gia Khởi.

Lúc này, Lâm Gia Khởi đã đứng trước mặt cô, ra hiệu bảo Thương Ngôn giải thích hoặc giới thiệu cô. Lê Lạc khẽ mỉm cười, sau đó chủ động chào hỏi:”Xin chào!”

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Lần này Lan Đại đề cử hai nghiên cứu sinh đến sở tế bào sinh hóa học tập, thời gian công bố danh sách bởi vì hai người này đều là bạn cùng lớp nên làm mọi người có nhiều kiến nghị. Lâm Giai Khởi thấy trang web ký túc xá công bố ảnh chụp của Lê Lạc, bạn cùng phòng đứng ở bên cạnh nói: "Giai Khởi, tờ giấy chứng nhận này khẳng định quá giả."

Lâm Giai Khởi cũng hiểu được, tấm ảnh này của Lê Lạc là chụp cùng đoàn xã "Đẹp nhất là tờ chứng nhận", nước da ai cũng đều trắng tuyết đẹp như thần tiên, nhưng người thật thì...

Tùy tiện tìm một lý do, Lâm Giai Khởi liền đi tìm Thương Ngôn.

Sự thực trước mắt Lê Lạc, không thể nào không thừa nhận Lâm Giai Khởi đích thật có vài phần quyến rũ, đáng đáp còn được hơn Phương Đặc Thế.

Từ nhỏ đến lớn nữ sinh thích Thương Ngôn rất nhiều, thế nhưng Thương Ngôn chỉ có mình cô là thanh mai trúc mã. Cô đã đáng bại thành công đám tình địch, danh chính ngôn thuận có danh bạn gái của Thương Ngôn. Nữ sinh thích Thương Ngôn, loại nào cũng có, tồn tại tâm tư gì mà Lâm Giai Khởi chưa từng thấy qua chứ, Lê Lạc giống như Bạch Liên Hoa loại học sinh nghèo mà vẫn làm bộ tự nhiên hào phóng, Lâm Giai Khởi đã thấy rất nhiều rồi.

Lê Lạc vừa chủ động chào hỏi, Lâm Giai Khởi liền lý giải đây là một loại khiêu khích.

Đàn ông thì nhìn tổng thể, còn phụ nữ thì nhìn chi tiết. Lâm Giai Khởi nhìn đôi giày thể thao của Lê Lạc, quần jean và áo sơ mi trắng, cộng thêm gương mặt trang điểm nhẹ và đồng hồ đeo tay đã phai màu, cơ bản cũng hiểu được bối cảnh gia đình và tâm tư của Lê Lạc. Lâm Giai Khởi thân mật khoác cánh tay của Thương Ngôn, trực tiếp biểu lộ thân phận: "Tôi là Lâm Giai Khởi, bạn gái của Thương Ngôn, học sinh mới của Lan Đại."

Oh, thật không? Nhìn tâm tình của nữ sinh kia như vậy cũng dễ hiểu, còn muốn làm bộ không để ý. Lê Lạc gật đầu, cũng giới thiệu bản thân: "Lê Lạc, bạn trai cô là thành viên cùng tổ với tôi."

Lâm Giai Khởi: "Rất hân hạnh được biết cậu."

"Tôi cũng vậy."

Lâm Giai Khởi đến tìm Thương Ngôn để xem phim điện ảnh mới chiếu gần đây, hai người hẹn xong cũng không quên hỏi người lần đầu tiên gặp mặt, Lâm Giai Khởi hỏi Lê Lạc: "Lê Lạc, cậu có muốn xem phim cùng chúng tôi không?"

Lê Lạc lắc đầu, uyển chuyển từ chối nói: "Sau này có cơ hội sẽ đi, hôm nay tôi có việc rồi."

Sau này có cơ hội sẽ đi... Câu từ chối này của cô lạc, làm Lâm Giai Khởi thiếu chút nữa cười thành tiếng. Sau đó, Lâm Giai Khởi ngồi phía sau xe đạp của Thương Ngôn rời khỏi, Lê Lạc cùng đi về phía Bắc của Lan Đại.

Qua giữa hè, ban ngày của tháng chín ngày càng ngắn đi. Lê Lạc băng qua đường, phía trước đèn đường đã sáng lên. Trời tối, tất cả mọi thứ trên con đường ngày càng mờ nhạt theo ánh hoàng hôn, sau đó lại xuất hiện những âm thanh nháo động trong ánh sáng của ngọn đèn. Đây chính là bộ dạng của thành phố vào buổi tối. Lê Lạc rất ghét bầu trời tối đen, bởi vì cô là người bị bệnh mất ngủ.

Được Lâm Giai Khởi mời đã cho cô một linh cảm tốt.

Lê Lạc xem phim cả đêm. Trong phòng ngủ của nhà trọ cô được cài đặt màn hình 3D, chỉ cần mở, màn ảnh tự nhiên sẽ hạ xuống ở vách tường đối diện. Khuya, Lê Lạc, đeo kính 3D, thoải mái dựa vào gối, xem liền ba bộ phim.

Điều đáng vui mừng là ngày thứ hai cô không cần mệt mỏi như trước, tiếp tục lên tinh thần chuẩn bị bữa sáng. Ngày hôm nay bữa sáng là kiểu dáng Âu Tây, chân giò hun khói sandwich, bánh mật, ngoài ra còn thêm một phần bánh kem.

Hôm qua cô và Thương Ngôn đã kết bạn QQ Bạn bè của Lê Lạc thấy Thương Ngôn liền đăng với nội dung: "Lại bạn gái mới"

Rất thuần túy phong cách của đàn ông.

Lê Lạc đột nhiên có chút ngạc nhiên, bạn của Tạ Uẩn Ninh là loại gì?

Ngoài ý muốn là tối qua Lâm Gia Kỳ vừa mới kết bạn với cô trên QQ, Lê Lạc nghiệm chứng qua, có thể Lâm Giai Khởi, là nữ sinh có gia đình hạnh phúc.

Mẹ là nhân viên Lan thị, ba lại có sự nghiệp thành công. Lê Lạc nhìn tấm hình cả nhà họ chụp chung, mặt cỏ xanh biếc, ba người, ảnh chụp như một bức tranh màu nước, sáng sủa mà vui vẻ.

Thân thể Lê Lạc nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế kế bàn ăn.

Gương mặt Lâm Giai Khởi cười rất tươi, Lê Lạc để điện thoại di động xuống, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Rửa bằng lọ mỹ phẩm tự chế. Lê Lạc vẽ loạn nghiêm mặt, nghĩ tới lần trước Tạ Uẩn Ninh nói, rõ ràng cô cười nhạt vì sao lại đổi thành cười khúc khích?

Trong gương, khoe miệng nhếch lên, , kết quả lộ ra hai má lúm đồng tiền. Lê Lạc ghét bỏ mà thu hồi ánh mắt, không biết có nên giải phẫu lúm đồng tiền này không?

--

Lê Lạc không biết tại sao Lâm Gia Khởi lại đột nhiên thân thiện mà chủ động liên lạc với mình, nhưng đối với cô mà nói thì như vậy lại càng tiết kiệm sức lực hơn. Buổi sáng, cô vẫn nghiên cứu ở trong phòng thí nghiệm, hoàn thành công việc thực nghiệm mà Tạ Uẩn Ninh giao cho ----- quan sát bằng kính hiển vi mới nhất để rút ra hoạt tính của vi sinh vật.

Quan sát rồi ghi lại kết quả, lúc này Thương Ngôn đã dọn dẹp xong bàn thí nghiệm, đang tao nhã cẩn thận đánh giá cô, sau đó mở miệng nói: “Lê Lạc, cùng đi tới nhà ăn chứ.”

“Được, đợi tôi một chút.” Lê Lạc đồng ý, sau đó đi ra toilet công cộng rửa tay sạch sẽ. Trước bồn rửa mặt, cô dùng một cái kẹp tóc màu đen để kẹp gọn tóc sau gáy lại.

Không ý thức được tóc quá dài, cô vẫn quên chưa tìm một cửa hiệu cắt tóc để cắt sửa lại một chút.

Lê Lạc từ toilet đi ra, thấy Tạ Uẩn Ninh đang từ tầng 3 đi xuống, trên người mặc quần áo tư phục. Ngoại trừ lúc làm việc ở phòng thí nghiệm, Tạ Uẩn Ninh cơ bản là không mặc áo khoác trắng dài. Hắn cởi chiếc áo khoác trắng dài xuống, mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng đơn giản phối với quần dài màu đen, hai tay đút trong túi quần... Nào có dáng vẻ của một chuyên gia hình dạng sinh hóa, mà giống như người mới bước ra từ cửa hàng thời trang, đang nhẵn nhũ tân bộ.

Tạ Uẩn Ninh vừa nhìn thấy Thương Ngôn ngồi chờ ở ghế salon, liền mở miệng nói: “Theo cậu đi ăn cơm.” Trong giọng điệu tuy có ý ra lệnh,

nhưng kiểu trò chuyện giữa bậc bề trên với người dưới này nghe qua lại rất thân mật.

Chỉ là trước loại mệnh lệnh thân thiết này của Tạ Uẩn Ninh, Thương Ngôn từ chối, nói: "... Cậu, cháu còn đợi bạn ở nhà ăn nữa."

Chưa kịp thương lượng, Tạ Uẩn Ninh đã ném cho Thương Ngôn một câu: "Nhà ăn ở đây từ đông sang tây, cái gì cũng đều rất khó ăn."

Thương Ngôn: "..."

Lê Lạc: "...". Cô hẳn là còn chưa có bị Tạ Uẩn Ninh đoán được.

Chưa hết, Tạ Uẩn Ninh tựa hồ có oán niệm rất nặng với nhà ăn ở viện sinh hóa, lại bổ sung thêm một câu: "Thịt gà giống như đã từng ngâm qua nước mã lâm vậy."

Thương Ngôn cuối cùng cũng không nói được gì: "Cậu, vậy chúng ta đi----"

"Được, đi thì đi." Tạ Uẩn Ninh xoay người, giống như tiểu hài tử xấu xa mang Thương Ngôn rời đi.

Thương Ngôn cảm thấy không đúng lắm, quay đầu nhìn Lê Lạc đang đi ra. Có chút ngượng ngùng, hẳn đứng bất động, hỏi Lê Lạc: "Lê Lạc, chúng ta cùng ra ngoài ăn đi?"

Thương Ngôn vừa nói, Tạ Uẩn Ninh lo lắng xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy Lê Lạc vừa từ toilet đi ra. Thần sắc hẳn tùy ý, không rõ là có muốn cô đi cùng hay không.

Không thể không nói, đối với Tạ Uẩn Ninh mà nói, mang theo một tiểu hài tử hay hai tiểu hài tử xấu xa cũng không có gì khác nhau lắm.

Nhưng mà, trong đối đãi phải thức thời. Cô và Thương Ngôn đi theo Tạ Uẩn Ninh đều không vấn đề, thế nhưng Thương Ngôn là cháu ngoại trai của Tạ Uẩn Ninh, còn cô thì lại không phải. Lê Lạc lắc đầu, tìm một lý do thỏa đáng lại không xấu hổ: “Ngày hôm nay tôi còn nhiệm vụ chưa hoàn thành, đi ăn thì dễ dãi với bản thân quá.”

Thanh Chế quảng trường, trong phòng ăn của một nhà hàng nổi tiếng, Tạ Uẩn Ninh múc nửa chén canh cá cán* (cán là cá trắm cỏ đó), nhìn thoáng qua khẩu vị của Thương Ngôn, không nhanh không chậm nói một câu: “Thương Ngôn, cậu thấy cháu và cô Lê Lạc kia ở chung một chỗ quả rất phù hợp.”

“Cậu, không phải như cậu nghĩ đâu.” Thương Ngôn ngẩng đầu giải thích. Lời nói gấp đến độ khiến Tạ Uẩn Ninh sửng sốt.

Tạ Uẩn Ninh có chút buồn cười, cố ý hỏi lại: “Cậu nghĩ thế nào cơ?”

Sắc mặt Thương Ngôn hơi hồng, dáng vẻ rụt rè lễ phép thường ngày lại chợt có thêm vài phần khẩu khí của đàn ông. Hắn để muỗng canh xuống, nhìn Tạ Uẩn Ninh, nghiêm túc mở miệng: “Cậu, cháu chỉ thấy Lê Lạc có chút tội nghiệp.”

“Tội nghiệp?” Tạ Uẩn Ninh hỏi, vẻ không quan tâm.

Đáng thương?” Tạ Uẩn Ninh không chút để ý hỏi.

Thương Ngôn muốn nói lại thôi, nhất thời không biết nói gì. Anh cảm thấy mình nói ra thân thế Lê Lạc là không tốt, lại vừa muốn giải thích rõ ràng cảm tình của anh đối với Lê Lạc, do dự hồi lâu, anh nhìn Tạ Uẩn Ninh, nói: “Lê Lạc là cô nhi.”

“Cô nhi?” Tạ Uẩn Ninh vẫn thái độ thờ ơ như trước, anh rút một tờ khăn giấy lau tay, mở miệng nói: “Lê Lạc là cô nhi thì có liên quan gì tới cậu sao?”

Giữa trưa trời nắng, trong không khí luôn có một mùi rất riêng, không giống mùi nào. Rõ ràng là phát ra từ nhà ăn của viện nghiên cứu sinh hóa, khung cảnh đẹp mắt sáng sủa, chỉ là thức ăn được bán ra trông món nào cũng rất giống nhau. Lê Lạc cố ý nhìn kỹ thịt gà ở đây, thấy người ta chẳng qua là thêm một chút xì dầu vào nên hơi trắng một chút. Tạ Uẩn Ninh làm gì mà nói chúng như đã từng ngâm qua nước mà làm..... Tuy vậy, Lê Lạc vẫn quay đầu trở về phòng thí nghiệm.

Cô mua một chai nước cùng một phần bánh quy ở quầy bán hàng tự động.

Hiện tại, yêu cầu của cô đối với thức ăn không cao, một phần bánh quy và nước khoáng là được, vừa ăn vừa làm việc. Một bên giải quyết bữa trưa, một bên lật tạp chí sinh hóa ra xem, tiện thể giết thời gian.

Bên cạnh, điện thoại di động sáng lên một cái, một tin nhắn mới, là Lâm Giai Khởi gửi đến.

Lâm Giai Khởi tìm cô, nhờ cô so sánh hai loại mỹ phẩm, chắc là cô ấy đã thấy tên cô trong các bài báo khoa học về chăm sóc da nền tảng. Lê Lạc nhìn hai loại mỹ phẩm tiêu biểu Lâm Giai Khởi gửi tới, thuần thục hướng dẫn phương pháp sử dụng, đồng thời đưa ra một số lời khuyên cho Lâm Giai Khởi.

"Cảm ơn chị Lê Lạc." Lâm Giai Khởi gửi đến một cái biểu cảm dễ thương, nhân tiện thêm một câu kêu ca, "Thương Ngôn cũng học phần này, nhưng hỏi cái gì cậu ta cũng không biết."

Mẹ của Lâm đại tiểu thư không phải là phó tổng giám đốc sao? Lê Lạc không tiếp tục trả lời, nhìn vào hộp trò chuyện, biểu tình chợt lóe lại chợt lóe. Cô cầm lấy di động, hỏi Lâm Giai Khởi: "Tôi đang định cắt tóc ngắn, em có biết cửa hiệu cắt tóc nào tốt thì giới thiệu cho chị đi."

Thứ bảy, Lê Lạc hẹn Lâm Giai Khởi cùng đến Lan đại bác môn ở Thanh Sang quảng trường bên cạnh thư viện gặp mặt. Hôm nay, cô giúp Lâm Giai Khởi lựa chọn mỹ phẩm dưỡng da tốt, Lâm Giai Khởi dẫn cô đến cửa hiệu cắt tóc cô ấy giới thiệu.

Lâm Giai Khởi giới thiệu một cửa hiệu cắt tóc Thiên Lan ở nam thành. Rất nhanh, cô ấy đã gửi đến địa chỉ và giới thiệu văn tắt về hiệu tóc này, sau đó hỏi cô: "Chị có thể chấp nhận giá này không?"

Lê Lạc đang bận một số việc nên không trả lời ngay.

Năm phút sau, Lâm Giai Khởi lại gửi đến một tin nhắn nữa: "... Nếu không để em hỏi bạn học một chút xem bọn họ có biết hiệu nào khác hay không?"

Lê Lạc trả lời: "Không có việc gì, cứ đến hiệu này đi."

Buổi sáng thứ bảy, Lê Lạc thấy mình như bị cảm mạo. Xử lý xong một ít dữ liệu trong bản sao ổ đĩa U, cô uống một chút thuốc kháng sinh, trang điểm một chút sau đó trực tiếp đi thang máy xuống bãi đỗ xe tầng một.

Đi đến trước một chiếc xe thể thao trong bãi đậu xe.

Thật ra thì dù thế nào cô cũng không thích xe thể thao, nhưng phải thừa nhận là xe thể thao rất bắt mắt. Chiếc xe thể thao này tuy so ra không được như xe của Tạ Uẩn Ninh kia, nhưng xe màu trắng tinh khiết, thật đúng là kiểu con gái thích.

Lê Lạc ngồi sau tay lái, nhấn nút màu đen trên bàn điều khiển ở giữa.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, không nóng không lạnh.

Lâm Giai Khởi nói cho Thương Ngôn biết mình hẹn Lê Lạc đi dạo phố, Thương Ngôn cũng không có phản ứng gì kì quái, nói thẳng: "Tôi đi

tìm bọn Trần Thăng chơi bóng.”

Lâm Giai Khởi nghiêng đầu: "Cậu không tò mò vì sao tôi hẹn Lê Lạc cùng đi dạo phố sao?"

Thương Ngôn phối hợp hỏi lại: "Vì sao?"

Lâm Giai Khởi: "Tôi không nói cho cậu đâu."

Thương Ngôn đành phải sủng nịnh sờ sờ đầu Lâm Giai Khởi: "Mua nhiều một chút, không đủ thì quẹt thẻ của tôi."

Lâm Giai Khởi gật đầu: "Phải vậy chứ."

Trước khi đi, Giai Khởi còn dẫn theo một người bạn, là con gái của Lan thị - một nhà giàu mới nổi. Tình bạn của hai người cũng thật vi diệu, từ ghét bỏ nhau lại kết bạn với nhau.

Lê Lạc từ tầng hầm quảng trường Thanh Sang đi ra, thời gian ước định của cô cùng Lâm Giai Khởi còn có ba phần chung. Ở phía trước cách đó không xa, Lâm Giai Khởi đã đang đứng bên cạnh hiệu sách chờ cô. Đi cùng còn có một cô gái, chắc là bạn cùng phòng hoặc bạn cùng lớp gì đó.

Nghe nói sinh viên mới Lâm Giai Khởi ở trường Lan vừa mới vào trường đã làm cho không ít người bị oanh động. Thứ nhất là do tin, cô là bạn gái thanh mai trúc mã của Thương Ngôn. Và thứ hai cô là học sinh đại diện trong tiệc chào mừng sinh viên mới, hoạt động trong các hoạt động tập thể. Cho nên vừa mới vào trường cô đã hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu nữ thần. Rất nhanh mọi người sẽ biết đến gia cảnh đáng để cho người ta phải hâm mộ của cô.

Hôm nay, trang phục của Lâm Giai Khởi cũng hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu của mình. Một chiếc váy mùa thu mới nhất đến từ nhà C nổi tiếng, trong tay còn mang theo túi xách cùng thương hiệu. Cô gái bên cạnh

cũng mang váy cùng giày cao gót, hai người mỗi người một câu trò chuyện với nhau.

Đương nhiên, hôm nay Lê Lạc ăn mặc cũng không phải là khiêm tốn. Khả năng cô mang sai các thương hiệu là rất ít, giống như một cuộc bầu cử tốn kém. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa xe, đậu ở phía trước họ, Lâm Giai Khởi cùng cô gái lập tức có phản ứng, quay người lại nhìn.

Trong mắt Lâm Giai Khởi đầy bất ngờ được mong đợi, Lê Lạc tháo kính, khước môi khẽ nhếch, mở miệng nói: "Lên xe đi, chúng ta xuất phát."

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ánh mặt trời chiếu xuống, gió nhẹ ấm áp.

Trong xe thể thao màu trắng, Lê Lạc giơ tay lên vuốt lại mái tóc bị gió thổi. Đôi mắt màu đen trắng rõ ràng, vẻ mặt xinh đẹp, giống như người đẹp quảng cáo xe thể thao môi đỏ mọng, răng trắng..... Lâm Giai Khởi cảm thấy lóa mắt.

Đây mới thật là tao nhã vô hạn. Lâm Giai Khởi chưa xót quan sát, vẫn hỏi:“Chị Lê Lạc, xe này là của chị sao?”

“Ừ, đúng vậy.” Lê Lạc cười, tùy ý đáp lời.

Lâm Giai Khởi oa một tiếng:“..... Thật là giỏi nha.”

“A..... Đúng rồi, còn có một việc.” Lê Lạc nghiêng người, nói với Lâm Gia Khởi và đồng nghiệp của cô,“ Lát nữa mọi người giới thiệu cho tôi một nhà ăn, chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa, có vấn đề gì không?”

Câu cuối cùng này “Có vấn đề gì không”, Lê Lạc tuyệt đối là bị lây nhiễm từ Tạ Uẩn Ninh. Mỗi lần Tạ Uẩn Ninh bàn giao nhiệm vụ đều thêm một câu “Có vấn đề gì không”, cô với Thương Ngôn giống là đứa trẻ.

Vấn đề ăn cơm, Lâm Giai Khởi gật đầu đồng ý, giọng đã yếu đi:“..... Không thành vấn đề.”

Dựa vào hướng dẫn trong xe, Lê Lạc lên cao cái. Lâm Giai Khởi dẫn bạn gái tới dò xét suy nghĩ đã gọi chị Lạc,bộ dáng chân chó nịnh nọt mườ

phần. Lâm Giai Khởi bĩu môi, cảm thấy mặt trời bên ngoài, mặt phơi nắng nên bỏng rát. Cô lấy điện thoại di động ra gửi cho Thương Ngôn một tin nhắn ngắn, chỉ có một câu: “Không vui.”

Sân tennis thành phố Lan, Thương Ngôn vừa chơi bóng, vừa hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Giai Khởi: “Không có gì!”

Tình hữu nghị giữa nữ sinh rất khó thiết lập, tình bạn bình thường cũng rất dễ dàng. Cùng nhau ăn một bữa trưa thịnh soạn, Lâm Giai Khởi giới thiệu cho Lê Lạc trung tâm tạo mẫu tóc. Tâm trạng Lâm Giai Khởi không tốt đã nói không hay với nhân viên ở trung tâm. Lâm Giai Khởi không phải hội viên trung tâm này, nhưng mẹ cô Lâm Hi Âm là hội viên cao cấp ở trung tâm này, cho nên mỗi lần đến đây nhân viên trung tâm đều cung kính gọi cô một tiếng Lâm tiểu thư, sau đó bưng lên hồng trà tốt nhất và đồ ăn.

Trong phòng VIP, nhà thiết kế cao cấp hỏi Lê Lạc muốn kiểu tóc gì, Lê Lạc đưa điện thoại di động có hình ảnh cho nhà thiết kế xem. Nhà thiết kế nhìn kiểu tóc, cảm thán một câu: “Người đẹp, ảnh này có hơn hai mươi năm rồi.”

Lê Lạc từ trong gương quay đầu lại: “Có vấn đề sao?”

“Dĩ nhiên không thành vấn đề.” Hai tay nhà thiết kế đang nâng đầu Lê Lạc, căn môi nói, “Tôi am hiểu nhất là kiểu tóc cổ.”

Cứ như vậy, Lê Lạc cắt một đầu tóc ngắn xinh đẹp.

Ngoài ra, cửa hiệu cắt tóc này không tính giá rẻ. Lúc Lê Lạc quẹt thẻ, dừng một chút, viết xuống tên một người khác.

Không biết vị nữ tác giả nào nói qua một câu, phụ nữ mua sắm không phá sản, chính là ở mua sắm cho trẻ con.

Trung tâm thương mại quốc tế tiếp theo, Lê Lạc cho chính mình hai bộ mới, trở lại cùng Lâm Giai Khởi với bạn học nữ mua một món đồ làm quà tặng. Xoát xoát ký tên, thần sắc Lê Lạc hốt hoảng một chút, bỗng nhiên nghĩ tới buổi tối mấy hôm trước cô xem bộ phim hài kịch mới nhất tên là ” Thay đổi vẻ đẹp “.

Phóng đại, không có ý nghĩa nhưng tràn ngập ý tứ châm chọc hàm xúc . Người con gái thay đổi rất dễ dàng, chỉ cần trong thẻ có tiền.

Đêm nay Lê Lạc đúng là thay đổi, mắt sáng tóc ngắn, môi màu cam, tự nhiên tỏa ra khí thế đàng hoàng, quả thực khiến người ta rùng mình.

Khiến Tạ Uẩn Ninh ngồi ở trong xe đối diện, thiếu chút nữa không nhận ra, nếu không phải anh thấy Lâm Giai Khởi bên cạnh.

Nhấn một dãy số gọi đi, Tạ Uẩn Ninh khẽ động khóe miệng, lại xác nhận - cách đó không xa, cô gái xinh đẹp đem hai chiến lợi phẩm ném vào trong xe thể thao, thật sự là học sinh giỏi Lê Lạc với vẻ mặt nghiêm cẩn cúi đầu quan sát tế bào sinh vật ngày hôm qua?

Đây là..... thay đổi?

Hay là anh gặp quỷ .

Sự thật có người giống như thấy quỷ.

Trước bàn trang điểm được chạm trổ bày ra các loại chai lọ, người phụ nữ mặc áo ngủ màu tím ngồi trước gương buồn bực không vui. Gương mặt đẹp trong nháy mắt đã già, gương mặt ước chừng hơn bốn mươi tuổi. Không già, nhưng cũng không trẻ.

Da thịt coi như vẫn căng mịn như cũ, tóc vì chăm sóc hợp lý nên đen bóng như cô gái.

Nhưng mà, thật sự không còn trẻ.

Lâm Hi Âm nhìn gương mặt mình, trong lòng tự dưng sinh ra một tia phiền não. Bà mở ngăn kéo ra, lấy ra một chiếc mặt nạ đất tiền, nhìn vào gương thật cẩn thận để lên mặt, sau đó đứng dậy, đi tới trước giường lớn.

Đầu giường treo một bức tranh sơn dầu phong cách Baroque, là do Lâm Hi Âm ở buổi đấu giá nhiều năm trước mang bức tranh về. Lúc bà kết hôn, chồng bà nói treo ảnh cưới ở đầu giường, Lâm Hi Âm ghét bỏ cho là rất tầm thường không đồng ý.

Bây giờ nhìn bức tranh được mua với giá cao, Lâm Hi Âm lại nhìn ra một phần tầm thường, trong lòng tự nhiên có chút phiền não. Người phụ nữ được chiều chuộng thì sao, cũng mất đi nhan sắc theo thời gian, hôn nhân khiến người ta hâm mộ, chồng như trước đêm không về ngủ.

Buồn bã ỉu xiu ngồi ở trên giường, Lâm Hi Âm cầm lấy cái điều khiển từ xa màu đen, mở tivi 55 inch đối diện giường, dựa vào gối đầu mềm mại xem chương trình làm đẹp.

Không thú vị, Lâm Hi Âm tắt tivi.

Bạn của con gái Lâm Giai Khởi mới quen, tuổi chỉ biết đùa, bạn bè của Giai Khởi ngoại trừ Thương Ngôn còn lại tất cả đều sống phóng túng. Lâm Hi Âm mở bốn tấm hình của con gái, không khác biệt lắm, có thể thấy được con gái hôm nay xài bao nhiêu tiền.

Tấm hình cuối cùng, là ba cô gái chụp ảnh chung.

Lâm Hi Âm mở ảnh chụp ra, rất nhanh chú ý tới cô gái ở giữa, ánh mắt chột căng thẳng. Ngón tay chạm vào mặt cô gái mỉm cười, theo phản

xạ run lên một chút.....

Lâm Giai Khởi trở lại ký túc xá cập nhật ảnh chụp chung ba người, là lúc giữa trưa cô cùng Lê Lạc ăn cơm chụp chung. Nếu bên người bạn trai xuất hiện một người có năng lực làm đối thủ cạnh tranh thì sao bây giờ, biện pháp tốt nhất chính là cùng đối thủ trở thành bạn bè.

Ít nhất, ngoài mặt muốn giống như bạn bè.

Khổ cái là, hôm nay Lâm Giai Khởi cùng Lê Lạc đi dạo phố, tháng này vốn không có phí sinh hoạt. Định mức tiêu tiền của cô căn bản không thể giống Lê Lạc tự do tiêu phí như vậy, lần đầu tiên Lâm Giai Khởi cảm nhận được tư vị so sánh.

Lúc mẹ Lâm Hi Âm gọi điện thoại tới, Lâm Giai Khởi cùng Thương Ngôn đang nói chuyện qua video. Nghe cô oán giận, Thương Ngôn chuyển qua nói yêu thương cô, chấm dứt trong ngọt ngào và không nổi, Lâm Giai Khởi nghe điện thoại của mẹ, câu hỏi nghiêm khắc thiếu chút nữa làm cho Lâm Giai Khởi co rụt lại.

“Con hôm nay cùng ai ăn cơm?” Lâm Hi Âm hỏi.

Lâm Giai Khởi trả lời mềm mại:“..... Bạn học ạ, bạn học trong đại học.”

Lâm Hi Âm hỏi tới:“Thật sự, các cô ấy là bạn học của con?”

Lâm Giai Khởi:“Mẹ, mẹ làm sao vậy..... Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Hi Âm cúp di động, cảm thấy mình là chuyện bé xé ra to. Hơn hai mươi năm qua đi, người kia đã qua đời hơn hai mươi năm, tại sao lại xuất hiện cùng con gái bà chụp ảnh chung. Trong hình cô gái cùng người kia rất giống, nhìn kỹ vẫn là bất đồng: Người nọ má trái có một nốt ruồi nho nhỏ, bạn học Giai Khởi cũng không có.

Sự thật, cho dù người kia vẫn còn sống, tại sao đáng vẻ lại trẻ tuổi .

Chồng bà Phương Tử Văn đã trở về, say khướt được thư kí nữ dìu về nhà.

Phương Tử Văn nguyên là tổng giám tài vụ AC, đi theo Thương Vũ làm ăn mười mấy năm, mấy năm trước rời AC tự kinh doanh, kinh doanh một công ty buôn bán bên ngoài, đã là danh xứng với thật. Hơn nữa Phương Tử Văn bề ngoài thân hình cao lớn anh tuấn, hiện tại rất có hứng thú phong lưu dù đã đến tuổi trung niên. Lâm Hi Âm mặc áo ngủ đi ra dìu chồng, mặt không thay đổi tròng mắt liếc nhìn nữ thư kí một cái, nữ thư kí giải thích nói:“..... Lâm phu nhân, Phương tổng không cần thận uống nhiều rồi.”

“Không cần thận?” Giọng nói lạnh lẽo của Lâm Hi Âm hỏi,“Vậy cô làm cái gì, mời cô lại đây công tác không phải là chặn rượu cho Phương tổng sao?”

Nữ thư kí không có trả lời, ngoài mặt không nói gì, trong lòng lại tức giận cười nhạt.

Lâm Hi Âm đỡ Phương Tử Văn lên vào cửa, thu lại nóng nảy, hỏi lại một lần:“Sao uống nhiều như vậy?”

Phương Tử Văn nâng mặt cười cười:“Hôm nay Thương tổng không ở đây sao?”

“Thương tổng tìm anh?” Lâm Hi Âm giãn mặt, dịu đi không ít.

“Đúng vậy.....” Phương Tử Văn chóng mặt được Lâm Hi Âm dìu vào căn nhà cao cấp rộng 200 mét vuông này, gương mặt còn cười liên tục, vừa đi vừa dặn Lâm Hi Âm:“Tháng sau là sinh nhật phu nhân Thương tổng , quà của em xong chưa?”

“Chọn đồ tốt lắm, quên không được!” Lâm Hi Âm giận dỗi đem Phương Tử Văn để trên sô pha phòng khách.

Phương Tử Văn ngồi ở sô pha màu tím, bụng lộ ra bất nhã, tự tay tháo cà vạt xuống, quay đầu nói:“Chờ Giai Khởi chúng ta gả cho Thương Ngôn, chúng ta ngày lại càng tốt , càng ngày càng tốt”

Nói xong còn lặp lại “Càng ngày càng tốt”, Phương Tử Văn gần như hưng phấn mà miệng cười toe toét.

Lâm Hi Âm mắt lạnh nhìn, bà cũng không có cách làm cho tâm tình Phương Tử Văn tốt lên, trực tiếp nhắm mắt làm ngơ về phòng ngủ, nghỉ ngơi trước.

Lâm Hi Âm gặp mộng.

Trong mộng, Thương Vũ như trước tuổi trẻ tuấn tú. Vẻ mặt anh ta khoái trá từ trong xe bước ra, chân dài đi đến chỗ ghế lái phụ, sau đó mở cánh cửa phụ lái ra, chờ người ở bên trong đi ra.

Trong mộng, trong lòng Lâm Hi Âm níu chặt, giống như mong chờ.

Nhưng mà từ trong xe đi ra chỗ anh, không phải mình, vẫn là người kia. Khuôn mặt rõ ràng lại mơ hồ, Lâm Hi Âm lại có thể cảm nhận được đó là khuôn mặt tự tin lại không chịu bó buộc. Đúng vậy, người kia tựa như có một phần kiêu ngạo bẩm sinh.

Mãi mãi cao quý so với mình, không phải sao?

Lâm Hi Âm mở to mắt tỉnh lại. Vì cái gì, nhiều năm trôi qua như vậy, bà còn nhớ rõ bộ dạng người kia, giống như bóng đèn âm hồn không tiêu tan.

Đúng là bóng đèn âm hồn bất tán, Lê Lạc như trước, hôm nay ngủ không được. Phòng ngủ cô chiếu phim 3D lập thể cô âm thanh xung quanh, hiệu quả có thể so với rạp chiếu phim. Một người mất ngủ nhiều năm, một đêm khuya tìm người vui mừng, Lê Lạc hai chân chữ ngũ ngồi ở giữa giường lớn, nhấn vào phần mềm K ca.

Hát lên một đoạn của ca sĩ nhiều tuổi nhất Đài Loan, lầu trên ban công vang lên tiếng rống giận dữ phổ thông:“Hơn nửa đêm , cô có thể hát nhỏ không?”

Hiện tại không phải chưa tới nửa đêm sao? Lê Lạc ý thức được mình quấy nhiễu người khác, đi dép lê vào, chạy thật nhanh đến bên ngoài đáp lại một câu:“Thật có lỗi, thật có lỗi, tôi lập tức dừng lại.”

Trên lầu Lê Lạc ở là một du học sinh người Đức, tên là Frankie. Frankie nhìn Lê Lạc dưới lầu, tìm kiếm phía dưới, giọng nói lập tức thay đổi:“Hóa ra là cô a, này..... Tôi tên là Frankie.”

“Xin chào, tôi tên là Lê Lạc.” Lê Lạc vịn lan can, ngửa đầu, con người giống như ánh sao. Lê Lạc còn nói,“Thật xin lỗi, lúc này thật sự có lỗi.”

Frankie cuống cuống phủ nhận:“Không có việc gì, không có việc gì! It’s my pleasure (đó là vinh hạnh của tôi).....”

Lê Lạc cười:“Vậy anh đi nghỉ ngơi sớm, chúc anh có giấc mơ đẹp.”

Frankie cảm giác mình hạnh phúc muốn chết:“Được được, mơ đẹp!”

Lê Lạc kéo khóa miệng về đến phòng, tắt âm thanh lặp lại trong phòng, sau đó vẻ mặt lặng im ngồi ở mép giường. Làm sao bây giờ, cô rất tỉnh, ngủ không được.

Nhà trọ này cái gì cũng tốt, chỉ là cách âm kém một chút.

Thứ Hai, Lê Lạc theo xe bus xuống dưới, đúng lúc dừng phải Tạ Uẩn Ninh ngạo mạn lái xe vào viện tế bào sinh hóa.

Hôm nay cô có báo cáo cần diễn thuyết, một cái sát hạch cuối tuần cũng đến thời gian, hiện tại cũng không biết Tạ Uẩn Ninh có thể nhận lấy cô hay không. Thấy Tạ Uẩn Ninh dừng xe, Lê Lạc lễ phép đi qua chào một tiếng: “Buổi sáng tốt lành, Tạ giáo sư.”

“Chào buổi sáng.” Tạ Uẩn Ninh quay lại. Trong một ngày, tâm tình Tạ Uẩn Ninh kém nhất là buổi sáng, hơn nữa tối hôm qua còn không có ngủ ngon. Anh nhìn Lê Lạc cắt tóc ngắn, kiểm chế đóng sầm cửa xe.

Xem ra, ngày hôm qua anh không có nhìn lầm người.

Hôm nay lần đầu tiên Lê Lạc mặc váy cùng tất, phối hợp với áo sơ mi thoải mái cùng giày cao gót, với tóc ngắn, duyên dáng yêu kiều.

Lê Lạc cắt tóc ngắn thật sự nhìn rất đẹp, phối hợp cùng ngũ quan của cô, làn da trắng mịn, thanh tú động lòng người.

Hôm nay Thương Ngôn phải tới viện làm báo cáo học tập, cũng là toàn thân mặc tây trang thêm cà vạt. Nhìn quần áo, hẳn là do mẹ anh chuẩn bị .

Buổi chiều, Lê Lạc cùng Thương Ngôn ở lâu hai làm báo cáo. Thương Ngôn tiến lên phía trước, cô ngồi chờ ở phía dưới. Bên cạnh nghiên cứu viên nói một câu với Tạ Uẩn Ninh: “Tiểu Ngôn đứa nhỏ này, thật sự là tuổi trẻ tài cao.”

Tạ Uẩn Ninh nhìn phía trước, cười với nghiên cứu viên nói: “ Đúng vậy, trừ ánh mắt chọn bạn gái thiếu chút , cái khác cũng được.”

Lê Lạc: “.....” Nếu Thương Ngôn ngồi ở bên cạnh nghe được, hẳn là hộc máu. Nhìn về phía trước, Thương Ngôn dụi dụi đứng nói báo cáo

trước bữa tiệc, cả người cao ngất mà khỏe mạnh.

Bề ngoài Thương Ngôn hẳn là càng giống mẹ anh nhiều một chút, nhất là một đôi mắt hẹp dài. Đàn ông ánh mắt dài như vậy, có thể tỏ ra vẻ thanh tú và ôn nhu.

Bởi vì, Tạ Uẩn Ninh cũng có ánh mắt vậy. Nhưng mà, Thương Ngôn cùng Tạ Uẩn Ninh cho dù mặt mày giống nhau, nhìn vẫn có bất đồng. Đại khái là khí chất khác biệt quá lớn.

Hôm nay kết quả báo cáo vẫn có quy định chấm điểm.

Chẳng qua so với báo cáo đạt được, Lê Lạc càng để ý mình có thể ở lại tổ Tạ Uẩn Ninh hay không. Còn không cho dù cô như cũ ở lại sở thực tập tế bào sinh hóa, nếu bị Tạ Uẩn Ninh đá ra khỏi tổ, thử nghĩ cũng rất bức bối.

Hôm nay Lê Lạc báo cáo nội dung là vấn đề miễn dịch đặc biệt của kháng thể T, cô dựa nền móng căn bản đưa ra ý tưởng cho mình, trích dẫn số liệu bộ phận thực nghiệm.

Nội dung hết sức có quy tắc. Đương nhiên cô cũng có chỗ tự tin, khả năng diễn thuyết của cô sẽ có thêm điểm.

Nhưng mà, cô vẫn là không biết mình có thông qua sát hạch của Tạ Uẩn Ninh hay không.

Lê Lạc chống má ngồi ở phòng thí nghiệm đối diện bàn nhiệm vụ. Thương Ngôn từ bên ngoài đi tới, anh cởi áo khoác tây trang, một sắc áo trắng sơmi như trước ngay ngắn chỉnh tề, anh ngồi xuống vị trí của mình, cười với cô nói: “Lê Lạc, hôm nay cô diễn thuyết rất tốt.”

“Cám ơn.” Lê Lạc nâng mắt, trả lời một câu, “Báo cáo của anh giống như trước rất xuất sắc.”

“Tôi, cũng được.....” Thương Ngôn cầm lấy bút một chì, thấy cô dường như không để ý, nói cho cô chuyện đáng giá hưng phấn, “Đúng rồi, Giáo sư Chu nói cho tôi biết, cuối tuần chúng ta tổ chức liên hoan, nói là hoan nghênh chúng ta gia nhập.”

Lê Lạc: “À, rất tốt a.”

Nhưng mà, cô cũng không biết mình có thể ở lại tổ Tạ Uẩn Ninh hay không, đừng nói tham gia tụ họp. Hai người vừa rảnh rồi nói chuyện vài câu, Lê Lạc cầm lấy điện thoại di động một bên, thấy được Lâm Giai Khởi tối hôm qua đổi ảnh chụp mới, khen một câu.

Sau đó, đứng lên rời đi.

-

“Chị, em đã biết. Đợi lát nữa em đi qua liền, cứ như vậy, cúp máy trước.....”

Có lẽ cúp di động, Tạ Uẩn Ninh quẹt thẻ từ khu làm việc của mình đi ra ngoài, còn chưa đi hai bước, nhìn Lê Lạc đứng ở bên ngoài góc. Đầu cúi xuống, lặng im làm người ta giống như mặt đau buồn, nào có nửa phần cuối tuần địa hạ bãi đỗ xe thấy bộ dáng.

Tạ Uẩn Ninh đợi lát nữa còn có một buổi xem mắt, tâm tình có chút phiền toái. Hai tay bỏ túi đi theo cầu thang xuống, chịu đựng nóng nảy hỏi Lê Lạc: “Không quay về, ở chỗ này làm cái gì?”

Lê Lạc ngẩng đầu, chậm nửa nhịp trả lời: “..... Chờ ngài a.”

Chờ anh? Chờ anh cùng đi thân thiết sao Tạ Uẩn Ninh thở ra một hơi sâu kín.

Sợ bị hiểu lầm, Lê Lạc vội vàng nói: “Tạ giáo sư, tôi thông qua sao?”

Tạ Uẩn Ninh sửng sốt.

Lê Lạc nhìn Tạ Uẩn Ninh, tiếp tục hỏi: “Ngài nói tôi không phải có một tuần sát hạch sao? Hôm nay đã đến giờ Tôi không biết tôi có được thông qua không.”

Nói thật ra, Tạ Uẩn Ninh thiếu chút nữa đã quên sát hạch chuyện này. Anh ban đầu nói muốn sát hạch Lê Lạc chủ yếu là Vương giáo sư tăng người vào. Nhưng mà, từ nước Mỹ trở về cô gái trừ bỏ nhất trường lưu có ấn tượng xinh đẹp, tư liệu cung cấp cá nhân rất ít tin tức.

Anh gần như không tra được thông tin về con người cô.

Ngày đó ở trong xe phỏng vấn tạm thời, anh tìm kiếm cô theo như lời hạng mục cùng hoạt động, tất cả lại tất cả đều chi tiết phù hợp. Trừ những thứ này, trong một tuần lễ, cô thao tác thí nghiệm cùng tổng hợp lại năng lực đều biểu hiện rất tốt.

Lê Lạc còn đang chờ, vẻ mặt khẩn trương; Tạ Uẩn Ninh liếc mắt nhìn một cái, đối với ánh mắt Lê Lạc chờ mong anh nói ra kết quả sát hạch: “Qua.”

“yeah!” Lê Lạc lập tức nhảy nhót, vui vẻ, thiếu chút nữa hoa chân múa tay vui sướng.

Như vậy tươi cười, là chân thật

.

Cô thật sự vui vẻ như vậy thật sự ở lại trong tổ của anh? Tạ Uẩn Ninh nhìn cô gái trước mắt, khóe miệng giật nhẹ; Nhìn Lê Lạc giơ tay phải lên, từ túi tiền đưa tay phải ra, miễn cưỡng đập một cái vào tay Lê Lạc.

Đạt đến mức độ đó sao?

Lê Lạc thiếu chút nữa giật mình , thật ra vừa rồi cô chỉ vung tay.

Lòng bàn tay hai người chạm qua, Tạ Uẩn Ninh rất nhanh thu hồi, một bộ dạng keo kiệt và tức giận. Sau đó anh xoay người, đi xuống bậc thang.

Lê Lạc đứng ở mặt sau, giọng nói có chút vui mừng:“Tạ giáo sư,tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Tạ Uẩn Ninh nói một tiếng tạm biệt, tiếp tục đi xuống bậc thang.

Lê Lạc cười cười, lại bỏ thêm một câu:“Chúc anh lát nữa xem mắt thuận lợi.”

Tạ Uẩn Ninh hơi dừng bước. Anh rất hối hận, vừa mới mềm lòng.

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Editor: Vũ Vân Vi

Beta: Dương Lam

Lê Lạc biết tối nay Tạ Uẩn Ninh có tiệc kết thân là do nghe được từ Thương Ngôn.

Mẹ của Thương Ngôn là chị của Tạ Uẩn Ninh. Dù Lê Lạc là người ngoài cũng có thể tưởng tượng bà là một người chị tốt, có bao nhiêu quan tâm tới việc chung thân đại sự của em trai nhà mình. Bởi vì em trai không nhận điện thoại mà trực tiếp tới tìm con trai, bắt Thương Ngôn phải giúp đỡ khuyên bảo một phen.

Hình ảnh Thương Ngôn tức giận cầm điện thoại ngay trước mặt làm cô phải chớp mắt tò mò.

Ra vẻ không cam chịu, Thương Ngôn nói rằng không phải anh cố ý tiết lộ việc riêng tư của cậu, chẳng qua chỉ là thấy Lê Lạc tò mò nên mới nói dư hai câu. Ngay sau đó, còn kèm thêm một câu giải thích: “Cháu thấy cậu rất xuất sắc cho nên mới soi mói cậu.”

“Rất xuất sắc,” “Vô cùng xuất sắc,” “Mỗi ngày đều rất xuất sắc,” Tạ Uẩn Ninh đương nhiên biết mình bị cháu trai ngoại bán đứng nhưng thân là một trưởng bối, chẳng lẽ anh lại đi so đo với bọn nhỏ?! Tưởng anh nhầm chán vậy sao?

Mà bọn nhỏ trong mắt Tạ Uẩn Ninh, ngoài Thương Ngôn ra thì chỉ còn Lê Lạc.

Đêm nay Tạ Uẩn Ninh tham dự tiệc kết thân này là vì gia đình hai bên đều đã chuẩn bị tốt. Hơn nữa, người giật dây lần này lại là anh rể của anh, Thương Vũ.

Tạ Uẩn Ninh chỉ có duy nhất một chị gái thì đương nhiên cũng chỉ có một anh rể. Tuy nhiên anh cũng biết người anh rể duy nhất này không dễ thân cận. Một mặt vì không thân quen gì, một mặt lại vì bất đồng quan điểm ở nhiều phương diện?!

Chị gái gả cho Thương Vũ khi Tạ Uẩn Ninh mới 8 tuổi. Tuy trí nhớ của Tạ Uẩn Ninh rất tốt nhưng đối với những vụn vặt trong cuộc sống lúc ấy thì lại nhớ rất ít. Trong trí nhớ mơ hồ hồi bé, anh chỉ nhớ, lúc ấy, vì việc nhà nên chị mới không phản đối việc bị gả đi. Là con gái của Tạ gia, chị gái anh vốn có thể lựa chọn người đàn ông tốt, nhưng Thương Vũ đã trở thành sự lựa chọn duy nhất của chị ấy.

Cuối cùng vẫn là vì làm rạng rỡ mặt mũi gia đình mà phải gả đi. Lan thị tổ chức hôn lễ rất lớn, long trọng đến nỗi đã hơn hai mươi năm mà vẫn làm người ta phải bàn tán xôn xao.

Có thể làm cho một người con gái không có cách nào phản đối, người đàn ông đó rốt cuộc là người đàn ông như thế nào? Trải qua 10 năm từ thời thơ ấu đến khi trưởng thành, suốt một thời gian dài Tạ Uẩn Ninh không hề đứng ở góc độ một người đàn ông để xem xét kỹ Thương Vũ này là người đàn ông như thế nào. Để đến sau này khi có thể lấy ánh mắt của một người đàn ông để đối đãi với Thương Vũ thì anh lại mất đi hứng thú.

Không phải là thương nhân, nếu như muốn làm thương nhân thì phía trước phải thêm một định ngữ “Thành công”, hai chữ này thật ra bao quát rất nhiều thứ. Chỉ là thành công có rất nhiều cách, Thương Vũ lại lựa chọn

cách mà Tạ Uẩn Ninh coi thường nhất. Những cái khác, chẳng qua cũng chỉ có như vậy...

Tối nay, cả hai bậc cha mẹ Tạ gia đều không đến, đối với hôn sự của con trai mình hẳn họ đã không còn hy vọng. Chẳng qua trong thời điểm gần đất xa trời được nhìn thấy con dâu của Tạ gia, hai ông bà cụ rõ ràng vô cùng nôn nóng nhưng lại giả vờ giận dỗi, mở một mắt nhắm một mắt tỏ thái độ thúc giục, nhiệm vụ xúc tiến hôn nhân này thoáng chút liền giao cho chị ruột đang an nhàn sung sướng của Tạ Uẩn Ninh.

Hai năm nay, chị gái anh luôn tìm cách lo liệu, chuẩn bị khắp nơi đồng thời cùng chồng tìm xem nhà ai có con gái phù hợp. Có điều Thương Vũ cũng là một người đàn ông thông minh, sẽ không có sắp xếp mơ hồ như vậy. Việc hôm nay quả vô cùng kì quái, không biết rốt cuộc là con gái nhà ai?

Khách sạn thanh lịch, tao nhã với đèn thủy tinh chiếu những tia sáng nhạt rực rỡ, Tạ Uẩn Ninh phong thái nổi bật xuất hiện ở ghế lô ngoài cửa. Vẫn bộ dạng này, đã thành thói quen của anh trong những bữa ăn đêm, anh đứng cạnh cửa chính trạm trổ đầy hoa văn tinh xảo, thông thả mà tự nhiên nhìn lướt qua ghế lô lớn bên trong.

Thương Vũ ngồi ở ghế chủ vị, toàn thân tây trang, cởi áo khoác để ở một góc trên ghế, tay đeo một chiếc đồng hồ nhãn hiệu danh tiếng, hai tay để ngang bằng nói chuyện với người đối diện, thấy anh vào thì ngẩng đầu nhìn sang.

Thương Vũ lớn hơn Tạ Uẩn Ninh tận 18 tuổi, năm nay đã bốn mươi chín. Có điều năm tháng đối với người đàn ông này có phần thật khoan dung: vầng trán lạnh lùng nghiêm nghị, lông mày sắc bén, mang một phong thái bí hiểm, sâu không lường được. Cộng thêm được chăm sóc đúng cách, sự nghiệp thuận lợi, nên tuổi tác tăng lên lại làm cho sức hấp dẫn của người

đàn ông này chỉ có tăng chứ không giảm. Cũng trong hai năm nay, Thương Vũ làm việc ngày càng sát phạt quyết đoán.

Tạ Uẩn Ninh đi qua, chị của anh ngồi ở bên cạnh Thương Vũ, hoàn toàn là một người phụ nữ hòa nhã lịch sự dịu dàng giống như trước đây. Khóe môi mang ý cười châm biếm mà giới thiệu cho anh những người hôm nay được mời tới, sau đó để anh ngồi bên cạnh Thương Vũ.

Tạ Uẩn Ninh không hề từ chối. Mỗi khi chị gái ở đây, hẳn sẽ phải gọi Thương Vũ một tiếng anh rể. Ví dụ như lúc này đây, Tạ Uẩn Ninh ngồi xuống bên cạnh Thương Vũ, không quên khách khí nói một câu: “Làm phiền anh lo lắng rồi, anh rể.”

.....

Không nghi ngờ gì nữa, đêm nay Tạ Uẩn Ninh đi xem mắt, kết quả lại là... Thất bại.

Gió đêm dễ chịu. Tạ Uẩn Ninh quay người khẽ tựa vào thân xe, chờ chị gái cùng anh rể đang ở bên kia thay anh sắp xếp cho nhà gái trở về. Chị còn chưa trở lại, Tạ Uẩn Ninh chờ đến nhàm chán.

Anh không hút thuốc, chỉ lấy túi tiền, móc từ trong túi ra một viên kẹo...

Không biết đã bỏ vào túi khi nào?

Lại nghĩ tới, buổi trưa hôm nay Lê Lạc lấy ra một bao kẹo hoa quả chia đều cho mọi người, anh lười từ chối nên cũng lấy một viên.

Tạ Uẩn Ninh bóc giấy gói kẹo màu hồng nhạt ra, bên trong là một viên kẹo bạc hà nhân đường. Nếu phải chọn ra một loại kẹo anh có thể lấy được thì chỉ có kẹo bạc hà đường. Những loại khác đều quá ngọt.

Tạ Uẩn Ninh bỏ viên kẹo bạc hà vào miệng ngậm. Cách đó không xa, Thương Vũ đi về phía anh, mở miệng hỏi: “Chị chú hỏi chú, có muốn cùng bọn anh trở về trước không?”

Chị gái anh để cho Thương Vũ truyền lời là có nguyên nhân, bởi vì vừa nãy ở bàn ăn anh trực tiếp cự tuyệt lời nhờ vả của Điền tiểu thư, khiến cho chị gái luôn ôn nhu cũng phải tức giận. Tạ Uẩn Ninh cũng có chút bất đắc dĩ, hơi ngả người về trước, từ chối thẳng: “Không cần, đợi lát nữa thì người đã tới rồi.”

Thương Vũ cũng thôi, không miễn cưỡng thêm nữa, chỉ hỏi một câu quan tâm bình thường: “Gần đây có việc gì sao?”

“Không có.”

“Mọi người trong nhà, nhất là chị chú, đều vô cùng quan tâm tới chuyện hôn sự của chú. Hôm nay anh làm như vậy, hy vọng chú có thể hiểu được.”

“Em biết.”

“Có thời gian thì về nhà ăn một bữa cơm, chị chú sẽ rất cao hứng.”

Tạ Uẩn Ninh đã không còn tâm trạng tán gẫu thêm, chỉ nhướn mí mắt. Nhưng anh rề như cha, Thương Vũ vẫn tiếp tục khách sáo với Tạ Uẩn Ninh: “Bây giờ Thương Ngôn với chú ở chung, còn phiền chú phải giúp đỡ.”

“Không cần khách khí.” Tạ Uẩn Ninh nhìn thẳng vào ánh mắt Thương Vũ: “Em là cậu của Thương Ngôn, giúp đỡ thẳng bé là việc phải làm.”

Thương Vũ thấy không cần phải nhiều lời nữa.

Có một số việc Tạ Uẩn Ninh không vạch trần, anh cũng sẽ không chủ động nói ra. Hơn hai mươi năm nay, anh luôn xử lý tốt quan hệ với Tạ gia, chỉ duy nhất không xử lý tốt quan hệ với Tạ Uẩn Ninh.

Lúc tuổi nhỏ ghét kẹo, khi trưởng thành lại thờ ơ với sắc đẹp, một người đàn ông như vậy thì có thể làm được gì?

Tạ Uẩn Ninh hơi cười, đối với một người ở nhà quan tâm con trai săn sóc bà xã, ở bên ngoài lại ôm ấp người phụ nữ khác, anh có thể nói được gì? Thấy chị gái đang bước đến, Tạ Uẩn Ninh ngậm viên kẹo bạc hà, lướt qua Thương Vũ, đi thẳng lên xe của mình.

Thời tiết dần chuyển lạnh, đêm cũng ngày càng dài.

Lê Lạc nằm tựa vào đồng hồ bện tổ chim trong nhà, cầm laptop click vào một liên kết, cập nhật những bài báo về thành phần của sản phẩm dưỡng da mới nhất. Bài báo vừa mới đăng lên, lập tức một đám bạn bè nhả tin bình luận phụ họa. Chọn một cái bình luận, cô khiêm tốn hồi âm: “Cám ơn bạn đã ủng hộ.”

Mỗi tuần Lê Lạc viết 1 bài so sánh sản phẩm A với sản phẩm B xem cái nào có thành phần, chất lượng tốt hơn; rồi phân tích thêm vài sản phẩm dưỡng da lừa đảo, quảng cáo không đúng sự thật, sau đó lại sẽ tái phổ cập một số tri thức khoa học về hoa quả khô(?!). Ví dụ như những thành phần SLS*, MAP**, có nhiều hoạt tính mặt ngoài, hơn nữa lại thích hợp với các loại da.(?!)

*SLS: sodium laudryl sunfat - chất tạo bọt, có trong nhiều loại hóa chất, mỹ phẩm.

**MAP: Amon Photphat ($\text{NH}_4\text{H}_2\text{PO}_4$): Ammonium dihydrogen phosphate (ADP), hoặc monoammonium phosphate, $\text{NH}_4\text{H}_2\text{PO}_4$, thường được sử dụng trong pha trộn của nông nghiệp khô phân bón.

Đối với cô mà nói, những kiến thức chuyên ngành đều chỉ là sơ sài lướt qua. Mọi cô gái đều rất coi trọng việc chăm sóc da, cộng thêm một ít phổ cập khoa học gọi là, rất nhanh đã thu hút được rất nhiều sự chú ý và ủng hộ. Tất nhiên trọng điểm ở đây là về việc cô vô tình phơi nắng. Thế giới này, đa số người giàu nghe tới chuyện phơi nắng đều chỉ cười cười bỏ qua, nhưng trong lòng lại tràn đầy hiếu kỳ và quan tâm.

Danh và lợi, không chỉ hấp dẫn người ta theo đuổi mà còn thu hút nhiều người hiếu kỳ vây xem.

Ngày mai, Lê Lạc phải mang cho Thương Ngôn một bộ sản phẩm dưỡng da. Đương nhiên thứ đó không phải cho Thương Ngôn, mà là để Thương Ngôn đưa cho Lâm Giai Khởi. Lần trước cô và Lâm Giai Khởi cùng mua sắm, Lâm Giai Khởi biết cô dùng chế dưỡng da phẩm, tỏ vẻ rất ngạc nhiên.(?!)

Cho nên hôm nay, Lê Lạc xem như tặng cho Lâm Giai Khởi một món quà nhân tình.

Thương Ngôn thay Lâm Giai Khởi nhận bộ sản phẩm dưỡng da này, dáng vẻ như có điều muốn nói. Lê Lạc không biết Thương Ngôn muốn nói gì, hẳn là có thắc mắc cần cô giải đáp. Cô nhìn Thương Ngôn, ánh mắt mang ý anh muốn hỏi gì.

Thương Ngôn đứng bên cạnh giá sách, do dự mở miệng: “Tôi thấy có chút khó hiểu...”

Lê Lạc nâng mắt: “Khó hiểu cái gì?”

Thương Ngôn nhất thời không nói. Lê Lạc đã đoán được hơn phân nửa Thương Ngôn khó hiểu cái gì. Cô làm bộ không rõ, vòng vo chuyển tầm mắt, ngoài ý muốn phát hiện chỗ cửa sổ có một vật nhỏ đang nghe lén, chính là con sơn tước cô đến xem lần trước. Sơn tước nâng cái đầu nhỏ lên, giống như cũng nhận ra cô, nó gật đầu hai cái chào hỏi.

Thật sự là vật nhỏ thần kì. Lê Lạc nhìn không được, khóe miệng cong lên.

Thương Ngôn đứng sau Lê Lạc, rốt cuộc cũng hỏi thành tiếng: “Lê Lạc, cô và Giai Khởi trở thành bạn bè như thế nào vậy?”

Quả nhiên là vấn đề này. Lê Lạc dừng một chút, cười cười quay đầu lại, vẻ mặt thoải mái mà hỏi: “Không được sao... Chẳng lẽ bạn trai không cho phép sao?”

Thương Ngôn chớp mắt: “...”

Lê Lạc thẳng thắn cười, phản ứng như vậy làm sắc mặt Thương Ngôn không được tự nhiên, cảm giác như Lê Lạc kêu anh là bạn trai của cô vậy. Sự thật thì Lê Lạc chỉ lấy lời Lâm Giai Khởi để hỏi lại mà thôi.

Thương Ngôn tự giấu nghĩ, muốn trách chỉ có thể tự trách mình tâm tư bất chính. Anh biết rõ cảm xúc vài ngày gần đây của mình đã có gì đó thay đổi. Có chút ý muốn gây rối, lại như không hề tồn tại, đánh thẳng vào lòng người.

Tối hôm qua Thương Ngôn suy nghĩ suốt một đêm, đại khái đã nghĩ rất cẩn thận, đối với việc hai người Lê Lạc và Lâm Giai Khởi trở thành bạn bè, đều phải lặp đi lặp lại, cân nhắc nhiều lần mới có thể chấp nhận.

Theo hiểu biết của anh về Giai Khởi, Giai Khởi cũng không phải một người thích xã giao. Anh biết rõ bạn gái của mình, cô như một công chúa nhỏ bị làm hư, tùy hứng, lại kiêu ngạo, cùng Lê Lạc hoàn toàn không phải một loại người.

Cho nên hẳn là Lê Lạc chủ động muốn làm bạn với Giai Khởi trước? Vì cái gì?

Lê Lạc có chút bất đắc dĩ. Là thanh mai trúc mã từ hồi còn nhỏ bé vô tư, Thương Ngôn thực có hiểu biết về Lâm Giai Khởi. Chẳng qua cô cũng có một chút ngoài ý muốn, càng ngoài ý muốn hơn là khi so sánh với đứa trẻ to xác Thương Ngôn này, không ngờ anh còn suy nghĩ sâu sắc hơn cô.

Ôn nhu mà sâu sắc, Thương Ngôn mang tính cách trung hòa của cả bố và mẹ. Vẻ mặt Lê Lạc không biết làm sao, chậm rãi từ tốn mở miệng: “Tôi cùng Giai Khởi trở thành bạn bè... Chẳng lẽ chỉ vì anh mà không thể sao?”

“... Tôi?” Thương Ngôn lộ vẻ mất tự nhiên, mặt hơi đỏ lên, ánh mắt lại nhìn cô chăm chú: “Vậy thì vì cái gì?”

Lê Lạc: “Không phải bởi vì anh, tôi và Giai Khởi mới quen biết sao?”

Nhẹ nhàng khéo léo, kéo sự việc về lại vòng luẩn quẩn.

“Vậy, vậy...” Thương Ngôn liên tục nói hai tiếng dài. Sau đó, anh cũng vui đùa trở lại, nói: “Cho nên, tôi chính là cầu nối hữu nghị giữa hai người?”

Lê Lạc giật nhẹ khóe miệng: “Đúng vậy.”

Không khí xung quanh trở nên có chút xấu hổ.

“... Không biết hôm nay chúng ta làm thí nghiệm gì?” Thương Ngôn quét lưỡi chạm vào răng nanh, vòng vo đối đẽ tài. Anh tính nói cái gì đó để chứng minh câu hỏi vừa hỏi chỉ là vô tâm, còn chưa mở miệng, cửa thang máy phía đối diện đã mở ra.

“Hai đứa làm gì bí mật ở đó vậy, thổ lộ tình cảm sao?” Tạ Uẩn Ninh từ trong thang máy đi ra, buông một câu không mặn không nhạt, mang theo chế giễu nhẹ nhàng mà trực tiếp.(?!)

Gương mặt Thương Ngôn nháy mắt đỏ rực.

Lê Lạc cũng không thềm nhìn lại, tỏ thái độ coi Tạ Uẩn Ninh là đại ma đầu!!!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: “Hiện tại thế giới đang thịnh hành cách nói của các bác lái xe, tôi lại đột nhiên phát hiện Tạ giáo sư của chúng ta cũng tự lái xe riêng..., ôi có lẽ tôi nên thân thiết với các bác lái xe nhiều hơn.”

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Buổi thí nghiệm hôm nay có người không yên lòng.

Tuy Tạ Uẩn Ninh không phải là một người đàn ông biết nhìn sắc mặt người khác, nhưng hôm nay nhìn thao tác thí nghiệm của Thương Ngôn hẳn vẫn có thể nhìn ra Thương Ngôn đang che giấu tâm tư, dưới kính hiển vi, tình cảm rối loạn của hắn càng nhân lên gấp bội.

Cả ngày hôm nay thẳng nhóc này nghĩ cái gì vậy? Tạ Uẩn Ninh không biết làm thế nào, hướng ánh mắt khó hiểu về phía Lê Lạc đang đứng cách đó không xa, Lê Lạc gật đầu.

Thật ngại quá, cô cũng đang suy nghĩ về vấn đề này: Cả ngày hôm nay thẳng nhóc này nghĩ cái gì vậy?

Buổi tối, Thương Ngôn đánh tennis cùng Tạ Uẩn Ninh. Sau khi cuộc so tài kết thúc, cả người Thương Ngôn ướt đầm mồ hôi, gương mặt tuấn tú của Tạ Uẩn Ninh cũng đỏ ửng, thoát nhìn hai người thân thiết hơn bình thường rất nhiều.

"Cậu, cháu thấy gần đây thể lực của cậu càng ngày càng tốt." Thương Ngôn khom lưng vỗ vỗ bắp đùi, ngẩng đầu, đôi mắt hẹp dài lộ ra ý cười: "Chẳng lẽ cậu cũng lén tập luyện giống như cha của cháu?"

Tạ Uẩn Ninh cười nhạt, sao hắn có thể giống tên Thương Vũ kia chứ.

Có lẽ do tuổi tác đã cao, hai năm qua Thương Vũ rất chăm chỉ tập thể dục, trước kia hắn thích những môn thể thao như đánh golf, hiện tại hắn lại

thích những môn thể thao có thể ra nhiều mồ hôi, mỗi tuần đều chơi vài trận tennis cùng con trai.

Việc này trong suy nghĩ của Thương Ngôn lại trở thành lén tập luyện.

Thằng nhóc Thương Ngôn này được lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, một gia đình hạnh phúc thật sự, không hề có một chút giả dối. Cho dù cha hãn vô cùng nghiêm nghị, nói năng thận trọng, gia đình hãn chính là một gia đình nghiêm phụ từ mẫu (1) mẫu mực, nhưng sự dịu dàng và tình thương của mẹ hãn đã bù đắp trọn vẹn cho sự nghiêm khắc của cha hãn. Hơn nữa hãn còn nhận được sự cưng chiều từ ông bà ngoại, từ người cậu mà hãn ngưỡng mộ sùng bái từ nhỏ.

(1) Nghiêm phụ từ mẫu: cha nghiêm khắc, mẹ dịu dàng.

Một thằng nhóc xuất thân từ một gia đình như vậy, cho dù tâm tư nhạy cảm đến đâu thì cũng vẫn vô cùng dễ đoán.

Tạ Uẩn Ninh ngồi ở hàng ghế thứ nhất trên sân quần vợt, nhận lấy chai nước khoáng Thương Ngôn vừa chạy đi mua về, mở nắp chai, nói: "Nói cậu nghe một chút đi, cháu định đi tình biệt luyện (2) sao?"

(2) Đi tình biệt luyện: yêu một người, sau đó lại không yêu nữa.

Từ trước đến nay Tạ Uẩn Ninh đều luôn nói thẳng như vậy, Thương Ngôn cũng đã quen. Hãn ngồi xuống bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, vận động một chút khiến hãn cảm thấy vô cùng sảng khoái, không còn khó chịu như lúc ban ngày, hãn cười một cái nói: "Cậu, cậu muốn tư vấn tình cảm cho cháu sao?"

"Ha ha." Tạ Uẩn Ninh cười cười, cúi đầu: "Cháu cảm thấy cậu giống như đang tư vấn tình cảm sao?"

Thương Ngôn cũng nói thẳng: "Không giống, kinh nghiệm yêu đương của cậu còn không phong phú bằng cháu."

Tạ Uẩn Ninh khẽ hừ một tiếng, không thèm để ý.

Thương Ngôn uống nước, sau đó thở dài một tiếng, rất nghiêm túc nói: "Thật ra thì cháu cũng không biết cháu đang nghĩ gì nữa, Lê Lạc khiến cháu cảm thấy rất mới lạ, có thể là do gần đây cháu thường xuyên ở chung một chỗ cùng cô ấy, tối hôm qua, trong đầu cháu đều là hình ảnh của cô ấy." Ngừng lại một chút, Thương Ngôn do dự hỏi Tạ Uẩn Ninh: "Cậu, cậu nói xem cháu như vậy có đáng bận tâm không?"

"Không đáng bận tâm." Tạ Uẩn Ninh trả lời ngay lập tức.

"Thật sao?" Ánh mắt Thương Ngôn sáng lên.

Tạ Uẩn Ninh: "Cái này người ta gọi là ngu ngốc."

Thiếu chút nữa Thương Ngôn đã phun hết ngụm nước trong miệng ra, sau đó, uất ức nhìn Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh chậm rãi giảng giải: "Việc con người bị hấp dẫn bởi những thứ đẹp đẽ là rất bình thường, tuy nhiên bản thân mình phải tự biết đánh giá, cháu bây giờ chỉ là bị mê hoặc bởi một cô gái xinh đẹp. Không nên suy nghĩ quá nhiều, phiền muộn trong tình cảm căn bản đều là do suy nghĩ quá nhiều."

Cho nên, hần chưa bao giờ muốn nghĩ tới chuyện yêu đương.

"Hắc hắc." Thương Ngôn cười cười: "Cậu, cậu nói chuyện nghiêm trang như vậy trông rất giống dáng vẻ của người từng trải."

Cái gì mà trông rất giống dáng vẻ của người từng trải? Tạ Uẩn Ninh: "Đây chỉ là tính cách của con người mà thôi."

Có lẽ là tất cả đàn ông, phụ nữ đều có tính cách riêng, có khuyết điểm riêng, đột nhiên Thương Ngôn tò mò về một vấn đề: "Cậu, cậu có từng bị cô gái xinh đẹp nào mê hoặc chưa? Cậu biết cháu đang nói về chuyện gì mà."

Tạ Uẩn Ninh nheo mắt.

"Không được lừa trẻ con."

"Có." Tạ Uẩn Ninh quay đầu lại, trả lời Thương Ngôn một cách rõ ràng. Hắn là người lớn, chẳng lẽ lại không dám nói thật trước mặt một thằng nhóc hay sao chứ?

Không ngờ Thương Ngôn lại vô cùng ngạc nhiên, kéo cánh tay của hắn hỏi: "Ai vậy?"

Tạ Uẩn Ninh đứng dậy, nhìn ánh mắt hiếu kỳ của Thương Ngôn, giọng lừa trẻ con nói: "Lần sau đánh thắng cậu... cậu sẽ nói cho cháu biết."

A a a a, Thương Ngôn có cảm giác mình lại bị lừa! Không phải là hắn không thể đánh thắng Tạ Uẩn Ninh, chỉ là Tạ Uẩn Ninh từng tham gia thi đấu giải Quốc Tế, thậm chí còn giành được giải thưởng, hắn nói ra những lời này chẳng phải là cố tình ức hiếp trẻ con sao?

Thương Ngôn nhảy lên, đuổi theo Tạ Uẩn Ninh. Hắn cao 1m78, chỉ kém Tạ Uẩn Ninh có vài cm, không ảnh hưởng tới việc hắn khoác vai Tạ Uẩn Ninh, cười tùy tiện hỏi: "Cậu, thật lòng mà nói, cậu cảm thấy Giai Khởi và Lê Lạc, ai đẹp hơn?"

Tại sao lại nhắc đến Lê Lạc rồi?

Chỉ là hắn hơi tò mò ấn tượng về Lê Lạc trong mắt cậu là như thế nào thôi mà. Thương Ngôn không nghĩ nhiều nữa, cũng không hỏi nhiều, đồng thời nói rõ tâm ý của bản thân: "Cậu, cháu chưa từng có ý định di tình biệt

luyện, thật đó. Tình cảm giữa cháu và Giai Khởi, không phải ai cũng có thể dễ dàng thay thế được."

Nghe Thương Ngôn nói xong lời thề son sắt, Tạ Uẩn Ninh nhún vai, không nói gì. Cho dù cha mẹ của Giai Khởi là một cặp vợ chồng vô nhân tính, nhưng hẳn là trưởng bối, không nên can thiệp vào sự lựa chọn của tiểu bối. Huống chi vấn đề tình cảm này, ai có thể biết được sau này sẽ ra sao.

Lòng người khó đoán.

"Những lời này cháu nên nói với Lâm Giai Khởi." Tạ Uẩn Ninh mở miệng lần nữa, nói một câu: "Nếu không, cháu nghĩ tại sao gần đây Lâm Giai Khởi lại thường xuyên đến viện sinh hóa như vậy?"

Thương Ngôn: "..."

Cho nên, hẳn suy nghĩ suốt đêm qua, đều là nghĩ lầm rồi? Đột nhiên Thương Ngôn có chút ân hận, hẳn còn ngộ nhận là... Ông trời ơi!

Vấn đề của một cặp tình nhân trẻ tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Tựa như cô gái đứng ở giữa cây cầu nhỏ, nói sập liền sập.

Ban đêm Lê Lạc thấy cô bạn Lâm Giai Khởi đăng một bài viết về cô gái và trà xanh, sau đó năm quyền tỏ rõ: "Tôi là con gái nha."

Thương Ngôn đã bấm like, Lê Lạc cũng để lại một lượt like.

Tối thứ sáu, tổ nghiên cứu của Tạ Uẩn Ninh họp mặt.

Ban đầu Lê Lạc không mong đợi gì ở lần họp mặt này. Thông thường, hình thức họp mặt đơn giản của một đám nghiên cứu viên cao cấp chính là tìm một nhà hàng cao cấp ăn một bữa. Cho nên khi nghiên cứu viên Chu Bắc nói cho cô biết thời gian và địa điểm của buổi họp mặt, Lê Lạc thiếu chút nữa đã kêu thành tiếng, như vậy cũng không thành vấn đề sao?

Thật ra thì cách họp mặt của các tổ nghiên cứu khác trong sở sinh hóa tế bào đều không khác lắm so với suy nghĩ của Lê Lạc, chính là tìm một nhà hàng cao cấp nào đó rồi ăn uống miễn phí một bữa, sau đó cần làm gì thì làm cái đó.

Chỉ là, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, nghiên cứu viên trong NB (3) đều đã bị ảnh hưởng bởi tác phong làm việc của quý công tử Tạ Uẩn Ninh, không chỉ y phẩm tao nhã, nhân phẩm cũng hơn người, tất cả đều vô cùng ghét bỏ việc trích công quỹ ra để đi ăn uống kia.

(3) NB: tên viết tắt của tổ nghiên cứu của Tạ Uẩn Ninh

Cho nên, tổ bọn họ lén lút đi liên hoan, tất cả đều tự trả tiền.

Thật... tuyệt vời.

Địa điểm gặp mặt là hội quán Thiên Lan Hoài Giang, đó là một khu biệt thự tư nhân được cải tạo thành nhà hàng cao cấp. Các thành viên của tổ nghiên cứu đều có thể dẫn theo người thân, cho nên nhiều nghiên cứu viên đã dẫn theo vợ hoặc bạn gái tới đây. Không biết có phải là xu hướng gần đây không, nhưng bạn gái của một vài vị nghiên cứu viên ở sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài đều là giảng viên ở Lan Đại. Thương Ngôn cũng dẫn theo bạn gái là Lâm Giai Khởi, hiện đang là sinh viên đại học năm thứ nhất tới đây tham gia.

Buổi chiều thứ sáu, Lâm Giai Khởi tới tìm Thương Ngôn từ sớm, cô ngồi bên cạnh Thương Ngôn, đối diện chỗ ngồi của Lê Lạc, hôm nay cô ăn mặc vô cùng xinh đẹp, tao nhã. Lê Lạc tặng mỹ phẩm dưỡng da cho Lâm Giai Khởi, Lâm Giai Khởi lấy quà đáp lễ từ chỗ Thương Ngôn ra tặng cho Lê Lạc, món quà là một chiếc lắc tay.

Lê Lạc lễ phép nhận.

Buổi chiều, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Chu Bắc lái một chiếc xe thương vụ chở mọi người lên đường.

Trong sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài, chắc chắn tổ nghiên cứu của Tạ Uẩn Ninh là tổ kiêu ngạo nhất, nhiều tiền nhất, Lê Lạc đùa giỡn hỏi giáo sư Tạ là không phải là hãnh nhiều tiền nên tùy hứng tự bỏ tiền ra chứ. Chu Bắc nói cho cô biết, việc giáo sư Tạ nhiều tiền không sai, nhưng hãnh không ngốc, hãnh có thể kiếm thêm việc làm ở Sở nghiên cứu sinh hóa Thanh Hoài, hàng năm Tạ Uẩn Ninh đều mang về cho mọi người một vài hạng mục khả quan.

Vì thế, tiền thưởng cuối năm của mọi người cũng nhiều hơn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến nhiều người muốn vào tổ của Tạ Uẩn Ninh như vậy, quả thật đi theo giáo sư Tạ là nhất định sẽ có thịt ăn. Sau khi Lê Lạc nghe xong, cô cảm thấy có thể dùng cụm từ "Thật là vinh hạnh" để hình dung tâm tình của cô bây giờ.

Ngồi trong xe thương vụ, Lâm Giai Khởi cảm thấy rất tò mò hỏi về ý nghĩa của tên viết tắt NB của tổ nghiên cứu: "NB nghĩa là rất lợi hại sao?"

Chu Bắc cười cười nói: "Đúng vậy, cô thấy chúng tôi có lợi hại không?"

Lâm Giai Khởi giật giật khóe miệng, rất hiển nhiên, cô cảm thấy cái tên này quá tầm thường, quá đơn giản.

Tạ Uẩn Ninh không lái xe, hãnh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nghe thấy câu nói của Lâm Giai Khởi, hãnh quay đầu sang hướng khác, không nói gì. Thương Ngôn ngồi bên cạnh bạn gái Lâm Giai Khởi, dịu dàng nói cho Lâm Giai Khởi biết: "NB, Newborn, nghĩa là tế bào tân sinh."

Quý thần ơi, ai có thể nghĩ ra cái tên này chứ...

"Oh, thì ra là như vậy." Lâm Giai Khởi gật đầu, nhìn Tạ Uẩn Ninh nói: "Thật xin lỗi, anh Tạ, em hiểu nhầm rồi."

Tạ Uẩn Ninh vẫn nhắm mắt dưỡng thần, một lát sau mới trả lời Lâm Giai Khởi: "Không sao, tên cũng chỉ là một danh hiệu. Còn nữa cô nên gọi tôi là giáo sư Tạ, cô nên chú ý đến vai vế của tiểu Ngôn một chút."

"..." Lâm Giai Khởi cong khóe miệng.

Thương Ngôn xoa đầu Lâm Giai Khởi.

Trong mắt bạn trai bạn gái luôn là một thiên sứ đáng yêu.

Lê Lạc cười cười. Là một người dự thính, cô cảm thấy ý nghĩa của cái tên viết tắt này, thật lòng không trách được Lâm Giai Khởi. Chỉ có thể trách phẩm vị của người đặt ra cái tên này thật khác người.

Ở ghế lái phụ phía trước, đột nhiên vang lên một tiếng "hắt xì" tao nhã. Tạ Uẩn Ninh hắt xì.

"..."

Lê Lạc tiếp tục biếng nhác dựa lưng vào ghế ngồi, cô ngồi ở hàng ghế cuối cùng của xe thương vụ, từ lúc lên xe đến bây giờ, cô vẫn chơi một trò chơi tên là "Con rắn tham ăn" trên điện thoại di động. Dù là trước kia chơi bản offline hay hiện tại chơi bản online, cô đều vô cùng yêu thích.

Nhanh chóng ăn hết từng con rắn nhỏ, mỹ nữ rắn của cô càng ngày càng dài, càng ngày càng xinh đẹp. Suýt chút nữa là đã đứng đầu xà giới.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện một lão Xà Vương vây quét cô, Lê Lạc tăng tốc, định bụng sẽ dùng chiêu "Thần Long Bái Vĩ"(4). Nhưng xe thương vụ đã dừng lại, vì một chút sơ ý, "Bạch xà ngàn năm" của cô đã bị ăn!

(4) Thần Long Bái Vĩ: Rồng thần vẫy đuôi

Đã đến hội quán, mọi người lục tục xuống xe.

Thiên Lan Hoài Giang là một khu biệt thự được cải tạo thành hội quán cao cấp. Những căn biệt thự này đều đã được xây từ hơn ba mươi năm trước, được thiết kế theo lối kiến trúc của Châu Âu, tường ngoài cũng được sửa chữa lại, phối hợp với mái ngói đỏ, vừa mang phong thái đoan trang, vừa mang theo một phần lãng mạn, rất khác biệt.

Trước kia căn biệt thự này thuộc về một cặp vợ chồng họ Lâm, về sau cặp vợ chồng này qua đời, đại tiểu thư Lâm gia đành bán đấu giá cho ngân hàng, sau đó quanh đi quẩn lại, căn biệt thự qua tay nhiều người, hiện tại đã trở thành hội quán.

Lê Lạc đứng ở bên ngoài hội quán, ngẩng đầu lên nhìn một chút, cô gần như đã quên mất dáng vẻ ban đầu của nó. Nhớ khi còn bé, nơi này là nơi cô vẫn thường chơi đùa, vườn hoa thiên thu, hậu viện hoa quế, lầu các tổ chim... Trước kia cô vẫn luôn ham chơi như vậy. Khi còn bé ham chơi, trưởng thành rồi cũng vẫn ham chơi, chẳng thèm nghĩ đến nhà.

Cho nên, cuối cùng cô mới không có nhà.

Tối nay họp mặt ở hội quán, có rất nhiều tiết mục, đều là do một tay nghiên cứu viên Chu Bắc sắp xếp .

Đều là nghiên cứu viên, sở dĩ Chu Bắc tích cực như vậy, chủ yếu là vì đã rất lâu rồi thành viên tổ bọn họ chưa họp mặt. Hơn nửa năm qua có rất nhiều hạng mục phải làm, tổ trưởng của bọn họ thì lại thường xuyên đi xem mặt, làm sao có thời gian đi liên hoan cùng bọn họ chứ. Cho nên Chu Bắc tổ chức lần họp mặt này, tuy nói là để chào đón Lê Lạc và Thương Ngôn, nhưng cũng chính là để thỏa mãn tâm tư hội họp của cả tổ.

Vậy mà, Tạ Uẩn Ninh lại không có một chút hứng thú gì với buổi họp mặt này, cũng không tham gia chơi, có lẽ là do không muốn có quan hệ gì với mấy đứa nhóc này. Nhất là Lê Lạc, từ lúc vào hội quán, cô vẫn đi theo phía sau hần, khiến hần có một loại cảm giác như hần đang dẫn theo một đứa trẻ.

Thật ra thì, Lê Lạc cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, Tạ Uẩn Ninh là thầy của cô, cho nên tối nay cô không đi theo "Sư phụ" thì đi theo ai. Các sư huynh đồng môn của cô đều đã có bạn gái đi cùng, đang em em tôi tôi, cô cũng không muốn chen vào làm người thứ ba, còn các sư thúc thì lại cách một tầng quan hệ, sao có thể thân thiết bằng sư phụ, đúng không?

Tạ Uẩn Ninh mặc kệ cho Lê Lạc đi theo sau mình.

Thành thật mà nói, Lê Lạc cũng rất nhàm chán, đối với hoạt động hội họp hôm nay, cô có cảm giác giống như đang không tham dự. Có lẽ là do những trò bọn họ đang chơi trước đây cô đều đã từng chơi qua.

Tạ Uẩn Ninh nhấp một ngụm rượu, Chu Bắc ở bên cạnh nãy ra một chủ ý, cười ân cần hỏi Thương Ngôn: "Bây giờ những người trẻ tuổi các cậu hay chơi trò chơi gì, tiến cử vài trò cho những người lớn tuổi chúng ta đi."

Tuổi tác của Chu Bắc xấp xỉ Tạ Uẩn Ninh, câu nói "những người lớn tuổi chúng ta" cũng trực tiếp kéo Tạ Uẩn Ninh xuống nước. Tạ Uẩn Ninh đặt ly rượu xuống, khẽ dựa lưng vào ghế sofa. Không có việc gì lại đi so hần với hai đứa sinh viên, hần thật sự đúng là một người lớn tuổi.

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Như vậy cũng tốt."

"Đến đây nào, nói gì đó mới mẻ một chút đi."

Sau khi Chu Bắc đề nghị, "Những người lớn tuổi" phụ họa theo cũng không ít, nhưng không bao gồm Tạ Uẩn Ninh.

Là người trẻ tuổi trong lời nói của Chu Bắc, Thương Ngôn mở miệng nói: "Em cảm thấy việc nên chơi trò chơi gì, có lẽ các cô gái sẽ có nhiều ý tưởng hay hơn." Nói xong, Thương Ngôn nhìn về phía Lê Lạc và bạn gái của mình, Lâm Giai Khởi.

Thằng nhóc Thương Ngôn này, còn biết ném vấn đề sang cho người khác nữa .

Lê Lạc cười cười, hơi bất đắc dĩ nói thật: "Mặc dù tuổi tác em nhỏ, nhưng thật ra em lại là một... bà già cổ hủ, thật sự không biết những thứ này."

Làm gì có cô gái nào tự gọi mình là bà già cổ hủ chứ, mọi người đều bật cười.

Tạ Uẩn Ninh cũng cười, chẳng qua là chỉ cười mỉm. Cái gì mà bà già cổ hủ, bà già cổ hủ mà lại đi xe thể thao Maserati sao?

Cuối cùng, trò chơi mới là do Lâm Giai Khởi nói ra: "Tờ giấy nhỏ thử thách lớn", gần đây ở Lan Đại có một trò chơi rất được yêu thích. Lê Lạc nghĩ trò chơi này chính là trò: "Nói thật hay mạo hiểm", chỉ là nghe hàm súc hơn.

Cách chơi chính là mọi người viết câu hỏi của mình lên một tờ giấy nhỏ, đặc biệt là phải ghi rõ người bị hỏi, sau đó phe Ất rút câu hỏi, phe Giáp sẽ trả lời.

Tuy trò chơi này hơi nhàm chán, nhưng cũng không có ai phản đối, vì dù sao tất cả mọi người đều lười nghĩ trò chơi mới.

Chu Bắc thu lại những tờ giấy đã viết xong, Tạ Uẩn Ninh không viết gì cả, tuy nhiên nếu như có người hỏi hẵn, hẵn vẫn phải trả lời. Lê Lạc cũng đã viết xong, tâm trạng từ chán muốn chết lập tức trở nên tràn đầy mong đợi, hi vọng có người sớm rút được tờ giấy của cô.

Để tránh việc bị nhận ra nét chữ, cô cố ý thay đổi nét chữ, mặc dù đã mọi người đã thống nhất sau khi kết thúc trò chơi tờ giấy nhỏ sẽ bị tiêu hủy.

Nói như thế nào đây. Luật chơi của trò chơi này, vẫn rất có tình người.

Được rồi, trò chơi bắt đầu, luật chơi vẫn như cũ, chai rượu chỉ vào ai thì người đó sẽ là người thuộc phe Ất, người đó sẽ rút câu hỏi.

Vòng thứ nhất:

"Chu Bắc, cậu và Tiểu Đỗ đã lên giường chưa?"

"Lên giường ư... Lên giường cái đầu cậu ấy, chúng tôi chỉ là bạn bè trai gái bình thường có được hay không, chúng tôi là bạn bè bình thường có được hay không, cho nên cậu nói xem?"

"Chu Bắc, tôi giết chết cậu, cậu dám bôi nhọ thanh danh của tôi." Giảng viên Tiểu Đỗ cáu kỉnh.

Vòng thứ hai:

"La Nhất Tuấn, nghe nói mỗi tháng vợ cậu chỉ cho cậu 500 tệ, là thật sao?"

"Giả, 500 tệ còn không đủ cho tôi uống nước... Tháng nào tôi cũng đều uống một chút nước, ha ha."

"..."

Không thể không nói không khí ở tổ của Tạ Uẩn Ninh rất tốt. Chỉ là, tại sao vẫn chưa có người rút được tờ giấy cô viết? Lê Lạc tự gõ vào trán mình, sau đó cô thấy chai rượu chỉ đúng vào cô.

Đến phiên cô làm phe Ất rồi hả? Mọi người đều hướng về cô, Lê Lạc nhếch miệng cười cười, rút ra một tờ giấy.

Chậm rãi, mở ra.

Kết quả...

Tại sao cô lại rút trúng tờ giấy do chính cô viết vậy!

Lê Lạc nhìn tờ giấy quen thuộc, sờ mũi một cái, sau đó nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh. Rất rõ ràng, tờ giấy ghi rõ người bị đặt câu hỏi là Tạ Uẩn Ninh.

Mọi người cùng nhau nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh, càng hiếu kỳ hơn là lá gan của ai mà lớn như vậy. Loại trò chơi trẻ con này, cho dù là hỏi cái gì giáo sư Tạ của bọn họ đều có thể đoán ra được là ai đã đặt câu hỏi...

Đúng vậy, người nào mà lá gan lớn như vậy. Tạ Uẩn Ninh cũng nhìn về phía Lê Lạc, chờ nghe câu hỏi.

Đột nhiên Lê Lạc thu hồi tờ giấy nhỏ: "Quên đi."

Cái gì, tất cả mọi người đều vô cùng thất vọng.

Lê Lạc: "Em không thể hỏi giáo sư Tạ vấn đề này, quá không lễ phép."

Càng không thể hỏi càng khiến cho người khác tò mò.

"Không sao." Người trong cuộc lên tiếng, Tạ Uẩn Ninh ngồi trên ghế sofa đơn, hắng hướng về phía Lê Lạc, sau đó dạn dò từng câu từng chữ: "Em cứ hỏi theo nội dung ghi trên tờ giấy nhỏ, một chữ cũng không được thiếu."

"Ah..." Lê Lạc cúi đầu, đồng ý một tiếng: “Được.”

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 7

"Tạ Uẩn Ninh, xin hỏi cậu..." Lê Lạc đọc theo những gì ghi trong tờ giấy.

"Xin hỏi tôi cái gì?" Tạ Uẩn Ninh thông thả vất chéo chân, vẻ mặt nghiêm túc đợi cô đọc câu hỏi, chỉ là đáy mắt hẩn mang ý cười, đôi mắt đen lóe lên một chút uy hiếp.

Lê Lạc cầm tờ giấy, có chút túng. Cô cũng có chút sợ rồi. Quả thật, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Ánh mắt mang ý cười của Tạ Uẩn Ninh lướt qua gương mặt cô, tựa như đang hỏi: Câu hỏi tự mình viết mà cũng không đọc nổi sao?

"Giáo sư Tạ, xin hỏi cậu là một... nhân sĩ thuần khiết sao?" Lê Lạc đọc lên. Rõ ràng, câu hỏi bên trong tờ giấy đã bị treo đầu dê bán thịt chó rồi.

"Dĩ nhiên là không. Tôi không chỉ không thuần khiết, mà còn vô cùng tà ác." Tạ Uẩn Ninh trả lời trong vòng một giây, lưu loát rõ ràng, còn nhanh hơn Lê Lạc đọc câu hỏi.

Ah, thế này là sao đây? Mọi người có chút mơ hồ, ngay sau đó chợt hiểu ra mà cười. Không thể không hâm mộ Tạ Uẩn Ninh đã thu được một cô học trò thông minh lại giỏi đoán ý người khác. Chỉ là có một số người giống như Chu Bắc, càng già càng lão luyện, đã đoán ra được tờ giấy trong tay Lê Lạc viết cái gì, hẩn vừa nói vừa cười, đứng lên: "Chỉ là vấn đề này, là ai hỏi vậy? Thế này là không được rồi, lại dám hoài nghi sức quyền rũ của giáo sư Tạ của chúng ta sao."

Tạ Uẩn Ninh khẽ cười, bày ra dáng vẻ từng trải đời. Hắn ngăn cản Chu Bắc nói: "Hôm nay còn có nhiều người trẻ tuổi, nên giữ chừng mực."

Sau đó, hắn nhìn Lê Lạc.

Thật ra thì Lê Lạc chỉ là tò mò nên mới viết câu hỏi này xuống, cô tò mò không biết người đàn ông phiền toái như Tạ Uẩn Ninh đã từng có bạn gái chưa, nhân tiện mượn miệng lưỡi người khác để chế nhạo Tạ Uẩn Ninh.

Đáp trả lại sự chế nhạo của Tạ Uẩn Ninh trong khoảng thời gian cô ở sở nghiên cứu tế bào sinh hóa.

Nhưng cuối cùng lại không chịu được d&d*Le@quy\$don áp lực, cô đành thay đổi nội dung tờ giấy, cũng may, sư thúc khen cô là một học trò tốt, biết sắp xếp giải vây cho sư phụ. Lê Lạc đáp lại mọi người bằng một nụ cười vừa khiêm tốn vừa ngượng ngùng, sau đó giơ tay lên, vén mái tóc ngắn qua tai.

Đột nhiên, tay trái của cô bị người ta nắm lấy.

Bàn tay dịu dàng mà có lực bắt được tay trái của cô, tách bàn tay đang nắm chặt thành quyền của cô ra, sau đó không chút lưu tình lấy đi tờ giấy nhỏ trong lòng bàn tay cô.

Mọi người vẫn tiếp tục chơi trò chơi, không hề phát hiện tờ giấy nhỏ trong tay cô đã bị lấy đi.

Quả thực là một vụ cướp đoạt lạng lẽ.

Lê Lạc buông lỏng ngón tay một chút. Tờ giấy nhỏ không còn, nhưng lòng bàn tay lại có thêm một phần ấm áp, là nhiệt độ bàn tay Tạ Uẩn Ninh lưu lại. Hắn muốn xem tờ giấy đó thì mượn xem là được rồi, dùng lực lớn như thế làm cái gì!

Dù sao nét chữ trên tờ giấy, cô đã bắt chước nét chữ của Thương Ngôn. Lê Lạc khẽ thở một hơi, nắm chặt hai tay, sau đó bình bình thản thản đứng lên nói: "Tôi đi toilet một chút."

Lê Lạc rời khỏi phòng trò chơi, bên ngoài sáng chói chói mắt, sáu ngọn đèn lớn cùng nhau chiếu xuống, có chút khiến người ta choáng váng. Cô đi qua hành lang, vô tình chạm mặt nhân viên phục vụ, cô ta hỏi cô vẫn ổn chứ.

"Tôi khỏe." Lê Lạc trả lời.

Nơi này đã từng là nhà của cô, nhưng hiện tại cô là khách. Lê Lạc bất đắc dĩ nghĩ, thế sự vẫn biến hóa khôn lường như vậy. Cô cho tay vào túi, từ lâu hai đi dạo lên lầu ba. Không biết ngôi biệt thự này đã trùng tu bao nhiêu lần, nhưng nó đã hoàn toàn thay đổi, Lê Lạc không tìm thấy một chút quen thuộc nào ở nơi đây.

Cũng phải thôi, đã hai mươi ba năm trôi qua, con gái của Lâm Hi Âm và con trai của Thương Vũ cũng đã ở bên nhau, không phải sao? Lê Lạc vốn cho rằng Thương Vũ sẽ lấy Lâm Hi Âm, dù sao trước đây Lâm Hi Âm vì Thương Vũ mà bán đứng cả cha mẹ đã dưỡng dục cô ta. Cô ta si tình như vậy, nhưng Thương Vũ vẫn phụ cô ta, suy nghĩ một chút, cô thấy đáng tiếc thay cho Lâm Hi Âm.

Chỉ là, không phải con gái của Lâm Hi Âm, Lâm Giai Khởi đã theo đuổi được Thương Ngôn rồi hả? Chuyện này đối với Lâm Hi Âm mà nói cũng là một loại hạnh phúc. Cô ta Bi&ch%di@p@d?uong}d!d#lq&d không gả được cho người đàn ông cô ta yêu, vậy thì để con gái của mình gả cho con trai của người đàn ông cô ta yêu mến.

Chấp niệm này của cô ta, Lê Lạc thật muốn vỗ tay tán thưởng. Chỉ là, Lâm Hi Âm không có một chút xiu áy náy nào sao? Có một số việc, cô vốn

tưởng rằng hàng đêm Lâm Hi Âm sẽ gặp ác mộng, nhưng sự thật thì Lâm Hi Âm vẫn như cũ, cao quý, ưu nhã, nổi tiếng.

Cô ta vẫn lấy họ Lâm như trước, con gái cô cũng mang họ Lâm, danh chính ngôn thuận trở thành đại tiểu thư Lâm gia.

Đột nhiên Lê Lạc cảm thấy rất khổ sở, đó là một loại cảm xúc bị áp chế đã lâu, giống như dây mây hung hăng trói chặt lấy cô. Đau lòng nhất chính là cha mẹ cô, hơn hai mươi năm nuôi dưỡng không đổi được lấy một tia ân tình, ngược lại lại đổi lấy những chỉ trích và oán hận của Lâm Hi Âm, giống như là mối hận cũ dù chạy cũng không thoát.

Có lẽ, cha mẹ không nên sinh ra mình.

Cha mẹ của cô nhận nuôi Lâm Hi Âm trước, sau này mới sinh ra cô, nào có thể đoán được số phận an bài cô và Lâm Hi Âm xung khắc giống như nước với lửa.

Ban đầu chỉ là trẻ nhỏ cãi nhau, Lâm Hi Âm không phải quả hồng mềm, cô cũng không chịu nhường nhịn, giữa bọn họ vốn chỉ là một chút chuyện nhỏ. Chỉ là cuối cùng Lâm Hi Âm lòng đầy căm phẫn, chỉ trích người Lâm gia nợ nần, thật khiến người ta đau thấu tâm can.

Nếu như mẹ đẻ của Lâm Hi Âm không tìm đến, sẽ không có ai biết Lâm Hi Âm là con nuôi. Cô cũng sẽ không biết.

Trước khi Lê Lạc trở về nước đã tới giáo đường ngồi một ngày, cô không tin thần, chỉ cảm thấy tiếng chuông ở giáo đường rất êm tai, vang xa. Cô ngồi cạnh một bà lão ngoại quốc dịu dàng, cô nói mình trở về nước tìm kẻ thù tính sổ, trước khi về muốn tới chào hỏi thần linh một tiếng.

Bà lão khuyên cô: "Cô bé à, buông bỏ thù hận con mới có thể vui vẻ được. Có lúc con phải lựa chọn quên đi."

Xin lỗi, nhưng cô không thể tán thành lời nói như vậy. Thù hận không phải là để buông xuống, hận so yêu càng khó quên hơn. Đây là đạo lý cô ngẫm ra sau hai mươi năm “ngủ say”. Cô cảm thấy phải tính toán rõ ràng mọi chuyện với Lâm Hi Âm, cô mới có thể vui vẻ tiếp tục sống cuộc sống của riêng mình.

Buông bỏ, chỉ là cách thỏa hiệp bất đắc dĩ.

Không phải cô không muốn bắt đầu cuộc sống mới, chỉ là cô muốn nhìn thấy Lâm Hi Âm sống không tốt. Dù sao từ đầu đến cuối cha mẹ của cô đều nói với cô thiện hữu thiện báo, nhưng cô còn chưa nhìn thấy Lâm Hi Âm gặp báo ứng thì làm sao cô có thể từ bỏ ý định trả thù đây.

Chỉ là có đôi khi cái thế giới này không công bằng chút nào, người xấu phóng hạ đồ đao lập địa thành phật (*), người tốt thì phải trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn mới có thể tu thành chính quả. Cho nên tại sao cô phải làm người tốt chứ?

(*) “Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật” có nghĩa là buông dao đồ tể thì lập tức thành Phật.

Sau đó cô sẽ chịu báo ứng sao? Lê Lạc tự hỏi.

Không sao, chỉ cần cuối cùng cô có thể trở về bên cạnh cha mẹ cô là được rồi. Đây cũng là một điều thỉnh cầu của cô với thần linh. Dù sao cũng đã như vậy rồi. Một hồi sống chết, dù sao cô cũng dũng cảm hơn người bình thường một chút.

Trên nóc lầu ba có một mái vòm pha lê, ngẩng đầu lên là có thể ngắm được cả bầu trời đêm. Không khí ở thành phố Lan thật tốt, so với trước kia ánh sao cũng sáng ngời hơn nhiều. Lê Lạc lấy điện thoại di động ra, định chụp một tấm hình lưu niệm. Mái vòm pha lê này là nơi duy nhất còn giống với ký ức của cô, chỉ là trong trí nhớ, mái vòm này không lớn như vậy, chỉ to bằng một cánh cửa sổ.

"Lê Lạc, thì ra là cô ở đây." Lâm Giai Khởi vịn lan can đi tới: "Hại tôi tìm cô mệt muốn chết."

"Cô tìm tôi?" Lê Lạc đặt điện thoại di động xuống, thân thể nhẹ nhàng dựa vào hướng có gió thổi qua, nghiêng đầu xuống hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Bọn họ càng ngày càng nhàm chán, rất nhạt nhẽo." Lâm Giai Khởi buông bàn tay đang vịn lan can xuống, đôi mắt to khả ái khẽ chớp. Đôi mắt của Lâm Giai Khởi cực kỳ giống Lâm Hi Âm, khi còn bé hai chị em cô thường bị người ta so sánh. Cô da trắng, Lâm Hi Âm mắt to, hai chị em Lâm gia luôn khiến người ta hâm mộ như vậy.

Đôi mắt của Lê Lạc không to như Lâm Hi Âm và Lâm Giai Khởi, gương mặt cô thuộc kiểu cổ điển kín đáo, lông mi dài, mắt đen, mỗi lần sáng mắt lưu chuyển, phong tình, đẹp không nói nên lời. Lâm Giai Khởi còn khá trẻ, tính cách cũng trẻ con, tuy nhiên so với những người bạn cùng lứa tuổi thì khí thế của cô vẫn cao hơn. Thế nhưng mỗi lần ở chung một chỗ cùng với Lê Lạc, Lâm Giai Khởi lại có cảm giác mình bị khí thế của cô áp chế, đây là một cảm giác không dễ chịu chút nào, suy nghĩ nguyên nhân một chút, chỉ có chiều cao là có thể chấp nhận. Vóc dáng Lâm Giai Khởi không cao, chỉ có một mét sáu, Lê Lạc ước chừng cao hơn cô nửa cái đầu...

Tầm mắt Lâm Giai Khởi rơi vào chiếc điện thoại Di?en\$dan\$l@q?d Lê Lạc đang cầm trong tay, tỏ vẻ hỏi thăm: "Lê Lạc, cô muốn chụp hình sao, có cần tôi giúp một tay không?"

"Tôi cũng đang cần." Lê Lạc ngẩn người, đưa điện thoại di động cho Lâm Giai Khởi, nói: "Cám ơn."

Có cô gái nào ra ngoài chơi mà không chụp hình chứ, Lê Lạc và Lâm Giai Khởi cùng chụp chung mấy tấm.

Hai cô gái trong hình, một người ngọt ngào đáng yêu, một người lạnh nhạt, hờ hững. Dưới lầu hai, Thương Ngôn là người bấm like đầu tiên cho những bức hình của bạn gái. Hôm nay Lâm Giai Khởi lại đăng những tấm ảnh lên, cô liên tục đăng những bức hình của mình và Lê Lạc chụp chung lên, vì thế không có ai hoài nghi chuyện cô và Lê Lạc vô cùng thân thiết. Từ nhỏ Lâm Giai Khởi đã học ở trường quốc tế, bạn bè của cô trừ Thương Ngôn ra cũng đều là những người không thiếu tiền, một vài vị bạn học nam còn là công tử nổi danh ở thành phố Lan.

Lâm Giai Khởi vừa mới đăng ảnh lên, một bạn học nam đã chân chó bình luận nhờ cô giới thiệu.

Ngay sau đó, lại một bạn nam khác bình luận.

Hai người đùa giỡn, bắt đầu cạnh tranh giới thiệu điều kiện, đã đấu giá đến một chiếc túi xách nữ mới nhất.

Lâm Giai Khởi cúi đầu nhả lại: "Cút xa một chút, bản tiểu thư còn lâu mới thiếu chút tiền này."

"Vậy thì, người bạn nhỏ đáng yêu nhất, xinh đẹp, khí phách nhất của tôi, có thể làm người tốt thành toàn cho sự ái mộ của tôi hay không?"

Đúng là lời nói nho nhã lại càng làm người ta muốn nôn mửa.

Chỉ là Lâm Giai Khởi cũng muốn làm người tốt, cô làm bộ vô tình hỏi Lê Lạc: "Lê Lạc, cô đã có bạn trai chưa?"

"Bạn trai?" Lê Lạc chần chờ một chút, tỏ vẻ không hiểu nói: "Trước kia từng có một người, nhưng đã chia tay rồi. Có chuyện gì sao?"

"Không có gì..." Lâm Giai Khởi kéo cánh tay Lê Lạc, thân thiết hỏi: "Có cần tôi giới thiệu cho cô một người hay không?"

Ha ha ha. Lê Lạc tựa vào cửa sổ, khoe môi cong lên. Gió đêm từ bên ngoài thổi mái tóc ngắn của cô bay bay, cô không cự tuyệt Lâm Giai Khởi, thậm chí còn tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi: "Có thể, cô có người thích hợp sao?"

Lâm Giai Khởi bảo đảm gật đầu: "Bạn học của tôi đều rất giàu có, cũng rất đẹp trai, cô thích kiểu người như thế nào?"

Lê Lạc suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi nói điều kiện: "Người tôi muốn phải đẹp trai, còn phải có tiền, còn phải thông minh, dù thế nào cũng phải không thua kém Thương Ngôn nhà cô."

Nghe xong yêu cầu của Lê Lạc, Lâm Giai Khởi nhe cười mất một lúc, sau đó vỗ cánh tay Lê Lạc: "Lê Lạc, cô lại chê cười tôi rồi."

Lê Lạc chỉ cười cười, sau đó nói với Lâm Giai Khởi: "Chúng ta xuống lầu đi, nói không chừng bây giờ đang có chuyện hay để xem đó."

Đám người dưới lầu kia đã có trò vui mới, chỉ là Lê Lạc không ngờ còn có một tờ giấy nhỏ đang chờ cô. Bởi vì vừa nãy cô không có ở đây, Chu Bắc đã giữ lại tờ giấy chờ cô trở lại trả lời.

Lê Lạc trở lại, ngồi xuống bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, chỗ ngồi của cô có một chiếc áo khoác âu phục, cô rất tự nhiên cầm lên. Tạ Uẩn Ninh nhìn cô, Lê Lạc trả lại áo khoác cho Tạ Uẩn Ninh, sau đó chờ đợi câu hỏi của Chu Bắc.

Chu Bắc hăng giọng hỏi: "Lê Lạc, cô có thể nói một chút về mối tình đầu của cô không?"

Người nào đã hỏi câu này vậy? Không lẽ là Lâm Giai Khởi sao?

Lê Lạc cầm ly nước của mình lên, suy nghĩ một chút, trả lời: "Quả thực là bi thảm. Là bất hạnh trong vạn hạnh, đã sớm chia tay rồi."

Rốt cuộc là cuối cùng mọi người đều biết hiện tại cô không có bạn trai. Trừ Lâm Giai Khởi ra, tất cả mọi người ở đây đều muốn giới thiệu bạn trai cho cô.

Một tuần lễ sau đó, Lê Lạc phải gặp năm người đàn ông ưu tú.

Ngày thứ hai, Lê Lạc đi tới sở sinh hóa tế bào, viết thời gian, địa điểm gặp mặt những người đàn ông này lên một tờ giấy, dán vào cuốn sổ tay, coi như đó là nhiệm vụ cần hoàn thành.

Cô định sẽ gặp mặt một lần, nói chuyện vài câu. Tránh bỏ sót sẽ ảnh hưởng xấu đến quan hệ giữa cô và người giới thiệu cho cô.

Đầu năm nay, quan trọng nhất là cái gì, chính là uy tín.

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Gần đây Tạ Tịnh Di có chút buồn chán.

Thật ra thì từ nhiều năm trước, cô đã ý thức được loại buồn chán này xuất phát từ sâu trong nội tâm, chỉ là những năm gần đây sau khi con trai Thương Ngôn lên đại học, loại tâm tình này càng ngày càng mãnh liệt, giống như cuộc sống lập tức mất đi chỗ dựa.

Thật là kỳ quái, người càng sống lại càng mất đi trọng tâm. Tạ Tịnh Di nhớ lại lúc cô và Thương Vũ vừa mới kết hôn được mấy năm, chỉ cảm thấy cuộc đời giống như một giấc mộng, mơ qua bốn mùa lưu chuyển xuân hạ thu đông. Chớp mắt một cái, cô trở thành một thiếu nữ, chớp mắt một cái cô gả cho Thương Vũ, chớp mắt một cái Thương Ngôn đã trưởng thành... Thời gian trôi qua rất nhanh cô gần như không bắt kịp được nhịp sống.

Ngày hôm qua Tạ Tịnh Di thảo luận một chút về vấn đề này với chồng cô, chồng cô Thương Vũ cởi áo khoác xuống đưa cho cô, hắn không thêm để ý nói với cô: “Nếu như thật sự cảm thấy nhàm chán, vậy thì tìm chút việc để làm đi.”

Hắn nói rất đúng, nhưng mà biết tìm việc gì để làm đây? Tạ Tịnh Di không nghĩ ra cô có thể làm việc gì. Thương Vũ tắm xong, mặc một bộ áo choàng tắm màu xanh đen đi ra, đai lưng áo choàng tắm trên người tùy ý thắt, lộ ra lồng ngực rắn chắc.

Chồng của cô vẫn thường xuyên tập thể dục, năm nay 49 tuổi nhưng vẫn cao to đẹp trai như trước, khí khái mạnh mẽ không thua những người

đàn ông trẻ tuổi. Tạ Tịnh Di cầm khăn lông lên lau tóc cho Thương Vũ, nảy ra một ý nói: “Thương Vũ, hay là chúng ta lại sinh thêm đứa bé nữa đi.”

Tạ Tịnh Di vốn muốn vui vẻ thương lượng cùng chồng mình, chỉ là Thương Vũ vẫn không để ý đến chuyện này, tùy tiện tìm một câu nói xóa đi ý niệm của cô, hình như hẳn còn nghĩ cô đang nói đùa. Buổi tối hai người cùng nằm trên chiếc giường gỗ lớn, Thương Vũ thấy cô mất hứng, buông bảng báo cáo trong tay nói với cô: “Tịnh Di, em đã rất vất vả mới nuôi được Thương Ngôn trưởng thành, tại sao em không nghỉ ngơi cho khỏe một chút, hả?”

Tạ Tịnh Di còn chưa mở lời, Thương Vũ lại xoa xoa ấn đường nói: “Ngủ đi, sớm nghỉ ngơi một chút. Anh rất mệt mỏi.”

Ngày hôm sau, Tạ Tịnh Di và Lâm Hi Âm cùng đi spa, cô thử liệu pháp hải dương mà tiểu thư Mỹ Dung đề cử, cảm thấy hiệu quả không tệ, cô quẹt thẻ mua đồ ăn. Mua hai phần, một phần đưa cho Lâm Hi Âm.

“Tháng này chính là sinh nhật cô, vậy mà còn để cô phải trả tiền.” Lâm Hi Âm buộc lại mái tóc, đi từ phòng tắm ra ngoài, thân thể trắng nõn dùng khăn tắm quấn quanh, cô nhận lấy đồ ăn từ tay Tạ Tịnh Di, sau đó vừa thân mật vừa khách khí nói: “Nói hay lắm, lần sau tôi mời.”

“Không phải đều giống nhau sao?” Tạ Tịnh Di cười nói: “Đều là quẹt thẻ.”

“Nào có giống nhau đâu.” Dù Lâm Hi Âm đã lớn tuổi nhưng gương mặt cô vẫn thanh tú như trước, cô nhìn chiếc thẻ trong tay Tạ Tịnh Di, cười cười nói: “Chiếc thẻ cô dùng không giống với chiếc thẻ tôi dùng.”

“Được rồi, chẳng lẽ Tử Văn nhà cô còn kiếm chưa đủ tiền hay sao chứ.” Tạ Tịnh Di trêu ghẹo lại.

Lâm Hi Âm: “So với cô và Thương Vũ, còn không phải là quá ít sao.”

Trong phòng VIP, Tạ Tịnh Di và Lâm Hi Âm tiếp tục hưởng thụ đợt trị liệu đắp mặt bằng bùn biển. Tạ Tịnh Di nghĩ đến ý tưởng của mình tối hôm qua, hỏi Lâm Hi Âm: “Hi Âm, cô và Tử Văn có muốn sinh thêm một đứa nữa không?”

Lâm Hi Âm không hiểu Tạ Tịnh Di nghĩ cái gì, nhắm mắt lại trả lời: “Sinh cái gì chứ, hai đứa bé đều đã lớn rồi, bây giờ đến lượt chúng ta hưởng thụ thật tốt.”

Lời nói của Lâm Hi Âm giống lời của Thương Vũ như đúc. Tạ Tịnh Di nhớ tới việc gần đây mình rất phiền muộn nói tiếp: “Tôi cảm thấy hiện tại có chút nhàm chán, tôi nhớ cảm giác làm mẹ giống như trước kia khi Thương Ngôn còn nhỏ, ngày ngày mong ngóng được nhìn dáng vẻ nó khi nó lớn lên, hiện tại nó đã trưởng thành, lại hy vọng có thể trở lại lúc nó còn bé...”

Nhàm chán? Bên này Lâm Hi Âm bởi vì tiểu thư Mỹ Dung dùng lực hơi mạnh, nhúu mày một cái nói: “Nhẹ một chút, không cần đụng tới trán tôi.” Cái trán không cần đụng, nguyên nhân dĩ nhiên là do vừa mới tiêm axit uric.

Lâm Hi Âm có chút không để ý, suy nghĩ đi hơi xa, hồi lâu sau mới nhớ ra Tạ Tịnh Di vừa nói chuyện với mình, tiện tay múc một miếng cháo gà đút cho Tạ Tịnh Di nói: “Không có cuộc sống nào quá nhàm chán, chỉ có thái độ sống quá nhàm chán.”

“... Thật sao?” Lời nói này của Lâm Hi Âm rất có đạo lý, nhưng nghe xong Tạ Tịnh Di lại không thấy thoải mái. Đều là phụ nữ, tuổi tác của cô và Lâm Hi Âm cũng tương đương, nhưng *BichDiepDuong*DiendanLeQuyDon* dù là vóc dáng hay ngoại hình Lâm Hi Âm đều bảo dưỡng tốt hơn cô một chút. Cuộc sống của Lâm Hi Âm cũng thú vị hơn cô.

Vừa tham gia Câu Lạc Bộ, vừa hoạt động từ thiện, dù lớn tuổi nhưng vẫn là một người nổi tiếng trong cộng đồng mạng, nổi danh là nữ thần không tuổi. Thỉnh thoảng Tạ Tịnh Di cũng hâm mộ cuộc sống vui vẻ của Lâm Hi Âm, chỉ là nghĩ đến việc phải làm nhiều chuyện như vậy, còn không bằng dành thời gian chăm sóc hoa cỏ.

“Hi Âm, không thể không nói có lúc tôi thật sự hâm mộ cô.” Tạ Tịnh Di mở miệng nói.

“Hâm mộ tôi cái gì?” Lâm Hi Âm an ủi Tạ Tịnh Di nói: “Tôi mới là người phải nói mệnh của cô quá tốt, không có tham vọng gì cả, nếu như tôi mà giống cô gả cho Thương Vũ, chắc chắn tôi chỉ muốn toàn tâm toàn ý làm Thương phu nhân.”

Lâm Hi Âm nói rất thật lòng. Tạ Tịnh Di nói cuộc đời nhàm chán, còn không phải là vì mệnh quá tốt ư, từ nhỏ đến lớn chỉ cần cô nghĩ cô muốn cái gì người khác cũng sẽ giành trước đưa đến trước mặt cô... Lâm Hi Âm suy nghĩ về phiền não của mình, năm nay việc buôn bán của công ty Phương Tử Văn cũng không tốt, hẵn còn đầu tư thêm không ít tiền riêng, số tiền thu được từ việc bán đi cổ phần Lâm thị đã sắp hết. Mặc dù trên danh nghĩa cô vẫn là Phó Tổng giám đốc Lâm thị, chỉ là sau khi Lâm thị bán đi nhãn hiệu “Hoa nhan” thì từng bước trở thành một công xưởng sản xuất mỹ phẩm, hàng năm tiền hoa hồng phải chi nhiều như vậy. Hiện tại chi tiêu cho cuộc sống là rất lớn, thu nhập của cô và Phương Tử Văn so với Tạ gia chỉ là đủ ăn đủ mặc.

Cho dù như vậy, Lâm Hi Âm vẫn cảm thấy cuộc sống của mình rất kích tình và đầy hi vọng, giống như chồng cô Phương Tử Văn vẫn nói vậy, chỉ cần chờ Giai Khởi gả cho Thương Ngôn, tất cả đều trở nên tốt đẹp.

Tuy nhiên hai ngày trước, người mang trọng trách là Lâm Giai Khởi lại cãi nhau một trận với Thương Ngôn. Nguyên nhân rất đơn giản, Lâm Giai Khởi giới thiệu một anh chàng cho Lê Lạc, vừa hay Thương Ngôn

cũng biết vị người này, hiểu rõ người này cứ một tháng lại đổi bạn gái một lần, không khỏi nói với Lâm Giai Khởi đôi câu, cố gắng ngăn cản cô giới thiệu người như vậy cho Lê Lạc.

Lâm Giai Khởi ban đầu còn ra vẻ nói: “Nhưng tối nay bọn họ đã gặp mặt rồi, Trần Kinh Nam cũng hẹn Lê Lạc đi ăn rồi.”

“Giai Khởi, em...”

Lâm Giai Khởi nhìn vẻ mặt Thương Ngôn, chung quy là cảm giác của con gái vẫn vô cùng chuẩn xác, cô trực tiếp hỏi thẳng: “Thương Ngôn, có phải anh có ý với Lê Lạc đúng không?”

Thương Ngôn không trả lời Lâm Giai Khởi vấn đề này, nhẹ giọng hỏi ngược lại: “Giai Khởi, Lê Lạc là bằng hữu của em, không phải sao?”

Lâm Giai Khởi căn môi, bị Thương Ngôn hỏi ngược nên đuối lý. Sau đó lăm băm: “Thương Ngôn, sao anh lại hoài nghi em như vậy, em cái gì cũng không hiểu!”

“Tốt.” Thương Ngôn hạ giọng nói: “Vậy em nói trước đi.”

Lâm Giai Khởi chỉ cảm thấy vô cùng uất ức, đôi mắt to nhanh chóng rơi lệ, cô ghen ngào hai cái nói: “Em có hỏi Lê Lạc thích người như thế nào... Chính cô ấy nói muốn người đẹp trai, muốn người có tiền, đương nhiên em chỉ có thể giới thiệu cho cô ấy người vừa đẹp trai vừa có tiền là Trần Kinh Nam rồi! Điều kiện của Trần Kinh Nam tốt như vậy, em giới thiệu cho cô ấy, em có lỗi sao?”

“... Trần Kinh Nam mà tốt ư?” Thương Ngôn không có cách nào tán thành.

“Phải thế nào mới tính là tốt, chẳng lẽ anh muốn em giới thiệu anh cho cô ấy sao?”

“Giai Khởi, chẳng lẽ em còn chưa rõ ý của anh?” Gương mặt Thương Ngôn nheo đến đỏ bừng, hắn cố gắng giữ sự tỉnh táo, chỉ là lời nói vẫn cứng rắn và trách cứ như trước: “Nếu như em không có đối tượng thích hợp để giới thiệu, em có thể không cần phải giới thiệu, đừng giới thiệu những người không tốt!”

Thương Ngôn cãi nhau, căn bản là hắn thực sự tức giận.

Lâm Giai Khởi không hiểu vì sao Thương Ngôn lại tức giận, đột nhiên cảm thấy vô cùng phần nộ. Cô ấy còn chưa tức giận, tại sao hắn lại tức giận với cô. Còn có hắn nói giới thiệu người không tốt là có ý gì? Trong lòng hắn Lê Lạc tốt như vậy sao, Trần Kinh Nam có chỗ nào không xứng với Lê Lạc chứ?

“Trần Kinh Nam không tốt, vậy anh nói ai mới tốt?” Lâm Giai Khởi hỏi lại, sau đó cô hít mũi một cái nói: “Em nói thật với anh, Lê Lạc nói với em cô ấy muốn một người giống như anh vậy, chẳng lẽ em phải nhường anh cho cô ấy sao!”

Một câu cuối cùng, Lâm Giai Khởi hét to, sau đó cô trực tiếp đi trước, giày cao gót gõ vang trên sàn.

“Giai Khởi...” Vẻ mặt Thương Ngôn lúng túng, dường như bị tiếng hét của cô làm sững sốt. Chỉ là chính hắn cũng không biết mình sững sờ là bởi vì Giai Khởi ghen, hay là vì câu nói Giai Khởi vừa thốt lên kia, rằng Lê Lạc muốn một người như hắn.

Cho dù vừa cãi nhau một trận, Thương Ngôn vẫn đưa Lâm Giai Khởi đến lầu dưới ký túc xá nữ sinh, một người đi trước, một người đi theo phía sau. Lâm Giai Khởi cố ý đi thật chậm, chỉ là lần này đi đến bên ngoài cửa ký túc xá Thương Ngôn còn không chịu nhận lỗi với cô chứ đừng nói là dỗ dành cô giống như trước đây. Tóm lại là một người thất vọng, một người tâm phiền ý loạn.

Bạn học Trần đáng thương vô tội bị xem thường, liên tục hắt hơi hai cái. Trần Kinh Nam xin lỗi Lê Lạc ngồi đối diện nói: “Thật xin lỗi, gần đây tôi bị cảm.”

Lê Lạc để dao nĩa xuống ngẩng đầu nói: “Trở về nên uống nhiều nước ấm.”

Trần Kinh Nam lập tức mừng rỡ, thuận tiện tìm một lý do nói: “Cô có thể đi mua thuốc cùng tôi không?”

“Không thành vấn đề.” Lê Lạc gật đầu nói: “Tôi biết mấy loại thuốc cảm có hiệu quả rất tốt, có thể giới thiệu cho anh.”

Đơn giản là vui mừng không thôi, Trần Kinh Nam cảm động dự định tấn công: “Lê Lạc, chúng ta...”

“Đúng rồi, anh ăn no chưa? Chúng ta tính tiền thôi.” Lê Lạc gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, lấy ví tiền ra.

Đương nhiên là Trần Kinh Nam ngăn cản Lê Lạc, là tiểu công tử ca nổi danh ở Lan thị, dù hẳn đi ăn cùng một con heo nái cũng sẽ chủ động tính tiền, đừng nói đến chuyện người đi ăn với hẳn lại là một mỹ nhân, hẳn nghĩ Lê Lạc cũng chỉ là ra vẻ, lập tức cười cười cho Lê Lạc một cái thang: “Lần này tôi mời, lần sau cô mời tôi, mời tôi món ăn cô tự làm, được chứ?”

Lê Lạc không trả lời, cô đưa thẻ ra, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nói với Trần Kinh Nam: “Hôm nay chúng ta chỉ gặp mặt giới thiệu, chẳng qua là tôi cũng không có ý tưởng sẽ tiếp tục với anh, cho nên tôi muốn bữa cơm hôm nay chúng ta cũng kết thúc luôn.”

Lê Lạc nhận được hóa đơn, lại đẩy hóa đơn tới trước mặt Trần Kinh Nam: “Thật xin lỗi, bữa ăn hôm nay hơi đắt. Tổng cộng là 1200, anh đưa cho tôi 500 là được rồi.”

Trần Kinh Nam:...

Ngày hôm sau, Lê Lạc đánh dấu vào tên Trần Kinh Nam trong danh sách, quay đầu lại thấy Thương Ngôn đứng phía sau cô. Thương Ngôn trực tiếp nói xin lỗi: “Lê Lạc, thật xin lỗi...”

Lê Lạc trợn mắt lên nhìn anh, có chút không hiểu.

Thương Ngôn mở miệng: “Tôi không biết Giai Khởi giới thiệu Trần Kinh Nam cho cô, nếu như mà tôi biết cô ấy giới thiệu Trần Kinh Nam cho cô, tôi đã ngăn cô ấy...”

Thương Ngôn nói rất rõ ràng, đương nhiên Lê Lạc nghe rõ, cô cười hỏi: “Tại sao? Trần Kinh Nam rất tốt, hẳn vô cùng đáng yêu.”

Thương Ngôn không tin.

Lê Lạc xác định gật đầu một cái, nói: “Ngày hôm qua chúng tôi đi ăn cơm, sau đó cùng nhau đi xem phim, không ngờ Trần Kinh Nam cũng chơi game rất khá, tôi và anh ta chơi vô cùng vui vẻ.”

“Vậy sao...”

“Đương nhiên.” Lê Lạc buông tay một cái, sau đó đổi giọng nói nói: “Nhưng mà tôi và anh ta thật sự không thích hợp, cho nên tôi đã cự tuyệt Trần Kinh Nam. Tóm lại tôi còn rất xin lỗi, cảm thấy lãng phí một phần tâm ý của Giai Khởi.”

“...” Thương Ngôn nhất thời không có biện pháp miêu tả tâm tình của mình, sau một lát, hẳn khẽ cười lên.

Lê Lạc cũng cười cười, nhìn lên tấm bảng trước mặt này, năm người cô đã gặp ba rồi. Không lạc quan mà lắc lắc đầu, Lê Lạc rất khổ não than thở một tiếng: “Bây giờ tìm một người bạn trai, thật không dễ dàng.”

Điều kiện cao như vậy, dĩ nhiên không dễ dàng.

Tuần này Lê Lạc một mực tìm bạn trai, là người phụ trách trực tiếp của Lê Lạc ở sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài, đương nhiên Tạ Uẩn Ninh cũng biết. Kể cả điều kiện của Lê Lạc anh cũng biết: đẹp trai, giàu có, thông minh, còn phải dịu dàng thiện lương... Cô là tiểu nữ sinh tìm bạch mã hoàng tử sao?

Tạ Uẩn Ninh ngồi ở phòng làm việc trên lầu ba chờ tan ca, khuỷu tay trái chống vào tay vịn ghế ngồi, bàn tay giữ lấy đầu của mình, sau đó day day huyết thái dương, không biết vì sao mình nhức đầu.

Ngày đó anh đã nhìn tờ giấy trong tay Lê Lạc, vấn đề viết trên tờ giấy quả thật quá ngây thơ khiến cho người khác cảm thấy buồn cười. Cho dù cô cố ý bắt chước nét chữ của người khác, nhưng ngày đó cô viết tờ giấy nhỏ, bút là anh đưa cho cô, bút anh dùng là mực nước chẳng lẽ anh còn có thể không nhận ra?

Quả thực là ngây thơ! Nhảm chán! Không coi bẽ trên ra gì!

Ngày hôm sau, Tạ Uẩn Ninh vừa mới xuống xe, xa xa lại thấy Lê Lạc đi về phía anh, cô mặc áo sơ mi rộng thùng thình màu hồng phối hợp với quần jean sọc trắng xanh, nhìn giống như là... nữ công nhân sơn tường.

Tạ Uẩn Ninh đứng bên cạnh xe, chờ Lê Lạc tới nói “Chào buổi sáng”.

Không sai, Lê Lạc tới đây là để chào Tạ Uẩn Ninh một câu: “Buổi sáng tốt lành, giáo sư Tạ.”

“Buổi sáng tốt lành.” Tạ Uẩn Ninh trả lời một câu, còn thân thiết thăm hỏi một câu: “Đã tìm được bạn trai chưa?”

Khụ! Lời này vừa dứt, Tạ Uẩn Ninh cũng cảm thấy lời này của mình quá nhiều chuyện, hoàn toàn vượt ra khỏi thân phận lão sư, cho nên anh bổ sung thêm một câu hỏi: “Nghe nói tuần này các thầy trong sở đều giới thiệu bạn trai cho cô, những người đó thế nào?”

Tạ Uẩn Ninh nói hai câu, đương nhiên Lê Lạc có thể nghe ra ý chế nhạo trong lời nói của Tạ Uẩn Ninh, cô cảm thấy không có vấn đề gì cả, thẳng thắn nói: “Không được tốt lắm, bọn họ cũng không đạt được yêu cầu của tôi.”

Không ngờ cô thật sự muốn tìm bạn trai. Tạ Uẩn Ninh nở nụ cười, trong lòng cũng vui thích vài phần, tiếp tục quan tâm hỏi một câu: “... Nói một chút đi, yêu cầu của cô cao bao nhiêu.”

Cho dù anh đã biết yêu cầu của Lê Lạc, nhưng nghe chính miệng cô nói lại một lần cũng không sao. Vốn tưởng rằng Lê Lạc sẽ nói với anh giống như nói với những người khác trong sở, kể đủ số điều kiện ra.

“... Thật ra thì giống như giáo sư Tạ là được rồi.” Lê Lạc mở miệng nói, gương mặt ung dung tự tại, còn có cả sự ngưỡng mộ của một thiếu nữ.

Anh đang tự khiêng đá đập chân mình sao? Tạ Uẩn Ninh dừng bước, liếc nhìn Lê Lạc, chỉ thấy Lê Lạc đã cúi đầu.

Tạ Uẩn Ninh tự d&d*Le@quy\$don cảm thấy là anh không quá nghiêm khắc với Lê Lạc, cũng không cần Lê Lạc tôn trọng anh như một người thầy, nhưng cô cũng không thể không có chừng mực như thế này. Cho dù chỉ là câu nói đùa như vừa xong, hay là tờ giấy nhỏ cô viết đêm đó... Con người làm ra bất kỳ hành động gì cũng đều có nguyên nhân, Tạ Uẩn Ninh không thể không hoài nghi mục đích của Lê Lạc khi trở về từ nước Mỹ là gì? Tạ Uẩn Ninh hoàn toàn im lặng, sắc mặt căng ra.

Sau đó, Lê Lạc vượt lên trước mở miệng nói, vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa thẳng thắn: “Giáo sư Tạ, thật ra thì em đã ngưỡng mộ thầy từ lâu rồi.”

Cái quỷ gì vậy! Mí mắt Tạ Uẩn Ninh khẽ nháy hai cái, sau một lát, khóe miệng cũng co rút một chút. Không nói gì.

“Có thể thầy không biết, khi còn ở nước ngoài em đã sớm xem qua tất cả báo cáo nghiên cứu của thầy, nghiên cứu nào em cũng thích. Em cũng tìm hiểu các hoạt động của các hạng mục của thầy, em không chỉ có hứng thú với thầy, mà em còn cảm thấy hứng thú với các hạng mục của thầy nữa, cho nên em mới trở về nước xin gia nhập vào tổ của thầy.”

Tạ Uẩn Ninh khẽ nhú mào, vẻ mặt yên tĩnh đứng trước mặt Lê Lạc.

Thành thật mà nói chỉ cần người đàn ông Tạ Uẩn Ninh này nghiêm túc một chút, sẽ khiến cho người ta cảm thấy một cảm giác cao quý, không thể chối bỏ. Lê Lạc vẫn không sợ chết, tiếp tục thú nhận: “Em không chỉ ngưỡng mộ tài năng của thầy, còn thích phẩm cách của thầy, hơn nữa gần đây em phát hiện... Tình cảm của em đã từ ngưỡng mộ trở thành thích, chính là kiểu tình yêu nam nữ...”

Tình yêu nam nữ? Anh thật sự rất ngạc nhiên! Tạ Uẩn Ninh tiếp tục đi về phía trước hai bước, sau đó anh quay đầu lại nhấn mạnh hỏi một lần: “Cô chắc chắn là thích kiểu tình yêu nam nữ...?”

Lê Lạc gật đầu: “Chắc chắn.”

“... Bắt đầu từ khi nào?” Tạ Uẩn Ninh hỏi, giọng điệu rất nhạt, rất bất đắc dĩ.

“Hả?” Lê Lạc sửng sốt mất nửa giây, sau đó phát hiện Tạ Uẩn Ninh vừa hỏi cô thích hẳn từ bao giờ, cô nghĩ nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại, sau đó giơ tay trái lên.

Tạ Uẩn Ninh nhìn Lê Lạc giơ tay trái lên.

Lê Lạc thật sự có chút khẩn trương, sau đó mặt cũng đỏ lên, cô thấp thỏm giơ tay trái nói: “Hình như là bắt đầu từ đêm đó, khi thầy kéo tay em.”

Cái gì? Cô dám nhắc lại chuyện đó sao!

Ánh mắt Lê Lạc long lanh, đồng thời vẻ mặt chắc chắn gật đầu nói: “Chính là từ đêm đó, khi thầy kéo tay em.”

Cho nên, muốn anh chịu trách nhiệm sao?

Tạ Uẩn Ninh không nói nên lời, anh nhìn chiếc xe đang đậu bên cạnh, cảm thấy dường như mình... Đã rung động rồi.

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cái gì mà bị rung động rồi? Tất cả đều là do cô đầu cơ trục lợi, lừa gạt dụ dỗ anh.

"Cho nên?" Tạ Uẩn Ninh trầm giọng hỏi. Câu nói kế tiếp anh không nói ra, nhưng mà ý tứ rất rõ ràng: Cô muốn thế nào?

Đúng là đêm đó anh có lấy tờ giấy từ tay cô xem qua một chút, bẻ ngón tay của cô. Tạ Uẩn Ninh thừa nhận từ "Bẻ", chỉ là trong lời nói của Lê Lạc "Bẻ ngón tay" đã biến thành "Kéo tay" .

Tạ Uẩn Ninh nghĩ có phải anh còn phải cảm tạ cô vì đã không dùng từ "Sờ", cứu vãn chút danh tiết cho anh hay không.

Hắc hắc. Đương nhiên Lê Lạc có thể nghe ra cảm xúc và ý tứ trong lời nói của Tạ Uẩn Ninh, còn có cả sự cảnh cáo. Cô cũng muốn thấy tốt thì thu về, chỉ là cô vừa mới thổ lộ nên phải thẳng thắn thật lòng, lập tức kết thúc thì không khỏi có vẻ không đủ chân thành, giống như cô đang nói đùa với Tạ Uẩn Ninh vậy.

Không được không được.

Lê Lạc trầm tư, ngẩng đầu lên, sau đó cô do dự, chậm rãi nói: "Giáo sư Tạ, em có thể theo đuổi thầy không?"

“Bắt đầu từ khi nào?”

“Sau khi thầy kéo tay em.”

“Cho nên?”

“Em có thể theo đuổi thầy không?”

Tạ Uẩn Ninh cảm thấy mình không cần thận sa vào bấy rồi. Nhưng mà anh đã nhanh chóng cự tuyệt, không chút do dự nói: "Không thể."

Lê Lạc cúi đầu, dáng vẻ thật sự tiếc nuối. Tạ Uẩn Ninh liếc mắt nhìn, lại cảm thấy cô bây giờ rất giống một đứa trẻ không được cho kẹo. Anh vừa hỏi Lê Lạc bắt đầu thích anh từ khi nào, bởi vì anh không tin lời cô nói, mà cho dù anh tin lời cô nói... anh cũng sẽ không cho lời nói của cô là thật, bởi vì trong mắt anh, cô và Thương Ngôn cũng không khác gì nhau.

Một đứa trẻ không biết trên dưới.

Chỉ là, anh không thể can thiệp đến hành động của cô, cho nên anh cho cô cơ hội lựa chọn. Về mặt Tạ Uẩn Ninh không thay đổi, chỉ là giọng nói đã chậm lại một chút: "Đương nhiên, cô cũng có thể theo đuổi tôi."

Cái gì? Sao lại đổi ý nhanh như vậy? Lê Lạc lập tức ngẩng đầu lên, lần này vẻ mặt kinh ngạc của cô không phải là giả bộ.

"Điều kiện tiên quyết là cô phải rời khỏi tổ của tôi, rời khỏi sở sinh hóa tế bào." Tạ Uẩn Ninh nói ra điều kiện. Nếu như Lê Lạc rời khỏi sở sinh hóa tế bào, cô và anh không còn gì liên quan đến nhau, đương nhiên anh cũng không có cách nào can thiệp tới bất kỳ hành động nào của một người ngoài. Đúng không?

Cho nên hoặc là theo đuổi anh, hoặc là ở lại. Tạ Uẩn Ninh giống như là tốt bụng cho cô hai sự lựa chọn, tuy nhiên anh biết chắc cô sẽ lựa chọn ở lại! Lê Lạc cắn môi dưới, cô phải nói câu từ bỏ thế nào cho dễ nghe một chút đây?

Sau đó cô nắm chặt tay lại, cảm thấy thật khó khăn, thật rối rắm.

Tạ Uẩn Ninh cũng muốn nghe một chút xem cô gái vì anh mà phiêu dương vượt biển, rốt cuộc có bao nhiêu —— vui —— vui!

"... Nếu như em cố gắng theo đuổi thầy, có thể theo đuổi được sao?" Lê Lạc nghiêm túc hỏi, lại hỏi xa một chút: "Đại khái là mất bao lâu mới có thể theo đuổi được?"

Đại khái là mất bao lâu mới có thể theo đuổi được? Đây là đang suy tính chi phí cơ hội sao? Tạ Uẩn Ninh thật sự rất phục Lê Lạc, trong lòng lại có chút buồn cười. Anh duy trì hình tượng một người giáo viên có phẩm cách cao thượng, nói với Lê Lạc: "Tôi chưa bao giờ chấp nhận học trò của tôi theo đuổi tôi, học trò tôi cũng giống như người của tôi vậy."

"Ah..." Lê Lạc buông lỏng năm tay, sau đó quyết định ngẩng đầu nói: "Giáo sư Tạ, em không theo đuổi thầy nữa. Em muốn ở lại tổ của thầy."

Tạ Uẩn Ninh hỏi lại: "Quyết định rồi?"

"Đã quyết định rồi." Lê Lạc gật đầu một cái, giọng điệu kiên định nói lại một lần nữa: "Em muốn ở lại sở sinh hóa tế bào, ở lại tổ của thầy."

Cô quyết định rất nhanh, nhanh y như lúc cô thổ lộ với anh vậy. Tạ Uẩn Ninh để tay trong túi quần, chậm rãi gật đầu đồng ý: "Tốt lắm."

Lê Lạc nói hết câu: "Em vừa nghĩ kỹ rồi, em cảm thấy thay vì theo đuổi thầy, chi bằng đuổi theo bước chân của thầy. Thay vì làm một người bất chấp vì yêu, không bằng làm một người vì lý tưởng mà phấn đấu. Chỉ có như vậy, mới có một ngày em mới có thể chân chính trở thành một người giống như giáo sư Tạ vậy... Có phải hay không?"

"Đúng." Tạ Uẩn Ninh có chút buồn cười. Nhớ tới lần đầu tiên anh và cô gặp nhau trong xe, cô *BichDiepDuong*DiendanLeQuyDon* cũng mạnh mẽ, huênh hoang như thế này, không biết thực hư. Anh nhìn gương mặt khê ửng hồng của Lê Lạc lần nữa, lần này anh nói một câu

khích lệ: "Vậy là tốt rồi, cố gắng lên, không cần nhớ đến những thứ có hay không đều được."

Không cần phải nhiều lời nữa, Tạ Uẩn Ninh xoay người, cất bước đi về phía trước.

Hắc hắc. Lê Lạc đứng tại chỗ một lúc, giống như đang vui, sau đó chạy chậm chậm đuổi theo Tạ Uẩn Ninh, giống như cô vừa mới nói, cô muốn đuổi theo bước chân của Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh: "..."

Sau đó, cô còn vượt lên chạy trước Tạ Uẩn Ninh.

A ~ Tạ Uẩn Ninh không nhìn được mà cong môi cười. Có thể vui vẻ như vậy, anh thật đúng là không nhìn ra 1 giây trước cô vừa mới bị người đàn ông mà cô sùng bái từ lâu cự tuyệt. Sáng sớm, Tạ Uẩn Ninh cảm thấy tâm tình của mình bị trêu đùa, đúng là một biến đổi bất ngờ .

Không biết vì sao hôm nay Thương Ngôn vẫn chưa đến, cho nên buổi sáng phòng thí nghiệm chỉ có một mình Lê Lạc. Đại khái là Tạ Uẩn Ninh không muốn ở chung một chỗ với cô, thông báo mấy câu rồi để mặc cô ở phòng thí nghiệm.

Thiết bị thí nghiệm tân tiến được đặt ở trước bàn điều khiển, Lê Lạc hướng về phía kính hiển vi lấy ra chiết xuất của sinh vật biển mà cô quan sát lần trước. Hôm nay cô chỉ luyện tập thao tác thí nghiệm, cho nên cô không ghi chép gì cả. Chẳng qua thứ mà cô chiết xuất ra chỉ dùng để nghiên cứu sửa dưỡng da, loại dùng cho tiểu nữ sinh gì đó, cô dùng phòng thí nghiệm để tự chế, Tạ Uẩn Ninh đã biết nên cũng không nói gì.

Huống chi, cô còn sùng bái anh như vậy, không ngại cách xa vạn dặm vẫn trở về chỉ vì muốn theo đuổi anh, không phải sao?

Bây giờ kỹ thuật điều chế mỹ phẩm dưỡng da đã chuyển từ thời kỳ mỹ phẩm có thành phần hóa chất 2.0 lên đến thời kỳ mỹ phẩm có chiết xuất từ thiên nhiên 3.0, ở đây kỹ thuật được vận dụng nhiều nhất đó là hoạt tính lên men mẫu vật và chiết xuất abumin.

Còn thời kỳ 1.0 là thời kỳ sử dụng nguyên liệu nguyên thủy nhất chính là tinh dầu.

Lê Lạc thầm quyết tâm, tập trung tinh thần vào quá trình thí nghiệm. Trước kia cha cô luôn nói cô không chịu tập trung làm việc, nếu như ông có thể nhìn thấy hiện tại cô đã thay đổi như thế nào, liệu ông có mừng không, ông sẽ khen ngợi cô sao? Vẫn còn yêu thương cô chứ...

Đã hơn hai mươi năm trôi qua, tất cả mọi thứ trên thế giới đều đã thay đổi. Thành thị cũng đang đổi sang một diện mạo mới, dường như chỉ có lòng người là không đổi, vẫn luôn dối trá như vậy. Lê Lạc cảm thấy dù hiện tại mình đang sống trong thế giới mới này, cô cho rằng mình không sợ hãi, nhưng sự thật là cô vẫn sợ như trước, vẫn buồn chán, vẫn khao khát sự ấm áp.

Chuyên tâm làm việc nên thời gian trôi qua rất nhanh. Đồng hồ treo tường đã chỉ đến thời gian ăn trưa.

Lê Lạc không ngờ cô lại gặp Tạ Uẩn Ninh ở căn tin. Không phải là Tạ Uẩn Ninh không thích ăn trưa ở căn tin sao? Không phải anh ghét thịt gà ở đây giống như ghét xác ngâm focmon sao?

Đúng là Tạ Uẩn Ninh không thể nào ăn ở căn tin, nhưng mà hôm nay anh tới đây ăn một bữa là có nguyên nhân. Hình như người quản lý căn tin biết anh không thích đồ ăn ở đây, nên tối hôm qua đã cố ý gửi cho anh một tin nhắn rất có thành ý, nói rằng căn tin đã thay đổi đầu bếp và món ăn, hoan nghênh anh đích thân tới chỉ đạo. Quản lý căn tin đã mời như vậy, dù

Tạ Uẩn Ninh không thích cũng vẫn phải nể mặt, đương nhiên là phải tới đây một chuyến.

Thật ra thì Tạ Uẩn Ninh không phải là một người khắt khe, thậm chí còn có thể coi là một người tương đối dễ nói chuyện, nhất là nếu có chuyện gì cần nhờ anh, chỉ cần không phải là chuyện quá đáng, không vi phạm nguyên tắc của anh, anh đều đồng ý. Giống như quản lý căn tin hiện tại, giống như khi bọn Chu Bắc viện cớ để xin nghỉ.

Thế nhưng, hôm nay Lê Lạc tỏ tỏ tình với anh, không chỉ vi phạm nguyên tắc của Tạ Uẩn Ninh, mà còn vô cùng quá đáng.

Lê Lạc lấy một phần thịt gà, nhìn Tạ Uẩn Ninh đang ngồi cạnh cửa sổ, bưng ba món ăn một món canh đi tới. Cô ngồi đối diện Tạ Uẩn Ninh, hỏi: "Giáo sư Tạ, em có thể ngồi đây không?"

Không phải là cô đã ngồi xuống rồi sao? Tạ Uẩn Ninh nói với Lê Lạc: "Cô ngồi đây cũng được." Tạ Uẩn Ninh cũng không để ý chuyện Lê Lạc thổ lộ với mình, cho nên tầm mắt anh dừng lại ở đĩa thức ăn của Lê Lạc, vẫn giống như trước nói: "Hôm nay khẩu vị cô rất tốt nhỉ."

Dĩ nhiên, anh hi vọng Lê Lạc cũng có thể không để ý đến chuyện đó giống anh.

Hiển nhiên, Lê Lạc không làm được, cô đẩy chiếc đĩa ra, cười cười nói: "Không phải là em vừa thất tình sao, cho nên em muốn biến bi thương thành động lực ăn uống."

Tạ Uẩn Ninh hừ nhẹ, lười phải so đo với việc Lê Lạc dùng sai từ ngữ.

Sau đó Lê Lạc hỏi Tạ Uẩn Ninh: "Sao hôm nay Thương Ngôn vẫn chưa đến?"

Tạ Uẩn Ninh không trả lời ngay, hạ tầm mắt xuống hỏi Lê Lạc: "Cô rất quan tâm đến nó?"

Anh có thể hỏi câu này, Bi&ch%di@p@d?uong}d!d#lq&d Lê Lạc cảm thấy thật sự bội phục anh, cô lăm băm nói một câu: "Giáo sư Tạ, tâm ý của em như thế nào, không phải hôm nay thầy đã biết rồi ư? Thương Ngôn không đến, em chỉ là tò mò nên hỏi một chút."

Tạ Uẩn Ninh: "Bị cảm, xin nghỉ."

Đúng là Thương Ngôn bị cảm mạo rồi, sáng nay Tạ Uẩn Ninh nhận được điện thoại của chị gái Tạ Tịnh Di, nói ngày hôm qua Thương Ngôn phát sốt mà không nói tiếng nào, sáng nay Thương Vũ phát hiện ra nên đã tự mình đưa Thương Ngôn đến bệnh viện, hiện tại có lẽ đang truyền nước.

"Ah, cảm sao." Lê Lạc đang ăn cơm, không quên thân thiết nói một câu: "Gần đây thời tiết lúc lạnh lúc nóng, thầy cũng nên chú ý thân thể một chút, coi chừng sẽ cảm lạnh đó."

Tạ Uẩn Ninh: "Yên tâm, nhất định tôi sẽ chú ý."

Yên tâm, thật là thấy quý quan tâm.

Quả thật là gần đây thời tiết lúc lạnh lúc nóng. Mùa hè nóng bức đã qua, sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài trồng rất nhiều cây bạch quả, lá cây cũng đã chuyển sang màu vàng, dưới ánh nắng từng tán cây lộ ra những mảng màu vàng nhạt.

Sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài cũng đã thành lập được mấy năm rồi, cây bạch quả cũng đã lớn. Căn tin nằm cạnh con đường trồng cây bạch quả, Chu Bắc khoa trưởng nói những cây bạch quả này được trồng từ hai năm trước, tốn hơn 3 trăm triệu!

Tạ Uẩn Ninh ở bên cạnh Chu Bắc, không tham dự vào cuộc thảo luận về cây bạch quả, giống như chuyện này không liên quan gì đến anh vậy.

Nghe đến con số 3 trăm triệu, Lê Lạc không nói nên lời.

Chu Bắc cười cười nói: " Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu (*), bởi vì muốn giáo sư Tạ của các cô vui vẻ đó!"

(*) Trích từ bài Quá Hoa Thanh cung kỳ 1 của Đỗ Mục

Trường An hồi vọng tú thành đồi,

Sơn đỉnh thiên môn thứ đệ khai.

Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu,

Vô nhân tri thị lệ chi lai!

Bài này nói về nếp sống xa hoa của Dương Quý Phi. Nàng thích ăn trái vải tươi, nên sai lính trực thuộc cưỡi ngựa tốt ngày đi đêm nghỉ để đem trái vải từ huyện Bồi Lăng tỉnh Tứ Xuyên (đường xa hơn ngàn dặm) về Hoa Thanh cung vẫn còn tươi.

Không thể nào. Lê Lạc không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ chỉ vì giáo sư Tạ thích nên đã trồng cây bạch quả sao. Đúng là quá tùy hứng rồi.

Chu Bắc giải thích nói: "Giáo sư Tạ tham dự vào việc xây dựng, loại cây là do anh ta chọn."

Oh. Lê Lạc phản ứng rất nhanh, bên này Chu Bắc vừa mới nói cho cô biết, cô đã quay đầu nhìn về phía Tạ Uẩn Ninh, cười hì hì nói: "Thì ra là giáo sư Tạ thích cây bạch quả."

Những lời này của Lê Lạc không hề có ý tứ gì khác, chỉ là Tạ Uẩn Ninh vừa mới được thổ lộ lại nghe ra được một chút vui mừng của thiếu

nữ, sau đó khước miệng khẽ nhếch lên, khác hẳn Chu Bắc ở bên cạnh cái gì cũng không biết, phụ họa nói: "Đúng vậy."

Không biết có phải là do đang lúc chuyển mùa hay không, mà tối hôm qua cô lại mất ngủ đến ba giờ, lần đầu tiên Lê Lạc cảm thấy mệt rũ rời ngay giữa ban ngày. Sau khi ăn trưa, cô trở lại phòng làm việc ở bên ngoài phòng thí nghiệm để viết báo cáo, hướng về phía máy vi tính khua khua gõ gõ.

Phòng làm việc này là cô và Thương Ngôn dùng chung, hai chiếc bàn làm việc đặt cạnh nhau, vị trí của cô và Thương Ngôn đối diện nhau, Lê Lạc ngồi cạnh cửa sổ. Đại khái là chỗ ngồi gần cửa sổ là Thương Ngôn chủ động nhường cho cô.

Âm thanh lưu loát có tiết tấu vang lên, chỉ là lúc bắt đầu còn là..."Cùm cụp cùm cụp" sau đó biến thành: "Két... Lộc cộc... Ken két... Lộc cộc..."

Buổi chiều, Thương Ngôn truyền nước xong liền trở về sở sinh hóa tế bào một chuyến. Cùng đi đến, còn có cha anh Thương Vũ.

Ngày hôm qua Thương Ngôn bị cảm mạo, nguyên nhân phát sốt anh không nói với người nhà, cũng không dám nói với người nhà. Tối hôm qua mưa bão như thác đổ, Giai Khởi đi hát cùng bạn cùng lớp, bởi vì đột nhiên trời mưa nên cô gọi điện thoại bảo anh đi đón cô. Sau đó không biết vì sao mà hai người lại cãi nhau, hơn nữa lớp cô vốn không thích anh nên cố ý bới móc đôi câu, Giai Khởi liền tức giận không chịu trở về cùng anh, sau đó anh cũng tức giận, trực tiếp ném cây dù cho cô, còn mình thì đội mưa quay về.

Lúc anh về nhà cũng đã muộn, không ai biết tối hôm qua anh đã về nhà ngủ. Chuyện anh bị sốt càng không phải là cố ý không nói với người nhà, tối hôm qua anh mơ màng thiếp đi, ngày hôm sau bảo mẫu nhìn thấy anh mặt đỏ bừng tỉnh dậy, mới vội vàng nói cho mẹ anh.

Đúng lúc cha anh chưa tới công ty, liền dẫn anh đi bệnh viện.

Hôm nay Thương Vũ đưa con trai Thương Ngôn đi bệnh viện, sau đó cũng không đến công ty mà vẫn ở bệnh viện chờ Thương Ngôn truyền nước xong. Thương Ngôn chỉ là bị cảm nên sốt, người trẻ tuổi thân thể tốt, truyền được nửa bình nước đã lập tức khôi phục tinh thần.

Sau đó, Thương Vũ ra ngoài nhận một cuộc điện thoại, Thương Ngôn cởi bỏ áo khoác mỏng, áo khoác là mẹ anh ép anh mặc. Anh nằm trên giường thở ra một hơi, nhìn cha anh đang đứng ở phòng ngoài nghe điện thoại, cách một lớp thủy tinh, dáng vẻ ông vẫn cao ngạo như trước.

Không biết cha anh nghe điện thoại của ai, giọng rất nhỏ nhẹ. Thương Ngôn một tay lấy điện thoại di động từ trong áo ngoài ra, nhàm chán chơi trò chơi vừa tải xuống một chút, trò chơi này là trò chơi Lê Lạc vẫn thường chơi, anh thấy cô chơi tương đối tốt.

"Bây giờ con vẫn chưa nên dùng điện thoại di động." Cha của anh đi tới, nói với anh.

"Vâng." Thương Ngôn nghe lời nhét điện thoại di động vào áo khoác.

Chuyện cởi áo khoác này, cha của anh nhìn thấy cũng sẽ không mắng anh giống mẹ anh. Đại khái đây chính là sự khác biệt giữa cha và mẹ. Thương Ngôn cảm thấy trong mắt của mẹ, anh vĩnh viễn là một đứa trẻ cần được chăm sóc.

Sau khi truyền nước xong, Thương Ngôn muốn quay lại sở sinh hóa tế bào.

Thương Vũ đồng ý. Anh vốn định đưa Thương Ngôn về nhà nghỉ ngơi, chỉ là Thương Ngôn muốn về sở sinh hóa tế bào, anh cũng không cần phản đối, trực tiếp lái xe tới Thanh Hoài. Khu Thanh Hoài là khu vực nhân văn và khoa học kỹ thuật phát triển nhất ở thành phố Lan, bởi vì nơi này có

trường đại học và viện nghiên cứu hàng đầu cả nước. Thương Vũ lái xe vào sở sinh hóa tế bào, dừng xe ở chỗ đậu xe còn trống.

Thương Ngôn xuống xe, không cần thận để áo khoác rơi vào trong xe, lúc Thương Vũ xuống xe thuận tiện mang theo, đưa cho con trai.

Thương Ngôn nhận lấy: "Cám ơn cha."

"Có thể dẫn cha đi vào tham quan một chút không?" Thương Vũ hỏi, tham quan là thứ nhất, thứ hai là đã đến đây rồi, anh cũng nên đi chào hỏi Tạ Uẩn Ninh một tiếng.

"Được... Không có vấn đề gì." Thương Ngôn trả lời, trong lòng còn có một chút vui vẻ. Tuy nhiên giọng nói vẫn như trước, là giọng nói nghiêm chỉnh khi nói chuyện với Thương Vũ.

Chỉ là, sở sinh hóa tế bào không có nơi nào để tham quan, phòng thí nghiệm thì cấm người ngoài ra vào. Thương Ngôn chỉ có thể dẫn Thương Vũ đi xem con đường trồng cây bạch quả và phòng làm việc chung của anh và Lê Lạc.

Đi tới phòng làm việc ở lầu hai thì thấy cửa vẫn đóng.

Thương Ngôn đẩy cánh cửa màu trắng ra, đồng thời giữ tay nắm cửa lại, để tránh cánh cửa đập phải tường phát ra tiếng vang. Bởi vì bên trong rất yên tĩnh, không khí yên tĩnh, ánh mặt trời yên tĩnh, ngay cả âm thanh máy vi tính đang chạy cũng yên tĩnh.

Lê Lạc nhắm mắt nằm trên ghế dài màu trắng ngủ thiếp đi, cô ngủ rất say, rất yên tĩnh. Bên cạnh, cửa sổ đang mở một nửa, mang vào một nửa là ánh mặt trời, một nửa là gió, ánh mặt trời lặng lẽ chiếu tới cạnh bàn rồi đến chân bàn.

Thương Ngôn thầm hít một hơi.

Cách đó không xa, Thương Vũ đi dọc phòng thí nghiệm lần hai, đi về phía Thương Ngôn.

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Edit: BichDiepDuong

Trong tầm mắt của Thương Vũ, Thương Ngôn nắm lấy tay nắm cửa, không nhúc nhích đứng trước cánh cửa đã mở một nửa, hình như đang nhìn chăm chú vào cái gì đó ở bên trong.

“Thế nào?” Thương Vũ tiến lên hỏi.

Lê Lạc tỉnh giấc, cô vừa nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện là lập tức tỉnh dậy. Không biết có phải là do cô đặc biệt nhạy cảm với những âm thanh ở sâu trong trí nhớ hay không, Thương Vũ vừa mở miệng nói thì cô đã biết đó là anh.

Chậm rãi, Lê Lạc xoay người vào trong, giống như là phản ứng khi bị quấy rầy. Cô quay mặt vào tường, quay lưng về phía bọn họ.

Thấy Lê Lạc xoay người, Thương Ngôn liền tranh thủ khép cửa lại, quay người lại, phát hiện cha anh đã đứng ở ngay sau lưng. Thương Ngôn vốn muốn dẫn Thương Vũ tham quan bên trong một chút, nhưng mà bây giờ Lê Lạc đang ngủ, anh không nên dẫn cha mình vào quấy rầy cô.

Suốt mấy tuần làm việc chung, đây là lần đầu tiên anh thấy Lê Lạc mệt rũ rời ngủ giữa ban ngày như vậy, trong ấn tượng của anh cô vẫn luôn vui vẻ hoạt bát.

Thương Ngôn nói với Thương Vũ: “Bạn học của con đang ngủ ở bên trong.”

Thương Vũ gật đầu, anh hiểu ý của Thương Ngôn. Thôi, không vào xem phòng làm việc nữa. Thật ra thì cũng không có cái gì để xem, không gian bên trong không lớn, anh vừa vô tình liếc nhìn bên trong.

Người đang ngủ là một cô gái, quay lưng về phía bọn họ, vóc người thon thả, mảnh khảnh.

Chỉ là, vì sao Thương Ngôn lại khẩn trương như thế? Tuy Thương Ngôn đã trưởng thành, nhưng trong mắt Thương Vũ và Tạ Uẩn Ninh thì vẫn chỉ là một đứa bé, tâm trạng của một đứa bé vẫn luôn rất dễ nhìn ra.

Bởi vì cô gái bên trong, cho nên Thương Ngôn mới khẩn trương như vậy?

Thương Vũ biết con trai mình yêu con gái của Lâm Hi Âm, không biết có phải là bởi vì Lâm Hi Âm và anh có 1 chút quan hệ huyết thống hay không, anh cũng không phản đối chuyện Thương Ngôn yêu Lâm Giai Khởi.

Tính ra, Giai Khởi cũng là cháu ngoại của anh, không phải sao?

Thương Vũ đứng bên ngoài hỏi con trai: “Nghe mẹ con nói, con và Lâm Giai Khởi lại cãi nhau rồi à?”

“Bọn con không sao...” Thương Ngôn quay đầu, không muốn thảo luận chuyện bạn gái cùng cha mình. Hơn nữa vừa nghĩ tới Giai Khởi, anh liền tâm phiền ý loạn. Anh cảm thấy Giai Khởi quá ấu trĩ, tối hôm qua còn vì một người đàn ông khác mà giận dỗi với anh.

Thương Vũ không quan tâm lắm đến vấn đề tình cảm của con trai. Anh nhớ tới một chuyện, thăm dò hỏi: “Hai ngày trước mẹ con nói với cha một chuyện, mẹ con muốn con và Giai Khởi đính hôn, chính thức xác định hôn lễ của hai đứa.”

“... Đính hôn?” Thương Ngôn hỏi lại, có chút mơ hồ. Rõ ràng đối với anh mà nói, chuyện đính hôn này hơi đột ngột.

Thương Vũ nhìn con trai mình.

Thương Ngôn cũng không biết mình bị làm sao. Nếu như trước ngày hôm qua mà anh nghe được chuyện này nhất định anh sẽ rất vui mừng. Anh và Giai Khởi là thanh mai trúc mã, thứ tình cảm độc nhất vô nhị này không ai có thể thay thế, cũng có lúc anh đã nghĩ đến chuyện kết hôn, anh tự nói với mình rằng anh muốn chăm sóc cho cô gái vừa tùy hứng vừa đáng yêu này cả đời.

Chỉ là... Có lẽ là gần đây cãi nhau hơi nhiều, Thương Ngôn bắt đầu hoài nghi về tình cảm giữa anh và cô. Thương Ngôn mở miệng nói: “Cha, con và Giai Khởi vẫn còn nhỏ.”

Suy nghĩ của Thương Ngôn rõ ràng như viết ở trên mặt, Thương Vũ quyết định không nói gì thêm. Làm cha mẹ nói nhiều quá cũng không tốt, Thương Vũ hiểu rõ đạo lý này.

Mặc âu phục, đi giày da, đứng ở hành lang, Thương Vũ nhìn mặt tường treo các dụng cụ thí nghiệm sinh hóa. Năm tháng đã mài dũa người đàn ông này trở nên sắc bén mà trầm ổn, tuy Thương Vũ đứng tùy ý như vậy, nhưng vẫn khí độ hiên ngang, phong tư anh trọng.

Quan sát những thứ mới mẻ này, Thương Vũ không thể không thừa nhận mình đã già rồi. Ngẫm lại thì qua một năm nữa, anh cũng đã năm mươi rồi. Mặc kệ là đàn ông hay là đàn bà, chẳng có ai muốn thừa nhận là mình đã già. Thương Vũ cũng không cảm thấy số tuổi tăng lên sẽ mang đến cho mình chuyện gì không vui.

Thật sự thì, một người đàn ông năm mươi tuổi, sự nghiệp thành công, sở hữu tài sản của riêng mình, đồng thời còn hiểu trách nhiệm hiếu hức hiếu tình cảm, thì anh ta nhất định là một người đàn ông có phẩm giá.

Nếu như người đàn ông này còn có ngoại hình không tệ, thậm chí còn có năng lực, cuộc sống của anh ta nhất định là vô cùng tự do tự tại.

Ha ha. Lê Lạc mở mắt, thật ra thì cô cũng muốn gặp lại vị cố nhân ở bên ngoài kia một lần. Suốt hai mươi lăm năm qua, vẫn nói tướng do tâm sinh (*), cô thật tò mò không biết một người có tâm tư giống như Thương Vũ, gương mặt anh đã thay đổi như thế nào?

(*) Phật nói: Tướng do tâm sinh, ý chỉ người đẹp, tâm cũng đẹp.

Trước khi cô trở về nước cũng đã tìm kiếm các tư liệu về Thương Vũ, tuy nhiên tin tức trên mạng không có nhiều lắm, gần như không có ảnh chụp của anh trong mấy năm gần đây. Chỉ có duy nhất 1 bức ảnh chụp trong một vụ buôn bán, áo mũ chỉnh tề vẻ mặt tươi vui. Khi đó anh cũng đã bốn mươi tuổi. Lê Lạc hừ nhẹ một tiếng, nếu như lần sau chạm mặt, cô nên gọi anh là cái gì?

Chú Thương?

Khóe miệng Lê Lạc nhếch lên, cô cảm thấy sau khi ngủ một giấc cả người vô cùng thoải mái.

Bên ngoài Thương Vũ đã rời đi, có lẽ là đi tìm Tạ Uẩn Ninh rồi. Lê Lạc dẫn chân mày ra, nằm duỗi lưng trên ghế, có lẽ là nghe thấy tiếng động, Thương Ngôn lại đẩy cửa vào.

“Hi!” Lê Lạc chào, cười híp mắt.

“Hi.” Thương Ngôn cúi đầu đi vào, ánh mắt nghiêng nghiêng, quan tâm hỏi một câu: “Tối hôm qua cô ngủ không ngon à?”

Lê Lạc ngủ suốt buổi trưa. Bây giờ vừa mới tỉnh dậy, đôi mắt híp lại, trong nụ cười mang theo một chút gợi cảm. Cô lại duỗi lưng một chút, sau

đó mới trả lời: “Đêm nào tôi cũng ngủ không ngon, chỉ là gần đây tệ hơn một chút.”

Có thể ngủ được mấy tiếng, Lê Lạc trả lời xong, điều chỉnh lại ghế, sau đó giống như quan tâm hỏi Thương Ngôn: “Giáo sư Tạ nói anh bị cảm, sao rồi, khá hơn chút nào chưa?”

Về mặt Thương Ngôn thoải mái, anh ngồi xuống vị trí đối diện với Lê Lạc, bắt chước giọng của một nhân vật trong một bộ phim cũ, mở miệng nói: “Tốt.”

Thằng nhóc này thỉnh thoảng cũng rất hài hước, dù sao cũng khiến người ta buồn cười. Lê Lạc cười cười, cô cũng giả giọng phụ nữ vật chính trong bộ phim này đáp lời Thương Ngôn: “Tôi đi ra ngoài rửa mặt.”

Sau đó đứng lên, rời khỏi phòng làm việc.

Không ngờ Lê Lạc cũng từng xem bộ phim cũ này, giống như là tìm được tiếng nói chung, Thương Ngôn có chút hưng phấn. Anh thu hồi tầm mắt, nhìn bàn làm việc của Lê Lạc, đồ đạc của cô rất ít, dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề, khác hẳn với Giai Khởi, bàn của Giai Khởi lúc nào cũng bừa bộn, còn cần người khác phải dọn dẹp giúp.

Tối hôm qua anh và Lâm Giai Khởi cãi nhau, Lâm Giai Khởi lập tức đăng hình khóc lóc lên mạng, sau đó tức giận mắng anh: “Tên khốn kiếp! Tên khốn kiếp! Tên khốn kiếp! Tên khốn kiếp! Thương Ngôn là đồ khốn kiếp!”

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người tốt an ủi Giai Khởi, cũng có người nhiều chuyện hỏi xem đã xảy ra chuyện gì? Thương Ngôn im lặng đọc những bình luận này, có lẽ vẫn chưa khỏi cảm, anh đặt tay lên trán, day day.

Thương Vũ đi từ chỗ Thương Ngôn tới đây, khách sáo chào hỏi Tạ Uẩn Ninh một tiếng.

Càng lớn tuổi, người ta càng muốn sống một cuộc sống bình lặng. Thương Vũ đã đưa cô gái kia đến một thành phố khác, đây là sự nhượng bộ của anh. Thật sự thì anh cũng không cần phải làm như vậy, Tạ Uẩn Ninh chỉ nhìn thấy một mặt mà thôi.

Bên tai anh vẫn còn vang lên lời uy hiếp của Tạ Uẩn Ninh. Người con trai độc nhất của Tạ gia này còn trẻ tuổi nhưng lại rất kiêu ngạo. Anh cũng là một người đàn ông, so với phụ nữ chỉ thích thêu dệt chuyện và gây chuyện, đàn ông lại luôn duy trì sự bình tĩnh. Tuy Tạ Uẩn Ninh cho rằng anh làm tổn thương Tạ Tịnh Di, nhưng Thương Vũ lại không cảm thấy vậy. Cho dù anh đã phạm sai lầm nhưng anh đã làm tốt vai trò của người chồng hơn rất nhiều người đàn ông khác, không phải sao?

Những chuyện như thế này, Tạ Uẩn Ninh chưa kết hôn nên sẽ không thể hiểu.

Đúng là Tạ Uẩn Ninh không thể hiểu, cũng lười tiếp đãi Thương Vũ, anh sai trợ lý rót một chén trà cho Thương Vũ, sau đó đi xử lý chuyện của mình. Thương Vũ cũng không quấy rầy, uống một hớp trà, sau đó đứng lên nói với Tạ Uẩn Ninh: “Có thời gian thì đến nhà tôi ăn bữa cơm.”

Tạ Uẩn Ninh không buồn liếc mắt, chỉ nói đúng hai chữ: “Không tiễn.”

Thương Vũ gật đầu.

Thương Vũ cũng không quay lại thăm Thương Ngôn mà đi thẳng tới bãi đậu xe. Anh ngồi vào trong xe, xe vẫn chưa khởi động. Rất nhiều người nói rằng khi người đàn ông ngồi ở trong xe của mình sẽ có một cảm giác thả lỏng và tự tại. Lời này không sai, Thương Vũ ngồi nghỉ ngơi ở ghế lái,

hôm nay anh không ngủ trưa, thân thể cảm thấy hơi mệt mỏi, cho đến khi điện thoại di động trong túi rung lên.

Thương Vũ nhìn điện thoại vang lên tiếng chuông quen thuộc, anh bấm nghe điện thoại. Kể từ ngày anh đưa cô đến thành phố khác, cô càng ngày càng bám dính lấy anh. Chẳng qua anh vẫn nguyên ý cưng chiều cô, giống như cưng chiều tiểu công chúa của mình vậy.

Tùy tiện trò chuyện đôi câu, Thương Vũ hứa hẹn với cô: “Được, tháng sau anh sẽ tới thăm em.”

“... Ừ, anh sao cũng được, em quyết định là được rồi.”

“Vậy thì mua đi, em thích gì thì mua cái đó.”

“Ngoan. Anh cũng nhớ em, bảo bối.”

Khi đàn ông đến một độ tuổi nhất định, họ sẽ không nói những lời ngọt ngào nhằm chán nữa, bởi vì họ biết những cô gái sẽ thích nghe chuyện gì. Thương Vũ cúp điện thoại di động, xóa nhật ký cuộc gọi, sau đó thở ra một hơi dài. Anh dựa lưng vào ghế ngồi, trong xe, âm nhạc nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, là một bài bài hát xưa cũ, Thương Vũ đặt tay ở tay lái, bàn tay trái đeo nhẫn cưới gõ gõ theo điệu nhạc.

“Anh sẽ tặng em đóa hoa hồng đỏ thắm.

Anh biết là em thích khóc mà.

Em đừng cứ mít ướt mãi như thế.

Ngày mai sau phải chẳng sẽ thật tươi đẹp.

Ngày mai sau có nhau mới tươi đẹp.

Giấc mơ dần trở thành sự thực...” (*)

(*) Bài hát Em là quý giá nhất – Trương Học Hữu & Cao Tuệ Quân

Ký ức quay trở về một ngày rất lâu về trước. Kỷ niệm thời thanh xuân, bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy từng bừng phần chấn, tim vẫn đập thành thịch như trước.

Đó là khi anh vẫn còn ở New York, Hoa Kỳ. Các sinh viên đại học tổ chức một buổi tiệc tối nhân ngày lễ Phục Sinh. Tiệc tối có rất nhiều hoạt động, người tham gia đều là những người trẻ tuổi. Mọi người đều hóa trang rất lộng lẫy, có người mặc áo dài, cầm Thập Tự Giá trong tay, cũng có người hóa trang thành một chú hề... Các cô gái cũng hóa trang bằng cách đeo mặt nạ, mặc những bộ trang phục hài hước vừa múa vừa hát cùng nhau, tiếng hoan hô vang như sấm, thật sự rất náo nhiệt.

Trong đám người, anh nhìn thấy cô đầu tiên, cô đeo một chiếc mặt nạ quỷ lớn, mặt xanh nanh vàng. Nhưng, đằng sau lớp mặt nạ là một cặp mắt đen rất lạnh lợi. Đêm đó anh cũng đeo mặt nạ, là mặt nạ kỵ sĩ đẹp trai.

Khi vũ hội kết thúc, mọi người nói chuyện phiếm, kết giao thêm bằng hữu. Anh và cô cũng nói chuyện một chút, tán gẫu một lúc đã hết hơn hai giờ. Hàn huyên tới lúc cuối cùng vẫn còn hứng thú để tiếp tục. Đường phố Newyork ngày lễ vô cùng náo nhiệt, anh và cô cùng nhau bước đi, cô không lưu luyến chút nào phất tay tạm biệt anh, anh giữ lấy tay cô đề nghị: “Tiểu thư, tôi có thể ngắm gương mặt của cô không?”

Cô dừng bước, đồng ý với lời đề nghị của anh: “Ok!” Sau đó cô nhẹ nhàng tháo chiếc mặt nạ quỷ xuống.

1 giây trước vẫn còn là gương mặt dữ tợn của quỷ, 1 giây sau đã là một gương mặt thanh tú xinh xắn. Bởi vì vừa mới tháo mặt nạ xuống nên tai cô khê ửng hồng, tóc mái đen dính vào trán, cặp mắt sáng so với ánh đèn Newyork ngày lễ còn khiến người ta chú ý hơn.

Lông mày nhật khê nhếch lên, anh sửng sốt mất một hồi lâu.

Cô ung dung cười một tiếng, nói với anh: “Gặp lại sau, Kỵ Sĩ Đại Nhân.”

“Đợi chút.” Anh giữ cô lại lần nữa, cười hỏi: “... Cô không muốn nhìn gương mặt thật của tôi sao?”

Cô ngẩng đầu, giống như đang suy nghĩ một chút, sau đó thẳng thắn nói: “Không cần, tôi sợ sẽ thất vọng.”

Hắn không nói gì cả, trực tiếp cầm tay của cô lên, tháo mặt nạ của mình ra, sau đó hỏi cô: “... Thất vọng không?”

“Wonderful.” Cô ca ngợi một câu, trong mắt không hề che giấu sự vui mừng.

“Xin chào, tôi tên là Thương Vũ. Người Trung Quốc.”

Cô cũng ngẩng đầu, giới thiệu về mình: “Lâm Thanh Gia, Trung Quốc. Tôi là người thành phố Lan.”

#Diệp: Đố biết Lâm Thanh Gia là ai nè:3

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 11

"Giai Khởi, rốt cuộc con và Thương Ngôn thế nào rồi!"

"Thương Ngôn, anh và Giai Khởi thế nào rồi?"

Vào thời điểm Lâm Hi Âm gọi điện thoại chất vấn con gái Lâm Giai Khởi, Lê Lạc đi trên đường cũng hỏi Thương Ngôn đang đi bên cạnh. Hôm nay Thương Ngôn không đi xe, anh và cô cùng đi ra từ sở sinh hóa tế bào, sau đó cùng nhau đợi xe bus 802 để về cửa Bắc Lan Đại.

Trạm xe bus ở viện nghiên cứu gần như không người nào đứng đợi, khoảng không trước mắt rất trống trải. Bên cạnh trạm xe bus là những hàng xe đạp công cộng được xếp gọn gàng. Trời vừa tạnh mưa, những chiếc xe đạp mới tinh đều bị mưa làm ướt, màu vàng trên thân xe nhìn sáng bóng.

Lê Lạc thu hồi tầm mắt, cô biết chuyện Thương Ngôn và Giai Khởi cãi nhau đương nhiên cũng là nhờ những bài đăng của Giai Khởi trên weibo. Hai người cùng chờ ở trạm xe bus, Thương Ngôn bất đắc dĩ nói: "... Không biết vì sao gần đây tôi và Giai Khởi rất hay cãi nhau."

"A, thật sao?" Lê Lạc phản ứng lại, nghiêng đầu hỏi Thương Ngôn: "Chẳng lẽ là tình cảm rạn nứt?"

"Tôi cũng không biết nữa." Thương Ngôn đút tay vào túi, không buồn không vui đáp. Xe bus 802 vẫn chưa tới, màn hình điện tử hiện thị khoảng ba phút nữa xe sẽ đến. Thương Ngôn đột nhiên trêu ghẹo hỏi: "Lê Lạc, có phải các cô gái đều thích nói chuyện tình cảm trên weibo không?"

Cái này sao, Lê Lạc cười, cô cười vì không ngờ Thương Ngôn lại có loại phiền não này, đơn giản nhưng lại khiến người ta hâm mộ. Cô trả lời Thương Ngôn: "Hiện tại tôi không có bạn trai, vì thế nên tôi cũng không biết." Cô ngừng một chút sau đó lại nói tiếp: "Chẳng qua tôi nghĩ nếu như mà tôi có bạn trai rồi, có lẽ cũng không kém bao nhiêu đâu."

"Thật sao?" Thương Ngôn hỏi.

"Đúng vậy." Lê Lạc gật đầu, chuyển đề tài: "Điều kiện tiên quyết là anh ta phải vừa đẹp trai vừa có tiền lại dịu dàng, như vậy tôi mới có cảm giác như mình là nữ chính."

Thương Ngôn cúi thấp đầu, không nhìn được cười to.

Lê Lạc quay đầu lại, liền thấy Tạ Uẩn Ninh lái xe từ cổng chính ra. Tạ Uẩn Ninh đi về phía trạm xe bus, nhìn thấy cô và Thương Ngôn, chiếc xe màu đen đi chậm lại, dừng ở ven đường, ngay trước mặt cô và Thương Ngôn.

Cảm giác này... Cực kỳ giống nhân vật nam chính vừa đẹp trai vừa có tiền lại dịu dàng đến bên cạnh nữ chính xinh đẹp đang chờ ở trạm xe bus chờ cô về... Cửa sổ xe hạ xuống, Tạ Uẩn Ninh quay đầu ra nhìn Thương Ngôn, mở miệng ra lệnh: "Thương Ngôn, lên xe."

Thương Ngôn đang định cự tuyệt thì Tạ Uẩn Ninh ở trong xe lại nói thêm một câu: "Cậu đưa cháu về nhà ông bà ngoại ăn cơm."

Thương Ngôn đành lên xe.

Tạ Uẩn Ninh dừng lại thêm một lúc, Lê Lạc mỉm cười, giơ tay lên, vẫy tay chào tạm biệt Thương Ngôn và Tạ Uẩn Ninh: "Gặp lại sau, Thương Ngôn, giáo sư Tạ..."

Cửa sổ xe chậm rãi khép lại, Tạ Uẩn Ninh nhìn cô một cái, không nói lời nào, lái xe đi.

Cô thật cô đơn!

Một mình cô thì tối nay nên ăn cái gì đây? Lê Lạc mệt mỏi trở về nhà trọ, sau đó lái chiếc xe thể thao màu trắng của mình đi. Xe thể thao phóng nhanh trên cầu vượt, bóng đêm đã bao phủ khắp thành phố, gió đêm lạnh lạnh mang theo hơi ẩm phả vào gương mặt cô.

Không tới nửa giờ, Lê Lạc dừng xe ở quán lẩu đắt tiền nhất Lao Vương. Cô xuống xe, đưa chìa khóa xe cho một nhân viên phục vụ trong bãi đậu xe.

Một người phục khác mở cửa giúp cô, nhiệt tình, chu đáo hỏi thăm: "Tiểu thư, ngài đi mấy người?"

Lê Lạc: "Một người."

Nhân viên phục vụ còn đang sững sờ thì Lê Lạc đã đi vào phòng ăn của quán. Ăn uống no say, cô ngả lưng ra thành ghế sofa mềm mại, đứng bên cạnh là một nhân viên phục vụ.

Một tay cô nhận lấy khăn lông nóng nhân viên phục vụ vừa đưa lên, Lê Lạc xoa xoa đôi tay, lau thật kỹ từng đầu ngón tay, sau đó cô cầm điện thoại di động lên, chụp ảnh lại bữa tối hôm nay đăng lên weibo.

Nhân viên phục vụ kinh ngạc nhìn cô bày hai bộ chén đĩa ra để chụp hình.

Hết cách rồi, đã chết một lần mà còn sĩ diện như vậy, Lê Lạc cũng hết cách với bản thân mình. Chỉ là nếu để cho người khác biết cô đi ra ngoài ăn lẩu một mình thì không khỏi quá thê thảm bi ai rồi. Trên Internet, cô có thể

khoe giàu, khoe đẹp, khoe mỹ phẩm dưỡng da, nhưng tuyệt đối không muốn khoe sự đáng thương.

Người sống trên đời, nếu *BichDiepDuong*DiendanLeQuyDon* như bản thân mình cũng còn cảm thấy thương mình, như vậy thì ở trong mắt người khác lại càng giống một kẻ đáng thương.

Cô vừa đăng bức ảnh chỉ có 1 mình, Lê Lạc nhìn vào màn hình khẽ mỉm cười, từ khoảng cách và góc chụp đều nhìn ra được rõ ràng tấm hình là do người đi ăn lẩu cùng cô chụp giúp cô.

Lê Lạc nhận được rất nhiều like, cô ngẩng đầu lên, vui vẻ nói với cô bé nhân viên phục vụ vừa chụp ảnh giúp cô: "Cám ơn, hình chụp rất đẹp."

Sau đó cô dạo weibo của bạn bè, Lâm Giai Khởi cũng vừa đăng ảnh: "Hôm nay mẹ tới Lan Đại mời tôi ăn cơm, *tim* *tim* *tim* có phải mẹ tôi chính là người mẹ xinh đẹp nhất hay không? *tim* *tim* *tim*"

Lâm Giai Khởi đăng lên mấy tấm hình hai mẹ con cô chụp chung, Lâm Giai Khởi xinh đẹp ôm Lâm Hi Âm ôn nhu, nhìn mẹ con họ không khác gì hai chị em. Tối nay họ ăn đồ Nhật, Lê Lạc nhìn không gian nhà hàng, có lẽ là quảng trường trung tâm Thanh Sang mới mở một nhà hàng Nhật.

Ánh mắt Lê Lạc hơi khép lại, không ngờ qua nhiều năm như vậy khẩu vị của Lâm Hi Âm vẫn giống như ngày trước. Lê Lạc đứng lên tính tiền, cô lại cảm ơn nhân viên phục vụ đã chụp hình giúp cô một lần nữa, sau đó hiên ngang rời đi.

Hôm nay Lâm Hi Âm cố ý đến tìm con gái Lâm Giai Khởi, một mặt là vì vấn đề tình cảm của Giai Khởi và Thương Ngôn, mặt khác, cô muốn biết một chút về người bạn học nữ của Giai Khởi trông rất giống Lâm Thanh Gia kia.

Trước khi dùng cơm, Lâm Hi Âm tự mình ra mặt gọi điện thoại cho Thương Ngôn, dịu dàng thân thiện hỏi thăm Thương Ngôn đã ăn chưa, có muốn tới đây ăn cùng hay không. Thương Ngôn đang xem ông ngoại đánh cờ cùng cậu Tạ Uẩn Ninh, vội vàng cự tuyệt nói: "Không cần đâu ạ, cháu đang ở nhà ông ngoại..."

Bên này Thương Ngôn vừa cúp điện thoại, Tạ Phồn Hoa đã hơn bảy mươi tuổi hỏi cháu ngoại mình: "Thương Ngôn, ai gọi thế?"

"Có lẽ là bố mẹ vợ nó gọi thôi." Tạ Uẩn Ninh quan sát ván cờ, sau đó đặt một quân cờ xuống, khẳng định nói.

"Hừ." Đột nhiên ông ngoại Tạ giều cợt nói: "Anh còn có mặt mũi cười Thương Ngôn ư. Nhìn Thương Ngôn anh không cảm thấy xấu hổ sao, Tạ Uẩn Ninh."

Việc gì nên vứt bỏ thì sẽ phải vứt bỏ. Tạ Uẩn Ninh thu con cờ lại, bất đắc dĩ than thở một tiếng. Đây chính là nguyên nhân anh không muốn trở về nhà ăn cơm, vốn tưởng rằng hôm nay anh đưa Thương Ngôn về thì sẽ khá hơn một chút. Nhẹ nhàng tự nhiên, Tạ Uẩn Ninh đặt một quân cờ xuống. Cái gì gọi là sự biến hóa của bàn cờ, Tạ Uẩn Ninh đã nắm chắc phần thắng, đôi môi khẽ cong lên, anh vui vẻ nói: "Cha, cha nên đeo kính lão rồi."

...

Nhà hàng Nhật, Lâm Hi Âm ngồi ăn cùng con gái Lâm Giai Khởi, hai người ngồi đối diện nói chuyện phiếm.

Bên cạnh Lâm Hi Âm có *BichDiepDuong*DiendanLeQuyDon* một chiếc túi xách mới, là mẫu mới vừa đăng trên tạp chí. Lâm Giai Khởi ngọt ngào hỏi: "Mẹ, túi xách này là cha mới mua cho mẹ sao?"

"Đúng vậy, thế nào?" Lâm Hi Âm tùy ý đáp, cô đang nhìn gương mặt mềm mại của con gái mình, có chút hâm mộ, đây chính là chỗ tốt của người trẻ tuổi. Chỉ là trẻ tuổi cũng có chỗ xấu của trẻ tuổi, giống như Giai Khởi tùy hứng thẳng thắn, mỗi lần chơi đùa đều không suy tính hậu quả, không biết rằng một khi đàn ông rời đi là chắc chắn sẽ không trở lại.

Lâm Hi Âm chậm rãi mở miệng hỏi con gái: "Giai Khởi, nếu như có một ngày Thương Ngôn không cần con nữa, con sẽ làm thế nào?"

"Thương Ngôn dám bỏ con sao!" Lâm Giai Khởi thở hỗn hển, sau đó lại giận dỗi nói: "Vậy con sẽ tìm một người khác, đàn ông yêu thích con còn nhiều lắm."

"Tìm người khác?" Lâm Hi Âm bị lời nói của con gái chọc cười, sau đó lạnh lùng hỏi: "Giống như Thương Ngôn xuất thân, tướng mạo, tính khí đều tốt sao, con tìm người khác? Đi chỗ nào tìm?"

Lâm Giai Khởi: "..."

Lâm Hi Âm thất vọng nhìn con gái mình rất lâu, Giai Khởi không biết cô đã vất vả thế nào vì mối quan hệ này đâu, nhờ đâu mà Giai Khởi và Thương Ngôn có thể làm thanh mai trúc mã chứ, hơn nữa bao nhiêu năm qua quan hệ hai nhà thân mật như vậy còn không phải là do cô giúp con gái tạo ra sao!

Đương nhiên là Lâm Giai Khởi biết Thương Ngôn rất ưu tú, chỉ là nghĩ tới việc hai ngày nay Thương Ngôn không chịu liên lạc gì với cô, cô tức mà không có nơi nào để phát tiết, đáy lòng cùng đáy mắt đều tràn đầy uất ức.

Đương nhiên là Lâm Hi Âm hiểu tính khí của con gái mình, cô nắm tay trấn an Giai Khởi, khuyên chân thành: "Giai Khởi, bây giờ con chỉ là bạn gái của Thương Ngôn, sau này còn phải trở thành vợ của Thương Ngôn, trở thành con dâu Thương gia, Tạ gia. Nếu như con vẫn tùy hứng

giống như bây giờ, con cảm thấy con với Thương Ngôn có thể tiến thêm một bước nữa sao?"

Lâm Giai Khởi cúi đầu, không lên tiếng.

Lâm Hi Âm tiếp tục: "Con là con gái của mẹ, đương nhiên là mẹ sẽ thiên vị con, nhưng mẹ càng hy vọng con sẽ hạnh phúc. Thương Ngôn là một người đàn ông ngàn dặm mới tìm được một, cho nên con phải giữ Thương Ngôn thật kỹ."

"Làm sao mà con giữ được đây, gần đây anh ấy còn không chịu để ý tới con." Lâm Giai Khởi cũng đã hiểu một chút.

Lâm Hi Âm cười cười: "Đàn ông đều như vậy, một khi đã tức giận thì chín con trâu kéo cũng không trở lại, cho nên con phải chủ động lấy lòng nó, chỉ cần con nhún nhường một chút, chẳng lẽ Thương Ngôn còn không chịu nghe lời con sao?"

Lâm Giai Khởi nín khóc, cười cười hỏi mẹ: "Mẹ, có phải mẹ cũng đối xử với cha như thế hay không? Khó trách đã qua nhiều năm mà cha vẫn yêu mẹ như vậy."

"A..." Lâm Hi Âm không trả lời, chỉ cười, ưu nhã uống một hớp trà nóng, Lâm Hi Âm ôn ôn nhu nhu nhìn con gái mình nói: "Giai Khởi, mẹ đã già rồi, sau này tất cả phải dựa vào con."

"Mẹ, mẹ nói cái gì vậy, mẹ nào có già!" Lâm Giai Khởi còn không hiểu mẹ cô sao, Lâm Hi Âm rất sợ già, cô lấy điện thoại di động ra mở phần bình luận cho Lâm Hi Âm đọc: "Mẹ nhìn xem, bạn học con đều nói mẹ là mỹ nhân không tuổi, nói mẹ là... chị con! Có được hay không!"

"Ah... Thật sao?"

Lâm Giai Khởi đưa điện thoại di động qua: "Mẹ tự đọc đi."

Lâm Hi Âm cầm điện thoại di động của Giai Khởi, quả nhiên là phía dưới có rất nhiều người khen, khoe miệng cô không nhin được nhếch lên, cho đến khi kéo tiếp xuống dưới. Nụ cười ngưng lại trên môi, Lâm Hi Âm ngẩng đầu lên hỏi con gái: "Vị Lorna này chính là bạn mới của con đúng không?"

Lâm Giai Khởi hừ một tiếng trong lòng, gật gật đầu nói: "Đúng vậy, cô ta là Lê Lạc, Lorna có lẽ là tên tiếng Anh của cô ta. Cô ta mới từ nước ngoài về."

Lâm Hi Âm trầm lặng, tiếp tục xem ảnh của Lê Lạc. Cô tự nói với mình trên đời có rất nhiều người nhìn giống nhau, cô không cần quá để ý. Vậy mà nhìn tấm ảnh này, nhìn gương mặt giống y hệt người đó khiến Lâm Hi Âm tâm phiền ý loạn.

Lâm Giai Khởi rõ ràng *BichDiepDuong*DiendanLeQuyDon* nhìn ra mẹ mình hơi mất tự nhiên, cô uất ức nói: "Cô gái tên Lê Lạc này và Thương Ngôn cùng làm nghiên cứu sinh ở sở sinh hóa tế bào, gần đây cô ta và Thương Ngôn rất thân thiết."

Lâm Hi Âm đặt điện thoại di động xuống, nhìn con gái nói: "Giai Khởi, những người con gái xinh đẹp trên thế giới này rất nhiều, con không phải cần phải làm người xinh đẹp nhất, con phải làm người được người khác thương yêu nhất."

Lâm Hi Âm cùng Lâm Giai Khởi đi ra khỏi phòng ăn, nắm tay nhau cùng đi thang cuốn xuống lầu một. Lâm Hi Âm lại nói về Lê Lạc: "Có cơ hội, con hãy dẫn cô ta về nhà ăn một bữa cơm."

Đương nhiên là Lâm Giai Khởi không hiểu tâm ý của Lâm Hi Âm, không vui nói: "Con không thích!"

Sau đó, thật trùng hợp, khi Lâm Giai Khởi cùng mẹ đi xuống từ thang cuốn, lại thấy Lê Lạc đứng ở cách đó không xa, đứng cạnh giá sách chọn

sách, toàn thân cô nhẹ nhàng khoan khoái nhìn rất giống một học sinh, trên đầu còn đội một cái mũ màu trắng.

Hình như cô cũng nhìn thấy Lâm Giai Khởi và Lâm Hi Âm, Lê Lạc đặt sách xuống, ngẩng mặt lên nhìn hai người.

Lâm Hi Âm đã hoàn toàn chấn động.

Nếu như trước đây chỉ nhìn ảnh chụp, nhìn cô gái tên Lê Lạc này chỉ là mặt mũi tương tự Lâm Thanh Gia, nhưng bây giờ tận mắt nhìn cô gái trước mặt, không chỉ là gương mặt tương tự, mà thần thái cũng giống vô cùng.

Khuôn mặt Lê Lạc tươi cười, đi từng bước một tới đây, nhờ có nhiều năm va vấp trên đời nên Lâm Hi Âm mới có thể ổn định được tâm tư, giữ được tư thế đứng ưu nhã.

"Thật trùng hợp, Lê Lạc." Lâm Giai Khởi nhún vai một cái, chào hỏi, sau đó giới thiệu mẹ của mình: "Người đứng bên cạnh tôi là mẹ tôi, thế nào, rất trẻ đúng không."

Đúng vậy, rất trẻ. Lời nói của Lâm Giai Khởi, Lê Lạc chẳng nói đúng chẳng nói sai, chỉ cười cười. Dù có gương mặt trẻ, nhưng năm nay cũng đã 47 tuổi rồi, không phải sao? Về mặt Lê Lạc giống như một thiếu nữ ngây thơ, cô nhìn Lâm Hi Âm, lễ phép gật đầu thăm hỏi, sau đó mở miệng nói: "Chào bác, cháu là bạn của Giai Khởi, cháu tên là Lê Lạc."

Lê Lạc lại mất ngủ suốt đêm. Chuyện cũ hiện rõ mồn một trước mắt, cô làm thế nào cũng ngủ không được. Chuyện mất ngủ này, cô và bác sĩ Lê đã thảo luận qua, cô nói đùa rằng có phải do cô đã "ngủ" suốt 25 năm qua, cho nên bây giờ mới để lại di chứng mất ngủ nghiêm trọng. Bác sĩ Lê bật cười lắc đầu một cái: "Theo lý thuyết chuyện này không thể xảy ra."

Bác sĩ Lê đang ở nước ngoài, giúp cô liên lạc với một vị bác sĩ khoa thần kinh nổi danh trong nước, Lê Lạc suy nghĩ một chút sau đó cự tuyệt.

Tạm thời cô vẫn chưa muốn bất kỳ người nào biết được thân phận của cô. Ban đầu cô rất lo Tạ Uẩn Ninh sẽ điều tra cô, tư liệu của cô thật thật giả giả người bình thường thì sẽ không tra ra được, chỉ là nếu như Tạ Uẩn Ninh thật sự muốn điều tra cô...

Cho nên cô mới tìm một lý do tại sao lại cố ý ở lại sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài. Nghĩ tới nghĩ lui thì lý do một cô gái sùng bái một giáo sư là thực tế nhất. Không giống với những người đàn ông khác sẽ cảm thấy thích cô gái sùng bái họ, người khiến Tạ Uẩn Ninh cảm thấy không hứng thú nhất nhất định chính là những người phụ nữ thích anh.

Lê Lạc trải tấm thảm tổ chim màu trắng ra, ngược đầu nhìn bầu trời đêm mây đen nặng nề. Phía trên những đám mây chính là bầu trời, đúng không? Những thanh kim loại uốn thành tổ chim hình tròn, phủ đệm và gối dựa mềm mại lên trên, Lê Lạc một nửa hướng ra bên ngoài một nửa bên trong tròn tròn mắt, không biết bao giờ trời mới sáng. Đột nhiên, điện thoại di động ở bên cạnh chợt sáng lên một cái.

Bạn bè trên weibo vừa bấm like bài của cô, người này lại là... Tạ Uẩn Ninh!

Đây là một tín hiệu tốt từ Tạ Uẩn Ninh. Ngày hôm qua cô về cùng với Thương Ngôn, phải nói với anh hai lần anh mới đồng ý cho cô qua, chỉ là trên weibo của anh cũng không có cái gì để xem. Lê Lạc cầm điện thoại di động nhìn thông báo Tạ Uẩn Ninh like bài của cô một hồi lâu. Để hồi đáp, cô nảy sinh ra một ý tưởng, cô tìm các bài đăng trên weibo của Tạ Uẩn Ninh, sau đó kiên nhẫn, cẩn thận like hết tất cả các bài đăng của Uẩn Ninh.

Quả nhiên là người mất ngủ là người nhàm chán nhất!

Buổi tối, Tạ Uẩn Ninh mặc quần dài cùng áo may ô trắng chuẩn bị đi ngủ. Bởi vì vừa nãy anh trượt tay like nhầm bài đăng của Lê Lạc nên kết quả là mấy phút sau thu hoạch lại được mấy chục lượt yêu thích, toàn bộ đều là của Lê Lạc.

Tạ Uẩn Ninh nhìn thông báo trên màn hình điện thoại, nếu như bấm like có thể kiếm ra tiền thì chắc chắn cô đã kiếm được rất nhiều.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tạ Uẩn Ninh chạy bộ quanh công viên nước ven sông Lan Thương, chạy chạy, bên cạnh xuất hiện thêm một người. Tạ Uẩn Ninh quay đầu, Lê Lạc mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, vẻ mặt hớn hở nhìn anh cười một tiếng: "Hi, giáo sư Tạ, Buổi sáng tốt lành!"

Tạ Uẩn Ninh: "..."

Cách đó không xa, công viên truyền tới một bài nhạc, một bài hát cũ du dương du dương.

“Tiếng chuông đêm ở Nam Bình

Theo gió vang xa

Tiếng chuông như gõ, như đập, như khảm vào trái tim tôi

Tiếng chuông đêm ở Nam Bình

Theo gió vang xa

Giống như đang thúc giục tôi tỉnh khỏi giấc mộng tương tư.” (*)

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Ánh nắng sớm rạng rỡ chiếu xuống mặt đất, dưới những cành lá tươi tốt, đàn chim đang hót líu lo.

Lê Lạc cảm thấy dường như giữa cô và Tạ Uẩn Ninh cũng có mấy phần duyên phận, chỉ đi chạy bộ mà cũng có thể gặp được nhau. Chỉ sợ là Tạ Uẩn Ninh lại hiểu lầm là cô cố ý tới công viên Lan Thương để gặp anh, Lê Lạc vừa chạy vừa nói: "Không ngờ lại trùng hợp như vậy... Gặp được thầy thế này... Mỗi tuần vào ngày thứ hai, tư, sáu em đều sẽ đến nơi này chạy bộ, giáo sư Tạ, thầy thì sao?"

"Tôi không đi cố định vào ngày nào cả."

Tạ Uẩn Ninh Giản trả lời qua loa, so với cô, anh vẫn hít thở ổn định, giọng nói vừa trầm lại vừa thông suốt.

Lê Lạc: "... Cho nên thật là trùng hợp."

Thực sự rất trùng hợp. Tạ Uẩn Ninh không tiếp tục nói chuyện, Lê Lạc chạy ở bên cạnh anh, trên trán ướt đầm mồ hôi, cánh mũi cao thẳng khẽ hít thở, nhìn giống như là một con... Ong mật nhỏ, vo ve vo ve bay bên cạnh anh.

Tạ Uẩn Ninh bước chậm lại rồi ngừng hẳn.

Lê Lạc cũng dừng lại nghỉ ngơi, cúi người xuống điều chỉnh hô hấp.

"Chạy được mấy vòng rồi hả ?" Tạ Uẩn Ninh hỏi.

Hai tay Lê Lạc chống vào đầu gối, nghe được câu hỏi của Tạ Uẩn Ninh, cô giơ một ngón tay lên, ngay sau đó gập lại một nửa: "... Nửa vòng."

Một nửa vòng công viên Lan Thương là khoảng một km.

Tạ Uẩn Ninh buồn cười, khoe miệng khê cong lên. Mới chạy được nửa vòng mà đã mệt mỏi đến như vậy, anh nhìn phía trước một chút, đưa ra một mục tiêu nói: "Còn có thể chạy tiếp không? Chúng ta cùng nhau chạy một vòng."

"Không thành vấn đề, tôi có thể." Lê Lạc tràn đầy lòng tin, nhìn Tạ Uẩn Ninh ra dấu "ok".

Một vòng là hai cây số, thật ra thì Tạ Uẩn Ninh cũng hơi lo lắng. Sự bộc phát của Lê Lạc làm anh kinh ngạc. Giống như là đáp lại lời đùa giỡn của anh, cô kiên trì chạy hết một vòng này, năm bước hít một hơi, năm bước thở một hơi, sau đó cô còn chạy tới trước mặt anh, giống như một đứa trẻ dương dương tự đắc, còn không quên quay đầu lại nhìn anh.

Tạ Uẩn Ninh cười.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô gái Lê Lạc này có một mặt trời ẩn. Chỉ là thỉnh thoảng cô vẫn có một vài hành động đúng với lứa tuổi của mình. Ngây thơ, tinh thần phấn chấn, hoạt bát... Rất nhiều đàn ông đều cảm thấy quen những cô gái trẻ sẽ mang tới cảm giác mới mẻ, tuy nhiên tâm tư Tạ Uẩn Ninh rất vững chắc. Ví dụ như yêu cầu của anh khi đi xem mắt là người con gái không thể ít hơn 28 tuổi, bởi vì anh thật sự không có hứng thú gì với trẻ vị thành niên.

Cuối cùng thì "trẻ vị thành niên" Lê Lạc cũng chạy xong một vòng, thở hồng hộc đi tới bên cạnh Tạ Uẩn Ninh. Đối lập với sự nhàn nhã của Tạ Uẩn Ninh, mồ hôi cô chảy ròng ròng, mặt nóng bừng, tim đập nhanh hơn. Không có bất kỳ suy nghĩ gì, cô khen Tạ Uẩn Ninh một câu: "Thầy Tạ, không ngờ thể lực của thầy lại tốt như vậy."

Cô gọi anh là thầy Tạ, so với cách gọi "Giáo sư Tạ" như trước kia cũng thân thiết hơn mấy phần.

Thế lực? Tạ Uẩn Ninh nhìn gương mặt ửng hồng của Lê Lạc, trả lời rất khiêm tốn: "Cũng bình thường thôi." Thực sự thì quãng đường chạy hôm nay đối với anh mà nói chỉ giống như là đang tản bộ vậy.

Lê Lạc cười khẽ trong lòng, không biết có phải là do vừa mới vận động xong hay không, hay là do vừa thu hẹp được khoảng cách với Tạ Uẩn Ninh mà tâm trạng cô cũng thoải mái vui vẻ hơn một chút, thậm chí còn có cảm giác hưng phấn.

Hai người cùng ra khỏi công viên, Lê Lạc phất tay tạm biệt Tạ Uẩn Ninh, sau đó đi sang bên cạnh quét thẻ mượn một chiếc xe đạp công cộng, cô ngồi lên xe đạp, đạp xe đến trước mặt Tạ Uẩn Ninh, cô lại nói tạm biệt một lần nữa, sau đó mới đạp xe rời đi.

Tạ Uẩn Ninh đứng tại chỗ, giật giật khóe miệng. Anh còn định sẽ mời cô ăn sáng, nhưng thôi bỏ đi. Tạ Uẩn Ninh xoay người, đi về phía xe của mình trong bãi đỗ xe.

Đột nhiên một tiếng "Bịch" vang lên từ phía sau lưng anh.

Tạ Uẩn Ninh quay đầu lại, quả nhiên phía trước 50m bên ngoài, Lê Lạc ngã trên nền đá hoa cương, nhìn qua có vẻ rất nghiêm trọng, tay cô chống xuống mặt đất, nhất thời không dậy nổi.

Tạ Uẩn Ninh nhíu mày, sải bước đi tới.

Lê Lạc quên mất 25 năm nay cô không đi xe đạp, lại đánh giá quá cao khả năng đi xe của mình, vừa rồi phía trước có một con dốc nhỏ, cô định sẽ phóng lên, kết quả là người thì sảy chân, xe thì chệch bánh, cả người cả xe đều ngã xuống.

Ngã khó coi như vậy. Đau, rất rất đau.

"Cô ổn chứ?" Tạ Uẩn Ninh đi tới hỏi cô, giọng nói có mấy phần quan tâm.

"Cũng khá tốt..." Lê Lạc gật đầu một cái, không ngờ Tạ Uẩn Ninh lại quay trở lại. Cô vốn coi trọng thể diện, trong lúc nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ. Chỉ là cũng đã khó xử rồi, cô cũng không cố tự đứng lên nữa.

Sau đó, Tạ Uẩn Ninh đưa một cái tay ra trước mặt cô.

Lê Lạc rất cảm kích! Đang muốn nhờ Tạ Uẩn Ninh kéo cô dậy thì Tạ Uẩn Ninh rút tay về, từ từ dứt lại vào túi quần.

Ách, Lê Lạc ngẩng đầu lên.

"Khụ..." Tạ Uẩn Ninh ho khan, anh từ trên cao nhìn xuống cô, giống như đang suy nghĩ xem có nên kéo cô dậy hay không. Sau đó, anh vẫn giúp cô đứng lên, chỉ là trước khi dìu cô, không quên xác nhận hỏi lại cô: "Lần này tôi có thể kéo tay cô sao?"

Lê Lạc: "... Anh đi đi đi đi đi!

Lê Lạc bị thương không nặng, chỉ bị trật khớp một chút. Tạ Uẩn Ninh đưa Lê Lạc trở về nhà trọ, còn cho cô nghỉ một ngày.

Bữa trưa, Thương Ngôn ngồi đối diện Tạ Uẩn Ninh.

Sau khi sở sinh hóa tế bào đổi đầu bếp và món ăn, mùi vị cũng coi như tạm được. Cộng thêm ngày nào ông chủ cũng cố ý gửi nhắn tin cho anh, mời anh tới đây thưởng thức món ăn mới, vì thế Tạ Uẩn Ninh cũng không đi ra ngoài ăn nữa.

Sau đó, đến lượt Thương Ngôn giống Lê Lạc lần trước, lấp bắp hỏi vì sao Lê Lạc không tới.

Câu trả lời của Tạ Uẩn Ninh cũng giống lần trước, nhúu mày hỏi ngược lại: "Rất quan tâm đến cô ấy sao?"

Thương Ngôn bichdiepduong*diendanlequydon không có phản ứng gì.

Tạ Uẩn Ninh lạnh nhạt nói: "Ngã xe, xin nghỉ một ngày."

Thương Ngôn quan tâm: "... Nghiêm trọng lắm sao?"

"Đừng lo." Tạ Uẩn Ninh nín nhịn nói, đương nhiên là không sao rồi, chỉ là va chạm nhẹ thôi mà, không phải sao?

Đúng là không có gì đáng lo, Lê Lạc bị trật chân phải, sau khi trở về nhà trọ cô đã lấy đá chườm lên, cũng gần hết đau rồi. Ngoài ra trên bắp chân bị trầy da một chút, cô đã lau một chút cồn i-ốt, dán một miếng băng cá nhân lên...

Buổi tối Lê Lạc ngồi ngoài sân lên mạng, Frankie lầu trên gật đầu chào cô, Lê Lạc cũng trả lời một tiếng: "Hi."

Frankie tiếp tục nói chuyện phiếm với cô: "Lạc, hôm nay cô không tới sở sinh hóa tế bào sao?"

"Ừ, tôi xin nghỉ." Lê Lạc trả lời Frankie. Đôi khi tâm sự cùng với một người xa lạ lại khiến người ta cảm thấy dễ chịu, thanh thản hơn.

"Tôi cũng vậy, chẳng qua tôi là cúp cua... Bởi vì tôi thật sự không hiểu nổi môn Văn Học Cổ Điển là cái quái gì nữa." Tiếng Trung của Frankie ngày càng thành thục, sau đó anh tiến gần lại hỏi cô: "Đúng rồi, cuối tuần này cô có rảnh không?"

Lê Lạc xin lỗi, cự tuyệt: "Thật xin lỗi, tôi có hẹn rồi."

Frankie tiếc nuối, nói tiếp: "Cuối tuần này là giải đua xe đạp dành cho nam lần thứ sáu của Lan Đại, tôi có dự thi... Cho nên tôi muốn mời cô tới xem, nếu như mà tôi giành được huy chương tôi sẽ đưa cô..."

"Xin lỗi, Frankie, tôi không cần." Lê Lạc ngẩng đầu lên, sau đó nói: "Tôi mệt rồi, tôi về phòng nghỉ ngơi trước."

Frankie tan nát cõi lòng: "Goodnight..."

"Ngủ ngon, bảo bối." Trong phòng ngủ, Phương Tử Văn tràn đầy tình yêu hôn Lâm Hi Âm, giờ tay tắt đèn ngủ.

Lâm Hi Âm không ngủ được, trợn tròn mắt không ngủ nổi, trong đầu cô đều là hình ảnh của Lâm Thanh Gia, tại sao trên thế giới này lại có thể có một người giống Lâm Thanh Gia đến như vậy, nếu như không phải lúc chết Lâm Thanh Gia mới hai mươi tuổi, chắc chắn cô đã nghĩ Lê Lạc là con gái của Lâm Thanh Gia...

Lâm Hi Âm không ngủ được nên cũng không muốn để cho mình chồng ngủ. Hai năm qua Phương Tử Văn đều lạnh nhạt với cô, dáng vẻ này khác hẳn với lúc vừa kết hôn mấy năm, mỗi ngày đều hận không thể giúp cô lau sạch từng ngón chân.

Đàn ông qua tuổi 45, có một số chuyện quả thực là lực bất tòng tâm. Phương Tử Văn mặc cho Lâm Hi Âm trêu đùa nhưng hồi lâu vẫn không lên nổi. Anh xoa nắn ngực của Lâm Hi Âm, anh cảm thấy dù có vóc người và nhan sắc có đẹp hơn nữa thì sờ soạng hơn hai mươi năm đến bây giờ cũng sẽ không làm sao có hứng nổi. Huống chi ngực của Lâm Hi Âm đã xệ xuống không ít, mềm nhũn giống như là mất đi một nửa co dãn. Phương Tử Văn nảy ra một ý, đột nhiên đề nghị nói: "Em muốn đi tắm một chút không?"

"Đừng làm em mất hứng..." Lâm Hi Âm dấm nhẹ vào ngực Phương Tử Văn, cắn vào chỗ mẫn cảm nhất của anh, nhắm mắt lại, trong đầu hiện

lên hình ảnh người đàn ông cô yêu nhất, sau đó Lâm Hi Âm bất chấp cuốn lấy Phương Tử Văn, giống như roi mây quấn quanh cây hùng, cuối cùng Phương Tử Văn cũng đã có cảm giác, anh cảm thấy bắp thịt toàn thân co lại, từng chút từng chút đáp lại sự nhiệt tình của người vợ chồng đã lâu.

Phương Tử Văn đã năm mươi tuổi, cảm thấy mình giống như là một vị đại tướng quân kiêu dũng thiện chiến, cả đời trên yên ngựa vẫn không quên lòng son dạ sắt.

Chỉ là khi kết thúc, thật sự có chút không như ý.

Rõ ràng là Lâm Hi Âm không vui, lần này cô chẳng buồn để ý đến mặt mũi của chồng mình, nói thẳng: "Không biết đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, anh nên học theo Thương Vũ mỗi tuần đều đi tập thể dục đi, đừng có vừa về tới nhà liền nằm trên ghế sa lon, em cũng là vì sức khỏe của anh..."

"Được rồi được rồi, ngủ đi." Phương Tử Văn ngắt lời vợ: "Mỗi ngày đều bận rộn như vậy, còn chưa đủ mệt sao?"

Lâm Hi Âm tức giận xoay người.

Phương Tử Văn chợt nhớ tới một chuyện khác: "Sắp tới là sinh nhật Tạ đại tiểu thư, em nhớ tranh thủ thời gian mua quà cho cô ấy, cuối tuần chúng ta cùng nhau mang tới tặng."

Lâm Hi Âm không muốn nói chuyện, chỉ cảm thấy càng ngày càng không có chút sức lực nào.

Con người, dù cuộc sống có giàu có, điều kiện có tốt mấy đi chăng nữa thì cảm giác trống rỗng vẫn luôn ẩn nấp trong thân thể, thỉnh thoảng lại ra ngoài gây sóng gió một phen. Lâm Hi Âm nghĩ một chút, không phải Tạ Tịnh Di cũng cảm thấy cuộc sống rất nhàm chán sao?

Cuối tuần này là sinh nhật Tạ Tịnh Di. Hàng năm mỗi lần sinh nhật cô Thương Vũ đều sẽ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật vô cùng náo nhiệt cho cô.

Cho nên ngày hôm nay, Thương Ngôn đang suy nghĩ nên tặng quà gì cho mẹ mình. Lúc Lê Lạc vừa đến đây, anh liền quay đầu hỏi Lê Lạc vấn đề này.

Lê Lạc cười cười trả lời nói: "Chuyện nhỏ."

Đi ngang qua chỗ ngồi của Thương Ngôn, cô nhìn thấy máy vi tính của Thương Ngôn đang mở một trang bán trang sức online, dừng lại một lúc, cô nhướn mày hỏi Thương Ngôn: "Mua quà tặng cho Giai Khởi sao?"

"Không phải..." Thương Ngôn đỏ mặt, nói thẳng: "Sắp tới sinh nhật của mẹ tôi, tôi thật sự không biết nên tặng gì cho bà nên đành lên mạng mua đồ trang sức. Năm nay ba tôi cho tôi tiền, hơn nữa tôi cũng tự kiếm được không ít, cho nên tôi định mua tặng mẹ tôi cái gì đó đắt một chút."

Thương Ngôn nói xong, trong lòng thầm thở ra một hơi, không hiểu mình nói nhiều như vậy để làm gì.

"Sinh nhật của mẹ anh là ngày nào?" Lê Lạc hỏi.

Thương Ngôn: "Thứ Tư tuần sau."

Lê Lạc lại hỏi: "Chọn được chưa?"

Thương Ngôn: "Vẫn chưa chọn được."

"Tôi chọn giúp anh nhé." Lê Lạc đi tới bên cạnh Thương Ngôn, nhìn những bức hình trang sức trên trang web, Mao Toại tự tiến (*) nói: " Vừa vặn, tôi cũng thích trang sức của nhãn hiệu này."

(*) Mao Toại tự tiến: Mao Toại tự đề cử mình. Bắt nguồn từ chuyện: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu

phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn. Ý nghĩa: Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử.

Cô chủ động giúp một tay, Thương Ngôn rất vui: "Thật tốt quá."

Thương Ngôn bichdiepduong*diendanlequydon chọn trang sức của nhãn hiệu này, trung tâm thương mại Gia Lợi ở thành phố Lan cũng có một cửa tiệm của hãng. Hai người cũng đã chọn được vài mẫu, Lê Lạc nói với Thương Ngôn: "Hôm nay chúng ta vẫn nên đến cửa hàng để chọn, hình ảnh và sản phẩm thực tế vẫn có một chút khác nhau."

"Được." Thương Ngôn lập tức đồng ý: "Vậy tối nay tôi mời cô ăn cơm."

Lê Lạc lắc đầu: "Không cần, tôi có hẹn rồi."

Thương Ngôn sửng sốt.

Lê Lạc cũng rất ngạc nhiên, khóe miệng mấp máy: "Giai Khởi không nói cho anh biết sao, cô ấy lại giới thiệu cho tôi một người đàn ông ưu tú. Tối nay tôi có hẹn ăn tối cùng người đàn ông đó, chỗ đó cũng ở gần Gia Lợi."

"Thật sao?"

Rõ ràng chỉ cần nhìn vẻ mặt của Thương Ngôn là biết, Giai Khởi không hề nói chuyện này với anh. Hai người vẫn còn giận nhau sao? Chỉ là người lần này Giai Khởi giới thiệu cho cô thật sự rất ưu tú. Không biết có phải là do có người nhắc nhở hay không.

Thật ra thì buổi tối Thương Ngôn cũng có hẹn chơi bóng với cậu của mình, bởi vì phải đi chọn quà cùng Lê Lạc nên Thương Ngôn đã thất hứa

với Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh không thiếu người chơi bóng cùng nên cũng không chấp Thương Ngôn, chỉ là lúc tan làm, lái xe ra ngoài lại thấy Thương Ngôn đi cùng với Lê Lạc, anh không nhịn được hừ một tiếng.

Quả nhiên là tình cảm của trẻ con đều không đáng tin một chút nào. ~
Có mùi giấm :))) ~

Lê Lạc và Thương Ngôn bắt xe tới trung tâm thương mại Gia Lợi, đây là trung tâm thương mại cao cấp mới ở thành phố Lan, là nơi hội tụ của hơn 100 nhãn hiệu cao cấp, trong đó có cả cửa hàng của những thương hiệu hàng đầu thế giới, đây quả thực chính là thiên đường mua sắm sang trọng.

Lê Lạc giúp Thương Ngôn chọn một cái lắc tay, cô nhìn đồng hồ, còn nửa giờ nữa là đến giờ gặp mặt đối tượng Lâm Giai Khởi giới thiệu cho cô.

Thương Ngôn đứng bên cạnh cô, muốn nói lại thôi, sau đó anh nói: "Được, vậy lần tới tôi mời cô ăn cơm."

"Khách khí như thế làm gì." Lê Lạc nhìn xung quanh, thấy bên cạnh có một tiệm đồ ngọt, cô nói với Thương Ngôn: "Nếu thịnh tình không thể từ chối, vậy thì mời tôi ăn một ly kem đi."

"Được, không thành vấn đề." Thương Ngôn lập tức đồng ý, chạy đi mua kem, vóc dáng cao gầy xếp hàng phía sau một cặp tình nhân.

Lê Lạc đứng chờ ở phía sau, cô ngắm nhìn xung quanh một chút, cô nhớ trước kia nơi này là vùng ngoại ô, hình như là một nông trường lớn, không ngờ hai mươi lăm năm sau lại sánh với quảng trường Thiên Lan là hai nơi đắt giá nhất ở thành phố Lan.

Thật không tưởng tượng nổi!

Lê Lạc ung dung đứng chờ. Thương Ngôn vừa mua xong hai ly kem, anh mỉm cười quay đầu, nhưng ngay lập tức nụ cười ngưng lại trên môi. Không lẽ anh nhìn thấy Giai Khởi sao?

Không, không phải Giai Khởi. Thương Ngôn đang nhìn về phía trước năm thước, về phía chiếc xe hơi cao cấp màu đen, cửa xe bên phải đã mở ra, một cô gái trẻ đẹp nhưng có chút vênh váo tự đắc đang đi tới, rõ ràng cô cũng vừa từ đi từ trung tâm thương mại Gia Lợi ra ngoài.

Cô gái rất đẹp, là một cô gái hoạt bát, thanh tú, sau lưng cô còn có một người xách túi giúp cô, hai tay đều cầm tới bảy tám túi.

Sau đó, người giúp việc đặt đồng hồ trên tay lên ghế lái phụ, cô gái ngồi xuống phía sau, cũng chính là ngồi bên cạnh người đàn ông kia. Từ đầu tới cuối, người đàn ông trong xe không hề bước xuống, tuy nhiên Lê Lạc vẫn là có thể nhận ra anh là ai.

Thương Ngôn thì lại càng không cần phải nói.

Theo bản năng, Lê Lạc nhìn Thương Ngôn một chút, nhất định là Thương Ngôn bị tổn thương rồi!

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Thương Vũ ngồi trong xe, nói với tài xế Phùng: “Lái xe đi.”

Anh vừa dứt lời, lập tức đã bị người bên cạnh phản đối. Dường như Chương Tử Nguyệt biết Thương Vũ muốn đưa cô tới nơi nào, cô lập tức cự tuyệt, giọng nói mang theo hai phần tức giận nói với Thương Vũ: “Không muốn, em muốn ở lại thành phố Lan chơi thêm mấy ngày.”

Thương Vũ không buồn để ý đến lời phản đối của cô.

Chương Tử Nguyệt ra lệnh cho lái xe: “Lão Phùng, anh mau dừng xe lại. Tôi muốn xuống xe!”

“Thương tiên sinh, chuyện này...” Lão Phùng tỏ ra khó xử, tuy nhiên cũng chỉ là giả vờ mà thôi.

Thương Vũ không nhiều lời, một lần nữa nói: “Đến sân bay.”

“Vâng, Thương tiên sinh.” tài xế Phùng quay đầu xe, đương nhiên là đến sân bay theo lời Thương Vũ.

Không cần giải thích thêm, tài xế Phùng đã làm việc cho Thương Vũ từ trước khi anh cưới Tạ Tịnh Di, giữa Thương tiên sinh và Chương tiểu thư, đương nhiên là anh chỉ nghe ông chủ của mình. Huống chi, Chương tiểu thư này cũng không phải là bà chủ của anh.

Chiếc xe hơi màu đen đi thẳng một mạch đến sân bay quốc tế, Chương Tử Nguyệt vẫn không nói gì. Không khí trong xe vô cùng yên tĩnh, chỉ có

người giúp việc trước mặt cúi thấp đầu, miệng mở ra rồi khép lại, giống như đang đếm số túi xách trên tay.

Chương Tử Nguyệt rất tức giận, cái khiến cô tức giận, khó chịu nhất chính là sự kiêu ngạo trong cô vĩnh viễn bị người đàn ông bên cạnh này áp chế. Cô biết sắp tới là sinh nhật của vợ Thương Vũ, vì thế nên cô mới cố tình tới thành phố Lan. Sau khi tới thành phố Lan, cô gọi điện thoại Thương Vũ, Thương Vũ cúp điện thoại của cô, cô lại liên lạc với lão Phùng.

Cô không sợ gì cả cũng là vì có nguyên nhân, Thương Vũ vẫn xuất hiện.

Chương Tử Nguyệt giận dữ Thương Vũ, cho nên cô mới tới trung tâm thương mại Gia Lợi mua sắm, cố ý bắt Thương Vũ phải chờ cô, Thương Vũ cũng rất kiên nhẫn, sẵn lòng bỏ công việc lại để đợi cô. Chỉ là vừa gặp mặt, anh lại muốn đưa cô về đảo thị.

Khi xe hơi màu đen dừng ở sân bay, Thương Vũ không xuống xe, nói với lão Phùng: “Giúp tôi đưa Chương tiểu thư xuống.”

Lão Phùng đồng ý, xuống xe, giúp Chương Tử Nguyệt xách đồ, làm thủ tục lên máy bay.

Chương Tử Nguyệt không giống những tiểu tam khác ngoan ngoãn khép nép, cô trực tiếp đẩy cửa xuống xe, sau đó, tay cô bị một người kéo lại.

Người chịu thua vẫn là Thương Vũ, anh kéo tay Chương Tử Nguyệt lại, ôm cô vào trong lồng ngực mình, khe khẽ mở miệng nói: “Tử nguyệt, gần đây anh rất mệt, nghe lời một chút. Anh đã nói tháng sau sẽ tới thăm em thì chắc chắn sẽ tới, tại sao em không đợi anh?”

Một người đàn ông nói chuyện dịu dàng như vậy khiến người ta vô cùng xúc động.

Chương Tử Nguyệt bớt giận, Thương Vũ đã bắc cho cô cái thang này, cô cũng nên xuống thôi. Thật sự thì cô cũng biết mình đang uy hiếp cái gì, cô ôm Thương Vũ, lưu luyến không rời đứng lên nói: “Em thật sự rất nhớ anh.”

“Anh biết.”

“Em rất ghen tỵ với vợ của anh...” Chương Tử Nguyệt nói, không hề che giấu biếm cảm ghen tị của mình.

Thương Vũ cười, anh vươn tay xoa đầu Chương Tử Nguyệt, nếu như không phải cô cố tình làm anh phát mệt, anh thật sự rất thích nhìn vẻ mặt tức giận của cô, nó khiến anh nhớ về quá khứ. Giống như là một sự an ủi, Thương Vũ ôn hòa mở miệng nói: “Em nên biết, vợ anh mới là người phải hâm mộ em.”

Chương Tử Nguyệt không tức giận cũng không nói gì. Sự thật đúng là như vậy, người đàn ông này yêu thương cô hết mực, cô còn có cái gì chưa đủ chứ. Chương Tử Nguyệt mím mím môi xuống xe, trước khi xuống xe cô đeo kính lên, sau đó đi di vào đường cho khách vip.

Sau khi Lão Phùng làm xong thủ tục quay trở lại, cung kính nói với Thương Vũ một câu: “Thương tiên sinh, Chương tiểu thư đã lên máy bay rồi.”

“Ừ.” Thương Vũ lên tiếng, sau đó anh đè nén cảm xúc trong lòng, mở miệng nói với lão Phùng: “Mới vừa rồi khi dừng xe, tôi nhìn thấy Thương Ngôn.”

“Cái gì, Tiểu Ngôn đã nhìn thấy rồi sao?” Lão Phùng lập tức bối rối, lo lắng cho Thương Vũ: “Thương tiên sinh, nếu như Tiểu Ngôn biết thì

phải làm thế nào?”

“Không biết nó có thấy hay không.” Thương Vũ nói qua loa, không có ý định tiếp tục nói về vấn đề này. Lúc anh nhìn thấy Thương Ngôn, Thương Ngôn cũng đang nhìn về phía anh, anh còn nhìn thấy một bóng hình vô cùng quen thuộc, rất giống cô.

Cô gái đứng quay lưng về phía anh, tùy ý đứng, giống như đang chờ ai đó.

Anh chỉ liếc mắt nhìn rồi thu hồi tầm mắt. Suốt 25 năm qua, anh đã thấy bao nhiêu bóng lưng và khuôn mặt tương tự cô rồi chứ? Anh đã quen rồi. Thương Vũ chậm rãi nhắm mắt lại.

Lão Phùng quyết định an phận lái xe. Anh đi theo Thương tiên sinh nhiều năm như vậy, anh biết lúc nào nên nói, lúc nào thì nên giữ yên lặng. Chỉ là, Thương Ngôn thật sự nhìn thấy Thương tiên sinh đưa đón Chương tiểu thư rồi sao?

...

Khi Thương Ngôn thu hồi tầm mắt, anh cố ý đi tới phía biển quảng cáo. Lê Lạc đi tới bên cạnh Thương Ngôn, cười hỏi: “Thế nào?”

“... Không có gì.” Thương Ngôn lắc đầu một cái, cảm xúc trong lòng đã sớm dờn sóng lấp biển, anh cố duy trì vẻ tươi cười, đưa một cốc kem cho Lê Lạc: “Cho cô.”

“Cám ơn.” Lê Lạc nhận lấy.

Không nghi ngờ chút nào, Thương Ngôn đã nhìn thấy người trong xe là ai, cho dù không nhìn thấy người, nhưng anh nhận ra được xe của cha anh. Lê Lạc cũng nhận ra biển số xe, không ngờ đã hơn hai mươi năm, Thương Vũ không hề thay biển số.

Chỉ là có lúc đàn ông nhớ về tình cảm cũ, cũng không phải là bởi vì yêu.

Lê Lạc phải tới chỗ hẹn, cô chào tạm biệt Thương Ngôn, cô có chút bận tâm về anh, quan tâm nói: “Tôi thấy sắc mặt anh không tốt lắm, về nhà nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai gặp lại.”

Thương Ngôn bị đả kích không ít, vẻ mặt cứng đờ gật đầu một cái với Lê Lạc: “... Ngày mai gặp.”

Lê Lạc xoay người, mở điện thoại di động tìm đường. Đèn xanh sáng, cô và dòng người đi đường cùng băng qua đường cái, cô quay đầu nhìn Thương Ngôn lần nữa, anh vẫn ngồi ở bồn hoa bên cạnh trung tâm thương mại Gia Lợi, hình như vẫn còn chưa thể chấp nhận...

Rất nhiều chuyện nhìn giống như có rất nhiều khả năng, nhưng sự thật thì ai cũng biết chỉ có một khả năng duy nhất. Ví dụ như cô gái kia có thể là con gái bạn của Thương Vũ, hoặc cũng có thể có một thân phận khác. Tuy nhiên, một người trưởng thành như Thương Ngôn, anh đã thấy rõ ràng như vậy, không cần nghĩ cũng hiểu.

Tất cả mọi người đều không ngốc, tận mắt thấy tất cả thì đều có thể phán đoán.

Lê Lạc đột nhiên nghĩ có lẽ là mình đã xem thường thời gian 25 năm, cô nghĩ chẳng lẽ tất cả đều không có một chút nhằm lẫn nào sao? Cô chỉ biết Thương Vũ và Lâm Hi Âm của hơn hai mươi năm về trước, hiểu biết về bọn họ chỉ dừng ở hai mươi lăm năm trước, thời gian đã làm con người ta thay đổi, mài giũa tính cách con người, mặc kệ là tham lam hay là thiện niệm. Cho nên đối với Thương Vũ và Lâm Hi Âm của hiện tại, cô sẽ chiến thắng bằng cách nào?

Một mình Lê Lạc đi qua con phố náo nhiệt, đi tới đối diện cao ốc Quảng Đức, sau đó đi thang cuốn từ lầu một thẳng lên lầu năm. Lầu năm

của tòa cao ốc Quảng Đức có một nhà hàng nổi danh ở thành phố Lan, Hỏa Oa Điểm, rất nhiều người trẻ tuổi đến đây, khi cô đến đây, ở bên ngoài có rất nhiều người trẻ tuổi đang xếp hàng đặt bàn.

Hôm nay người đàn ông Giai Khởi giới thiệu cho cô hẹn cô ở chỗ này, đối phương đã đặt bàn trước. Người đàn ông này là người đàn ông lớn tuổi nhất trong số những người cô được giới thiệu, không ngờ lại lựa chọn chỗ ăn cơm trẻ như vậy.

Lê Lạc đi theo nhân viên phục vụ đi vòng qua những bình phong cổ kính, đi vào bên trong phòng khách, cô ngồi xuống vị trí gần nhất bên trong.

“Xin chào, tôi chính là Lê Lạc.”

“Xin chào, tôi là Tần Diệc Khiêm.” Người đàn ông cười nhẹ nhàng chào cô, sau đó giải thích nguyên nhân anh lựa chọn nhà hàng này: “Tôi có lên weibo của Lê tiểu thư và thấy là hình như Lê tiểu thư rất thích ăn cái lẩu, vì thế nên mới cố ý đặt chỗ ở đây. Có gì sơ xuất mong cô lượng thứ.”

Đàn ông trung niên có khác, nói đi nói lại rất khách sáo.

Chỉ là, lần này Lâm Giai Khởi đã giới thiệu cho cô đúng người rồi. Cô trở về thành phố Lan lâu như vậy mà vẫn không có được một thân phận thích hợp để tiến vào giới thượng lưu, vị họ Tần này có thể là một đối tượng phù hợp.

Chỉ là, những người đến tuổi kết hôn mà vẫn chưa kết hôn như thế này đều rất tinh ranh, bọn họ biết chơi, biết nói những lời ám muội, phong cách tao nhã, lịch sự, có nội hàm, luôn luôn giữ một dáng vẻ khiêm tốn. Đối xử với các cô gái trẻ tuổi, bọn họ vĩnh viễn chậm rãi từ từ không nóng nảy, khéo léo giữ chừng mực với các cô gái. Rốt cuộc cô gái không kiềm chế được được, chủ động dâng đến tận miệng của bọn họ, sau đó bị họ ăn sạch sành sanh.

Tần Diệc Khiêm trước mặt cô chính là ví dụ điển hình cho kiểu người đó.

11 giờ đêm, những người đàn ông trung niên không muốn kết hôn, không tìm bạn gái gặp mặt nhau, chậm rãi khoan thai uống rượu nói chuyện phiếm, thảo luận về nhân sinh. Tần Diệc Khiêm và Tạ Uẩn Ninh cùng tuổi, đều đang 31 xuân xanh. Thời trung học, hai người học chung trường, chỉ là một người là cận bã của trường, một người là học sinh gương mẫu, tuy nhiên giao tình giữa họ lại không tệ, hai người cùng tham gia một đội bóng nhiều năm. Tối nay Tạ Uẩn Ninh hẹn Tần Diệc Khiêm chơi bóng, chỉ là Tần Diệc Khiêm lấy buổi hẹn làm lý do cự tuyệt.

Chỉ là đến buổi tối, hai người lại gặp mặt. Tần Diệc Khiêm tiến tới ngồi bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, trêu ghẹo hỏi: “Uẩn Ninh, gần đây xem mắt như thế nào rồi?”

Tạ Uẩn Ninh lười nói chuyện, hai người cá mè một lứa, có khác gì nhau đâu.

Tần Diệc Khiêm thì lại có lời muốn nói, tỏ vẻ tận tình: “Uẩn Ninh, cậu và tôi không giống nhau. Tôi biết rõ là cậu thật lòng muốn tìm đối tượng, không thể so với anh đây còn muốn dạo chơi nhân gian mấy năm. Cho nên tôi muốn nói với cậu vài lời kiến nghị.”

“Kiến nghị gì?” Tạ Uẩn Ninh hỏi lại.

“Cậu phải mở rộng phạm vi đối tượng.” Tần Diệc Khiêm nói.

“Là thế nào?” Tạ Uẩn Ninh hạ mí mắt.

“Cậu phải giống như tôi, gặp gỡ cả những người kém tuổi, kém trình độ. Nếu cứ như hiện tại, cậu mới 31 tuổi nhưng lại cự tuyệt những cô gái hơn hai mươi, giống như là cách nhau vài thập kỷ vậy, cậu cảm thấy thích hợp sao? Không chỉ có không thích hợp, còn làm giảm xác suất chọn được

đối tượng thích hợp... Tôi thật sự muốn hỏi cậu, cậu có thành kiến với những cô gái trẻ sao? Cậu không nên nghĩ xấu về họ... Cậu không tin sao, nhưng hôm nay tôi đã gặp một cô gái trẻ tuổi, không tệ chút nào đâu.”

“Ha ha, trâu già gặm cỏ non sao?” Tạ Uẩn Ninh cười cười, không khách khí nói. Thịnh thoảng anh cũng có những quan điểm không giống với băng hữu của mình, anh trêu ghẹo một câu.

“Cậu không thể nói dễ nghe một chút sao?” Tần Diệc Khiêm giơ ly rượu lên, Tạ Uẩn Ninh liếc mắt nhìn, cũng cầm ly lên cụng ly một cái.

“Đợi lát nữa, tôi cho cậu xem.” Tần Diệc Khiêm đặt ly rượu xuống, lấy điện thoại di động ra, đồng thời nói với Tạ Uẩn Ninh: “Trăm nghe không bằng một thấy, tôi sẽ cho cậu xem xem kiến thức của cô gái này phong phú thế nào!”

Sau đó, Tần Diệc Khiêm cho Tạ Uẩn Ninh xem weibo của Lê Lạc.

Tạ Uẩn Ninh nhận lấy điện thoại di động, rất nhanh liền trầm mặc, anh trả điện thoại di động lại cho Tần Diệc Khiêm, chỉ nói một câu: “Cô gái này, anh đừng động vào.”

Thần linh ơi! Tần Diệc Khiêm không thể tưởng tượng nổi nói: “Không phải chứ, mới nhìn ảnh một lần mà cậu đã thích cô ấy rồi sao? Cũng có thể nha, được rồi, bạn tốt, tôi nhường cho cậu.”

“Không phải.” Tạ Uẩn Ninh đặt ly rượu xuống, nghiêm túc, đứng đắn nói: “Cô ấy là học trò của tôi.”

“Học trò?” Tần Diệc Khiêm không tin: “Uẩn Ninh, cậu đổi nghề thành giáo viên từ khi nào vậy hả?”

Tạ Uẩn Ninh: “ Cô ấy là nghiên cứu sinh ở Lan Đại, ở trong tổ của tôi, một nửa học sinh thôi.”

Tần Diệc Khiêm: “ Vậy thì có quan hệ gì sao?” Không phải là nữ nghiên cứu sinh đều đã trưởng thành từ lâu rồi sao?

“Có quan hệ.” Tạ Uẩn Ninh đứng lên, không còn tâm trạng ngồi xuống, anh đứng lên nhìn Tần Diệc Khiêm nói: “Làm thầy của cô ấy, tôi nghĩ tôi nên dạy cô ấy một chút về cách chọn chồng, dạy cô ấy phân biệt con người và cầm thú.”

Tạ Uẩn Ninh rời đi.

Tần Diệc Khiêm sửng sốt, thời còn học trung học, anh được mọi người đặt biệt hiệu là “Tiểu Cầm Thú”, sau này lớn lên, biệt hiệu cũng trở thành “Lão cầm thú”, vừa rồi Tạ Uẩn Ninh nói “Phân biệt con người và cầm thú”, không thể nghi ngờ là anh đã động chạm tới Tạ Uẩn Ninh rồi. Đưa mắt nhìn Tạ Uẩn Ninh rời đi, Tần Diệc Khiêm cũng có chút phản ứng rồi.

Cậu ta rời đi như vậy, lần đầu tiên anh nhìn thấy một người đàn ông biểu lộ sự chiếm hữu mà còn tỏ ra đạo mạo như vậy.

Bội phục, bội phục!

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tối hôm qua Lê Lạc may mắn ngủ được vài tiếng nên ngày hôm sau tinh thần vô cùng thoải mái, cô tưới nước cho hai chậu hoa trên bệ cửa sổ phòng làm việc.

Hai chậu hoa này vốn đã héo rũ ở trong phòng làm việc của Tạ Uẩn Ninh, di lao công định đem đi vứt. Cô cảm thấy tiếc nên giữ lại chăm sóc. Cô chăm hoa cũng không tệ, len lén lấy một chút nguyên liệu ở phòng thí nghiệm rồi chế thành phân bón, thỉnh thoảng lại bón cho chúng một chút.

Dù là con người hay là cây cỏ thì đều có thể cải tử hoàn sinh, đúng không?

Thương Ngôn đi vào phòng, anh mang theo một chiếc cặp màu đen, dáng vẻ rất mệt mỏi, rõ ràng là đêm qua ngủ không ngon giấc. Lê Lạc xoay người chào Thương Ngôn. Hình như Thương Ngôn sợ cô sẽ hỏi thăm chuyện hôm qua nên đã mở lời trước: “Hôm qua đi xem mắt, cô thấy cậu nam sinh kia thế nào, có ổn không?”

Nam sinh? Vị Tần công tử kia cũng không thể xem là nam sinh chứ. Lê Lạc không đáp lại, Thương Ngôn dụi dụi mắt, mắt hai mí giờ chẳng khác gì mắt ba mí. Không lẽ là cả đêm hôm qua anh không ngủ sao?

Đêm qua Thương Ngôn không chỉ không ngủ mà còn chơi bóng suốt đêm. Vì là ban đêm nên không có ai chơi cùng anh, anh đành đánh bóng về phía tường, chỉ là dù anh cố gắng chơi đến thế nào, trong đầu anh vẫn đều những hình ảnh lung tung lộn xộn, là gương mặt dịu dàng của mẹ anh, là gương mặt vênh váo hống hách của người phụ nữ kia, là hình ảnh anh chơi

bóng cùng cha anh, anh vung gậy nhanh và mạnh hơn, cuối cùng anh kiệt sức ngã trên sân bóng, không dậy nổi...

Lê Lạc hiểu Thương Ngôn vẫn “chưa thể chấp nhận sự thật”, giống như cô cũng đã từng “không thể chấp nhận” vậy. Cô không thể lấy tư cách một người từng trải để khuyên bảo Thương Ngôn nhưng cô có thể làm phân tán sự chú ý của anh. Lê Lạc kể với anh về chuyện của Tần tiên sinh, nửa đêm hôm qua anh ta gửi cho cô một tin nhắn: “Thật ngại quá, Lê tiểu thư, tôi thấy cô còn trẻ quá, chuyện này hơi khó cho tôi. Chúc cô học tốt, mọi chuyện đều thuận lợi.”

Lê Lạc buồn bực hỏi Thương Ngôn: “Tôi còn rất trẻ sao?” Cô còn không thềm chê bọn họ ít tuổi đấy.

Thương Ngôn cười cười, nói thật: “Lê Lạc, cô thật sự vẫn còn rất trẻ... Không cần phải gấp gáp.”

Lê Lạc đón nhận lời nhận xét của Thương Ngôn, tuy nhiên cô vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng ngày hôm qua vị Tần công tử này sau khi ăn lẩu xong còn hẹn lần cô lần tới gặp lại.

Sự thật thì không phải là Tần công tử không muốn gặp lại cô mà là không dám gặp lại. Đêm hôm qua sau khi Tần công tử gửi tin nhắn cho cô xong còn phải chụp màn hình rồi gửi cho Tạ Uẩn Ninh xem. Sau khi Tạ Uẩn Ninh xem ảnh chụp màn hình xong, anh chợt cảm thấy không hiểu tại sao mình lại quan tâm đến chuyện của cô như vậy. Vô duyên vô cớ lại nhớ tới lần anh cướp tờ giấy nhỏ trong tay Lê Lạc, anh vạch từng ngón tay của cô ra, cô hơi giãy giụa, lòng bàn tay vừa mềm vừa ẩm...

Tạ Uẩn Ninh nhắm hai mắt lại, thở ra một hơi, anh cảm thấy hình như lần đó anh đã giở trò lưu manh i ra đây cho tôi.”

Đến sáng sớm hôm sau, Tạ Uẩn Ninh đến trước phòng nghiên cứu của Lê Lạc và Thương Ngôn, lặng lẽ mở miệng: “Hai người

...

Lê Lạc không ngờ Tạ Uẩn Ninh lại phạt cô và Thương Ngôn quét lá cây bạch quả.

Đêm qua gió thổi mạnh, những hàng cây bạch quả rụng rất nhiều lá vàng, hiện tại thời tiết đã vào thu, dưới ánh mặt trời cây bạch quả lộ ra ánh sáng rực rỡ, gió nhẹ thổi qua, cành lá đung đưa xào xạc...

Lê Lạc cầm cây chổi, chợt nhớ đến một bài thơ trong sách giáo khoa...

“Mùa thu đến

Hồ điệp chết

Lá xanh hóa vàng

Hóa thành vườn hồ điệp”

Cô không thích nhà thơ này nhưng lại thuộc những dòng thơ đó, mỗi lần đọc lên đều cảm thấy rất hay. Lê Lạc quét lá cây bạch quả lại thành một đồng, không nỡ quét đi, cô gọi Thương Ngôn: “Thương Ngôn, anh có thể chụp giúp tôi một tấm hình không?”

“Được.” Thương Ngôn vui vẻ đồng ý, đi tới bên cạnh cô.

Trên phòng thí nghiệm tầng hai, Tạ Uẩn Ninh có chút thất thần. Anh mặc một bộ âu phục đơn giản, đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, trong tầm mắt của anh, Lê Lạc và Thương Ngôn đang nói cười vui vẻ, lại còn chụp hình, có vẻ là chơi rất vui. Anh phạt cô và Thương Ngôn đi quét lá cây bạch quả, không ngờ cô và Thương Ngôn lại có tâm trạng tốt hơn như vậy.

Dưới lầu, Lê Lạc và Thương Ngôn quét sạch lá cây bạch quả trên đường lớn, chuẩn bị kết thúc công việc. Tạ Uẩn Ninh nhìn thoáng qua, đi

tối trước cửa sổ thủy tinh.

Thương Ngôn chụp ảnh rất đẹp, có lẽ là do anh thường chụp ảnh giúp bạn gái. Lê Lạc đã up ảnh lên weibo. Trang weibo của cô được rất nhiều người theo dõi, còn có một tiểu thư nổi tiếng ở thành phố Lan cũng đã theo dõi cô. Việc này đều là nhờ những chiếc túi xách hàng hiệu và chiếc xe hơi sang trọng của cô hết.

Buổi chiều không có nhiệm vụ gì, Lê Lạc ngồi nghịch điện thoại di động, không ngờ lại thấy một chuyện khá thú vị.

Trên diễn đàn Lan Đại, một nam sinh đã tuyên bố trước mặt mọi người tám giờ tối nay sẽ thổ lộ với Lâm Giai Khởi, bài viết vừa đăng lên chưa được bao lâu nhưng đã có rất nhiều bình luận. Nam sinh này là bạn cùng lớp của Giai Khởi, vì thế nên đã có rất nhiều bình luận cổ vũ cho nam sinh này rằng lớp trưởng cố lên, lớp trưởng anh dũng....

Không thể tin nổi, hành động công khai phá hoại tình cảm của người khác như thế này lại nhận được nhiều khích lệ và ủng hộ đến thế. Lê Lạc nghĩ một chút, những nam sinh ủng hộ nam sinh này có lẽ là vì kính nể dũng khí của anh ta, còn những nữ sinh ủng hộ, chẳng lẽ là giống như cô gái ngày đó cô gặp ở thư viện, đều tin rằng nếu như Lâm Giai Khởi và Thương Ngôn chia tay, thì họ có cơ hội?

Lê Lạc đọc hết bình luận, sau đó quay lại, đưa bài viết cho Thương Ngôn đọc. Thương Ngôn trầm mặc, không nói không rằng, lái xe rời đi.

Không biết tối nay anh có muốn tới giành lại bạn gái hay không.

8 giờ tối, Lê Lạc đi từ phòng vệ sinh ra, vẫn là mang điện thoại di động lên phòng kết nối với máy chiếu để xem tin tức. Căn bản là ở Lan Đại, mấy chuyện nháo vô vị thế này kiểu gì cũng có người ở hiện trường đang phát trực tiếp. Trong phòng ngủ có một màn chiếu lớn, Lê Lạc cầm

cốc thủy tinh uống nước, xem truyền hình trực tiếp mà cứ như xem phim tình cảm.

Không phụ sự mong đợi của cô, đoạn clip này đặc sắc không thua kém gì phim điện ảnh. Lâm Giai Khởi đã bị bạn cùng lớp đẩy về phía trước, trước ống kính, Lâm Giai Khởi cúi đầu, gương mặt lộ vẻ ngọt ngào.

Trong màn hình, không ít người ở đây đang đánh cược xem liệu Thương Ngôn có xuất hiện hay không, cho đến khi một tiếng kinh hô truyền đến, trong màn hình mờ tối, Thương Ngôn xuất hiện ngay trước mặt nam sinh kia.

Không nói nhiều lời, Thương Ngôn giật lấy bó hoa của nam sinh đó, không khách khí ném xuống đất, đồng thời nói: “Trương Được, tôi thay Giai Khởi cự tuyệt cậu, cũng cảnh cáo cậu sau này đừng quấy rầy Giai Khởi nữa, cảm ơn!”

Tất cả mọi người đều vô cùng kích động, hô to nam chính chân chính đã dắt tay nữ chính rời đi, kết thúc hoàn mỹ. Trên màn hình, nữ sinh đều vô cùng phấn khích hô lên: nam thần đẹp trai, đây chính là nam thần thanh xuân đó... Chỉ có người đang phát trực tiếp vẫn rất kiên nhẫn miêu tả vẻ mặt bi phẫn của nam sinh bị bỏ lại...

Lê Lạc đặt cốc xuống, đi ra bên ngoài ban công, miễn cưỡng đưa tay nắm lấy lan can.

Gió đêm phả vào mặt, đột nhiên cô rất muốn uống rượu.

——

Lê Lạc lái ô tô tới quầy rượu, không ngờ vừa ra khỏi cửa còn có thể xem được tình tiết phía sau của vụ truyền hình trực tiếp kia. Phía trước quảng trường Thanh Sang, xa xa, cô nhìn thấy Thương Ngôn đánh nhau với vị lớp trưởng hôm nay tỏ tình, Lâm Giai Khởi đứng bên cạnh khuyên can.

Tình huống này là sao, không lẽ vị lớp trưởng này then quá hóa giận ư?

Không sai, đây chính là một trường hợp then quá hóa giận nên đánh nhau. Vị nam sinh tối nay vừa tỏ tình tên là Trương Được, từ khi nhập học đã nhìn trúng cô gái xinh đẹp nhất trong lớp: Lâm Giai Khởi. Cậu ta là một thanh niên trẻ tuổi nông nổi, sau khi tỏ tình thất bại đã đi uống rượu cùng bạn bè, uống say rồi thì lại nhìn thấy Lâm Giai Khởi và Thương Ngôn tay trong tay đi ngang qua, cộng thêm việc bạn bè ồn ào lên, chỉ cảm thấy tức không nhịn được.

Thật ra thì anh có được dũng khí tỏ tình cũng là vì hai ngày nay Lâm Giai Khởi đã cho anh hi vọng. Trước đây cô vốn chẳng thèm để ý đến anh, vậy mà mấy hôm trước lại nhắn tin hẹn anh đi xem phim. Trước khi công khai tỏ tình trước mặt mọi người, anh cũng đã nói trước với Lâm Giai Khởi, Lâm Giai Khởi chỉ bĩu bĩu môi nói: “Tùy anh.”

Thái độ thế nào cũng được đúng là hại chết người. Trương Được giật tay khỏi bạn anh, đi về phía Thương Ngôn hô to: “Thương Ngôn, anh có biết hai ngày trước Lâm Giai Khởi vẫn đi chơi cùng tôi hay không!”

Lâm Giai Khởi xấu hổ quay đầu lại: “Trương Được, anh nói linh tinh gì thế!”

Trương Được không phải một người dễ dãi, xì một tiếng khinh miệt: “Tiện nhân!” Sau đó nói tiếp với Thương Ngôn: “Thương công tử, loại con gái như Lâm Giai Khởi cũng chỉ có anh yêu thương nổi, trong mắt tôi, cô ta chỉ là một con...”

Câu nói kế tiếp, Thương Ngôn không để vị lớp trưởng này nói ra khỏi miệng, bởi vì anh đã ra tay.

Lê Lạc dừng xe ở bên cạnh đó, cô vốn muốn đi tới quán bar uống một chén. Trước khi ra khỏi nhà đột nhiên tâm trạng lại tốt vô cùng. Mặc dù cô

đã “tĩnh” hai năm rồi, nhưng phong cách ăn mặc của cô vẫn dừng ở hai mươi năm trước. Tối nay cô đội tóc giả, phía trên đội chiếc mũ tròn màu đỏ, mặc quần ống loe, mặc thêm một chiếc áo khoác cao bồi rộng thùng thình.

Tóm lại là rất phá cách, rất hip hop, nhưng lại lộ ra hai phần xinh đẹp trời sinh.

Lê Lạc đặt tay lên cửa sổ xe, quan sát cuộc chiến. Mặc dù Thương Ngôn lớn tuổi hơn đám nam sinh kia, thế nhưng một người đánh làm sao nổi với năm người bọn họ. Không nhìn nổi nữa, Lê Lạc nặng nề đập tay lên còi xe, mấy lần như vậy, sau đó đẩy cửa xe ra bước xuống.

Tối nay, cô thật lòng muốn giúp đôi uyên ương Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi này.

...

Lê Lạc dẫn Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi tới chiếc xe thể thao của mình, không quên đóng cửa sổ xe lại, sau đó trực tiếp đạp chân ga rời đi, cứ thế lái chiếc xe thể thao của mình rời đi.

Năm nam sinh này không kịp phản ứng, đứng chôn chân tại chỗ.

Ba người ngồi trong xe thể thao, không gian phía sau tuy lớn nhưng vẫn có chút chật chội. Lê Lạc không biết liệu Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi có chen chúc tới mức làm hư xe cô hay không, sau khi hai người vừa lên xe liền im lặng.

“Hi...” Lê Lạc phá vỡ sự yên lặng: “Hai người ổn chứ?”

“Tôi không sao.” Thương Ngôn nói: “Lê Lạc, vừa rồi cảm ơn cô.”

“Chuyện nhỏ, đừng để ý.” Lê Lạc nghĩ có lẽ cô không thể tới quán bar rồi, cô hỏi Thương Ngôn: “Có bị thương không, có cần tới bệnh viện kiểm tra không?”

Hình như Lâm Giai Khởi bị dọa sợ không ít, Lê Lạc vừa mới nhắc nhở, Lâm Giai Khởi rớt cuộc cũng phản ứng lại, hốc mắt ửng đỏ hỏi: “Thương Ngôn, anh có bị thương không... Chúng ta tới bệnh viện thôi...”

“Không cần...” Thương Ngôn cự tuyệt, không biết có phải là do bướng bỉnh hay không: “Anh không sao.”

Lâm Giai Khởi khóc.

Lê Lạc không biết có dây thần kinh nào của Lâm Giai Khởi bị chập hay không, đột nhiên cô ta lại muốn xuống xe. Lê Lạc đành dừng xe lại ở ven đường, vốn tưởng rằng Lâm Giai Khởi không thoải mái nên muốn nôn, sau đó cô nhìn thấy Lâm Giai Khởi lập tức xuống xe, chạy tới phía dưới một chiếc đèn đường, từ từ ngồi chồm hổm xuống khóc rống lên.

Tối nay, cô nhất định phải xem hết bộ phim thần tượng này. Lê Lạc quay đầu, nói với Thương Ngôn: “Thương Ngôn, anh đi xuống xem một chút đi...”

Cô có thể đợi bọn họ.

Thương Ngôn cũng xuống xe.

Đại khái là sẽ mất kha khá thời gian, Lê Lạc tắt máy. Gió đêm mát rượi lùa vào trong xe, tâm trạng Lê Lạc không tốt, tháo tóc giả và mũ xuống, không ngờ cô lại mềm lòng, lại còn mềm lòng với con gái của Lâm Hi Âm.

Khóe miệng Lê Lạc cong lên, đập tay vào vô lăng, làm người mà chẳng có chút nguyên tắc nào cả!

Trong gương chiếu hậu, Lâm Giai Khởi và Thương Ngôn đứng phía dưới đèn đường, Lâm Giai Khởi nước mắt chảy dài, Thương Ngôn xin lỗi, sau đó ôm bạn gái vào lòng. Lâm Giai Khởi khóc lóc nức nở, hai tay níu lấy áo sơ mi trắng của Thương Ngôn, Thương Ngôn cúi đầu, an ủi cô gái trong ngực...

Thành thật mà nói, hình ảnh ôm ấp dịu dàng như vậy thật là quen mắt.

Đương nhiên, Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi vốn đang cãi nhau đã làm hòa rồi.

Ngày hôm sau, Lê Lạc chào Thương Ngôn một tiếng, Thương Ngôn đỏ mặt, bối rối. Lê Lạc không nói đến chuyện ngày hôm qua, không ngờ Thương Ngôn lại chủ động nhắc đến: “Lê Lạc, tối hôm qua suýt chút nữa tôi đã không nhận ra cô.”

“Oh, vậy sao?” Lê Lạc sờ mũi, dẫn đo hỏi Thương Ngôn: “Trang phục của tôi ngày hôm qua có phải là hơi cường điệu quá hay không?”

“Không phải... Ngày hôm qua cô rất đẹp.” Thương Ngôn cười cười, chân thành nói: “Còn nữa, cảm ơn cô.”

Không cần phải nhiều lời nữa, Thương Ngôn đi vào phòng thí nghiệm trước.

Tối hôm qua Thương Ngôn đưa Lâm Giai Khởi trở về túc xá, Lâm Giai Khởi vui vẻ kéo tay Thương Ngôn, nhắc tới Lê Lạc: “Thương Ngôn, anh có cảm thấy Lê Lạc rất kỳ quái hay không, cảm thấy dường như cô ấy có rất nhiều tiền.”

Thương Ngôn không muốn bàn chuyện sau lưng người ta, hơn nữa đối tượng lại là Lê Lạc nên anh lại càng để ý.

Lâm Giai Khởi nói tiếp: “Không phải lần trước anh nói Lê Lạc là cô nhi sao? Anh cảm thấy một cô nhi có thể có xe thể thao sao? Thật không hiểu xe của cô ấy từ đâu ra nữa...”

Thương Ngôn cảm thấy phiền lòng: “Giai Khởi, chúng ta không biết gì về gia cảnh của cha mẹ nuôi Lê Lạc, không cần đoán bừa.”

“Thương Ngôn, anh đúng là không hiểu phụ nữ.” Lâm Giai Khởi nói thật: “Em vốn thật lòng muốn kết giao với Lê Lạc, sau đó phát hiện Lê Lạc quá thực dụng... Cảm thấy cô ấy một lòng muốn tìm một người đàn ông có tiền.”

Thương Ngôn không phụ họa, chỉ dặt tay Lâm Giai Khởi.

Lâm Giai Khởi đột nhiên quay người lại ôm Thương Ngôn, ngoan ngoãn nói: “Sau này em sẽ không bao giờ ghen bậy ghen bạ nữa. Thương Ngôn, chúng ta cứ ở bên nhau mãi mãi có được không?”

Thương Ngôn nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa thân thiết trong lòng ngực, tính ra anh và Lâm Giai Khởi đã ở bên nhau hơn mười năm! Thương Ngôn chợt nhớ tới hành động của cha mình, anh ôm chặt Lâm Giai Khởi, cúi đầu nói một câu: “Được.”

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Edit: BichDiepDuong

Ngày mai là thứ năm, sinh nhật của Tạ Tịnh Di. Bữa tiệc sinh nhật bắt đầu vào 8 giờ tối, địa điểm tổ chức là phòng tiệc trên lầu 48 khách sạn năm sao Ngải Lý ở trung tâm thương mại Thiên Lan. Khách sạn Ngải Lý hay còn được mệnh danh là Lan Giang Vịnh Đầu là nơi có phong cảnh về đêm đẹp nhất ở thành phố Lan, từ trên lầu 48 có thể nhìn thấy cả thành phố Lan rực rỡ trong ánh đèn.

Năm nay là sinh nhật lần thứ 48 của Tạ Tịnh Di. Từ trước đến giờ người thành phố Lan vẫn luôn coi trọng những lần sinh nhật vào năm bốn mạng (*), vào những lần sinh nhật này, dù là người bình thường cũng sẽ tổ chức thật lớn, thậm chí còn có thể so với những lần đại thọ. Với danh vọng của Tạ gia và địa vị của Thương Vũ trong thành phố Lan, đương nhiên tiệc sinh nhật của Tạ Tịnh Di sẽ không thể làm qua loa, nhất định tối mai khách sạn Ngải Lý sẽ được tiếp đón rất nhiều khách khứa.

(*) Năm bốn mạng hay còn gọi là năm tuổi, cứ cách 12 năm là lại đến năm tuổi, ví dụ 1 người sinh năm 2000, thì năm 2012, 2024, 2036,... là các năm tuổi.

Lê Lạc nhớ sinh nhật của Lâm Thanh Gia cũng là ngày này. Chỉ là cô không thể tổ chức sinh nhật vào ngày này nữa rồi. Ngày sinh trên giấy tờ hiện tại của cô là ngày cô tỉnh lại, ngày này còn phải đợi tới đầu mùa xuân sang năm.

Cô lấy họ của bác sĩ Lê, tên cũng là do bác sĩ Lê đặt, chữ “Lạc” chính là chữ Lạc trong “Lục lục như ngọc, lạc lạc như thạch”.

Bác sĩ Lê đã từng là nhà khoa học nổi danh một thời, chỉ là rất ít người biết ông còn là một người rất yêu thích văn học cổ.

Đột nhiên thấy nhớ, Lê Lạc gọi video call cho bác sĩ Lê, nhân tiện hỏi thăm vợ của ông một chút. Bác sĩ Lê vui vẻ, ông thay vợ chuyển lời cảm ơn tới cô, sau đó lại mời cô khi nào rảnh thì tới nhà ông chơi, gần đây ông mới học được cách nấu một món ăn mới, mùi vị rất ngon, hoan nghênh cô tới thưởng thức.

Lê Lạc đồng ý, đồng thời nói với bác sĩ Lê: “Chú nhớ phải chú ý thân thể một chút.”

“Cháu yên tâm, chú còn rất khỏe mạnh.” Bác sĩ Lê nói với cô. Trong ánh mắt toát ra vẻ hiền từ, ấm áp.

Lê Lạc mỉm cười cúp điện thoại, chuẩn bị làm việc.

Buổi sáng ngày mai, cô phải tới thư viện Lan Đại tham gia buổi diễn thuyết trao đổi về sinh hóa trong thực nghiệm. Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra khiến cô quên mất chuyện này. Vốn tưởng rằng buổi diễn thuyết này chỉ là một hoạt động trao đổi đơn giản, không ngờ viện sinh hóa lại mời được Tạ Uẩn Ninh tới đây. Nhưng mà Tạ Uẩn Ninh sẽ tới buổi diễn thuyết nhỏ này sao?

Vì thói quen nằm làm việc trong tổ chim, Lê Lạc phải mất hơn hai tiếng mới viết xong bài diễn thuyết. Khi cô đang định tắt máy vi tính lại thì lại nhận được một tin nhắn. Gần 12 giờ rồi, Lâm Giai Khởi còn gửi cái gì cho cô vậy?

Lâm Giai Khởi gửi cho cô một đường link. Đường link dẫn tới một bài post trên diễn đàn Lan Đại. Cô lặng yên đọc nội dung bài post.

“Lê Lạc! Thật là tức chết mất, không biết người nào lại đi nói xấu cô.” Lâm Giai Khởi lại gửi tiếp một tin nhắn, giống như cô ta và cô có chung một mối thù vậy.

Lê Lạc nhất thời không có tâm trạng để ý tới Lâm Giai Khởi.

Đây chính xác là một bài post bêu xấu cô, chỉ trong một buổi tối bài post đã trở thành một chủ đề được bàn luận nhiều nhất trên diễn đàn Lan Đại, thậm chí còn được nhiều người quan tâm hơn cả bài post về việc Lâm Giai Khởi được tỏ tình hai ngày trước.

Người viết bài đăng lên bức ảnh cô bước xuống từ chiếc xe thể thao Maserati của mình, thậm chí còn tìm được trên mạng một bức hình cô đi dự tiệc khi còn ở nước Mỹ hồi năm ngoái, trong bức hình đa phần đều là người nước ngoài, cô là một trong số rất ít các cô gái Trung Quốc trong đó, cả hai bức hình đều khiến người ta rất dễ suy nghĩ viển vông.

Người viết bài nói mình và một người bạn nữa đã tham gia bữa tiệc này, người đó cũng tiết lộ cô đã đi cùng một người đàn ông tới bữa tiệc đó... Chỉ là tham gia một bữa tiệc, vậy mà cũng có thể gượng gạo chụp lên đầu cô những cụm từ bẩn thỉu. Lê Lạc điều chỉnh lại tư thế nằm, gửi cho Lâm Giai Khởi một câu cảm ơn, sau đó tắt máy vì tính.

Ngày hôm sau, Tạ Uẩn Ninh tới khuôn viên trường Lan Đại gặp mặt Vương giáo sư như lời hẹn. Anh chính là khách quý được đích thân Vương giáo sư mời. Vương giáo sư vừa là giáo sư vừa là ân sư của Tạ Uẩn Ninh, cho nên dù đây chỉ là một buổi diễn thuyết nhỏ, Tạ Uẩn Ninh cũng vẫn tới tham dự.

Cũng không phải là vì Lê Lạc nên mới tới.

Vóc người của Vương giáo sư càng lúc càng mập, gương mặt tươi cười vui vẻ. Nhìn thấy Tạ Uẩn Ninh không chỉ đến, mà còn mặc một bộ âu

phục chỉnh chu như vậy, hài lòng cầm tay Tạ Uẩn Ninh nói: “Đứa bé do chính mình dạy dỗ, tình cảm đúng là không bình thường.”

Đây là có ý gì?

Vương giáo sư tiếp tục gật đầu khẳng định: “Rất chỉnh chu, rất nghiêm túc, rất tốt.”

Không lẽ giáo sư cho rằng anh vì Lê Lạc nên mới ăn mặc nghiêm túc như vậy? Cái thế giới này đúng là có đủ kiểu hiểu lầm. Tạ Uẩn Ninh lười phải giải thích. Hôm nay anh mặc một bộ âu phục gọn gàng chỉnh chu chủ yếu là vì tối nay anh phải tham gia tiệc sinh nhật của chị anh, Tạ Tịnh Di.

Thật sự chỉ là do anh lười phải thay đổi nhiều bộ quần áo mà thôi.

Tạ Uẩn Ninh mỉm cười với Vương giáo sư, khách khí nói: “Đó là đương nhiên, bởi vì được giáo sư ngài đích thân mời mà.”

Vương giáo sư rất vui vẻ, sau đó đối xử với anh giống như đối xử với một đứa bé, lấy từ trong ví ra mấy tờ phiếu mua cà phê miễn phí, kín đáo đưa cho Tạ Uẩn Ninh: “Thư viện Lan Đại có phiếu mua cà phê miễn phí, Lão sư mời cậu uống!”

Tạ Uẩn Ninh: “... Cảm ơn giáo sư.”

Tạ Uẩn Ninh đến sớm hơn 10 phút. Buổi diễn thuyết vẫn chưa bắt đầu, anh dùng phiếu mua cà phê miễn phí mà Vương giáo sư đưa cho anh mua một cốc Mocha ít đường trên lầu ba thư viện, sau đó ngồi xuống chiếc bàn gỗ vuông nhỏ bên cạnh cửa sổ.

Trước mặt anh, có hai nữ sinh đang nói chuyện phiếm.

“Tối hôm qua cô có đọc bài post về Lê Lạc không? Chính là cái cô Lê Lạc mà hôm nay sẽ diễn thuyết đó, người ta nói khi còn ở nước ngoài cô ta

có tác phong không tốt, còn có, chiếc xe thể thao kia của cô ta chính là do một lão già ngoại quốc mua cho cô ta đó.”

“Trời ạ! Không thể nào... Tôi đã từng gặp cô ta rồi, cô ta rất đẹp.” Một nữ sinh nói, không quên suy đoán một phen: “Nếu như là thật, khẩu vị của cô ta thật là nặng, một lão già ngoại quốc mà cũng có thể xuống tay được.”

“...”

Lời khó nghe vẫn còn tiếp tục, Tạ Uẩn Ninh đứng lên rời đi, vô tình chạm mặt Lê Lạc ở cầu thang. Quả nhiên, khi cô nhìn thấy anh đã rất vui vẻ, khuôn mặt tươi cười nói: “Giáo sư Tạ, thầy tới thật sao?”

Tạ Uẩn Ninh ho khẽ một cái, rút hai tay trong túi quần, hỏi cô: “Mua cà phê?”

“Đúng vậy.” Lê Lạc gật đầu một cái.

“Cho cô.” Tạ Uẩn Ninh lấy từ trong túi quần ra ba tờ phiếu mua cà phê miễn phí còn dư lại, giống như cách Vương giáo sư kín đáo đưa cho anh, nhét vào trong tay Lê Lạc: “Cầm lấy đi, tôi mời cô uống.”

Cầm ba tờ phiếu mua cà phê miễn phí nhần nhúm, Lê Lạc cười híp mắt nhét vào trong túi mình: “Cám ơn... Tạ lão sư.”

Lê Lạc đi mua cà phê. Tạ Uẩn Ninh nhìn bóng lưng Lê Lạc phía sau cửa kính, anh định đợi lát nữa sẽ nhắc cô vài lời. Dù sao thì anh cũng là thầy, là bề trên của cô.

Lê Lạc mua một ly cà phê sữa nhiều đường, sau đó đi thẳng tới hội trường. Buổi diễn thuyết ngày hôm nay chỉ là một hoạt động của viện sinh hóa, cho nên chỉ tổ chức ở hội trường trong thư viện. Chỉ là hội trường này cũng không hề nhỏ, có đủ chỗ cho năm trăm người, dù sao thì sinh viên của viện sinh hóa cũng không nhiều như vậy. Chỉ là không biết có phải là do

hiệu ứng từ bài post về cô tối qua hay không mà cả hội trường đã ngồi kín chỗ.

Lê Lạc cầm usb bước lên sân khấu, tầm mắt quét một vòng cả hội trường, Tạ Uẩn Ninh ngồi ở vị trí dành cho khách quý, Lâm Giai Khởi và Thương Ngôn cũng đã tới, ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Trong tay Lâm Giai Khởi cũng cầm một ly cà phê, cô uống một ngụm, sau đó đưa cho Thương Ngôn.

Lê Lạc hăng giọng, tối hôm qua cô đã sửa lại nội dung bài diễn thuyết, có chèn thêm một số hình ảnh. Màn chiếu ở hội trường rất lớn, cô bắt đầu nói về các vấn đề sinh hóa trong thực tế và cuối cùng cô dừng lại ở bức hình cô tham gia một bữa tiệc.

Tấm hình này và tấm hình trên diễn đàn Lan Đại giống nhau như đúc. Điểm khác biệt duy nhất là một nguyên bản, một đạo bản.

Hội trường vang lên tiếng bàn luận xôn xao, Lê Lạc chỉ cười cười, sau đó không nhanh không chậm bắt đầu nói: “Tôi nghĩ hôm nay nếu như không phải là các bạn cùng chuyên ngành tới trao đổi kiến thức, thì các bạn khác chắc cũng không xa lạ gì với tấm hình này, nhất định là các bạn đã xem qua tấm hình này trên diễn đàn Lan Đại, chắc hẳn có không ít bạn tới đây là vì đọc được bài post nên cảm thấy tò mò và hoài nghi về tôi — Nhưng dù sao cũng rất hoan nghênh các bạn tới đây, bởi vì tiếp theo tôi muốn giải thích một chút.”

“Tôi không biết người nào đã tìm được tấm hình này trên tường nhà tôi, nhưng tôi cũng rất cảm động, không ngờ lại có một người hao hết tâm tư vì tôi đến như vậy. Chắc các bạn đều biết Trung Quốc có một thành ngữ là Bồ Phong Tróc Ảnh (*). Nhưng là người bị hiểu lầm, tôi thật sự không hiểu nổi tại sao chỉ bằng hai tấm hình mà có thể khẳng định nhân cách của tôi không tốt? Vì thế tôi muốn giải thích một chút với những bạn vẫn còn

giữ thái độ hoài nghi, nếu không chắc chắn mọi người cũng sẽ không tới đây lắng nghe một người nhân cách không tốt diễn thuyết đúng không?”

(*) Bỗ phong tróc ảnh: bắt gió bắt bóng, ý chỉ việc tin theo những tin đồn vu vơ vô căn cứ. Phía dưới có không ít người bật cười.

Lê Lạc cũng bất đắc dĩ buông tay xuống: “Hôm nay tôi là một diễn giả ở đây, nếu như tôi không giải thích rõ thì thật sự là phụ lòng hiếu kỳ của các bạn rồi. Vậy thì sau đây tôi sẽ nói luôn. Đầu tiên, mọi người không cần hoài nghi về chiếc xe thể thao màu trắng đó, tôi là chủ nhân hợp pháp duy nhất của nó, việc có một người đàn ông mua tặng tôi chỉ là lời nói vô căn cứ. Đương nhiên, tiền mua xe là tiền mà tự tôi làm ra. Xin đừng hoài nghi lời nói của tôi.”

“Còn tấm hình này được chụp vào buổi tiệc chúc mừng cho sự hợp tác giữa tôi và Uy Nhĩ Tư. Uy Nhĩ Tư là công ty về khoa học kỹ thuật sinh hóa hàng đầu nước Mỹ, nếu như đã điều tra tư liệu về tôi, các bạn nên biết, khi tôi còn học ở đại học New York, tôi chủ yếu nghiên cứu về tế bào nguyên sinh và tế bào lão hóa, trong thời gian đó tôi và bạn học của mình rất có hứng thú với vấn đề làm chậm quá trình lão hóa da của phái nữ, trải qua rất nhiều thí nghiệm, chúng tôi đã hoàn thành một sản phẩm. Bởi vì sản phẩm làm chậm quá trình lão hóa của chúng tôi có hiệu quả rất tốt, chúng tôi đã quyết định gây dựng sự nghiệp của mình, đồng thời dùng hình thức hợp tác để bán sản phẩm độc quyền cho Công ty khoa học kỹ thuật sinh hóa Uy Nhĩ Tư, nhờ có vụ hợp tác này tôi không chỉ kiếm được một khoản tiền không nhỏ mà tôi còn trở thành một cổ đông nhỏ của Uy Nhĩ Tư.”

Cả hội trường xôn xao.

“Cho nên bối cảnh của tấm hình này chính là khi tôi tham gia tiệc chúc mừng của công ty Uy Nhĩ Tư, tuyệt đối không phải là đi cùng với người đàn ông nào với tư cách bạn gái, mà là người hợp tác.” Lê Lạc cười, đồng thời nhìn xuống phía dưới hỏi: “Tối hôm qua không phải người viết

bài nói là đã tham gia bữa tiệc này sao? Nếu đều là cổ đông của Uy Nhĩ Tư thì không ngại đứng ra, biết đâu chúng ta lại quen nhau.”

Hài hước, nhạo báng, một lần nữa phía dưới lại vang lên tiếng cười.

Lê Lạc mím môi, kết thúc: “Giải thích của tôi chính là như vậy, tôi không biết người mở topic dựa vào đâu mà suy đoán tôi ở nước ngoài có nhiều mối quan hệ bất chính, nhưng tôi phải bảo vệ danh dự của mình. Cho nên tôi chính thức nghiêm túc đáp lại người đã ác ý bôi xấu danh dự, nhân cách của tôi: không nên tùy tiện phá hỏng danh dự của một cô gái, và cũng không nên tùy tiện suy đoán về những gì mình nhìn thấy. Suy đoán một cô gái lái *BichDiepDuong - Diễn đàn Lê Quý Đôn* xe thể thao có được người khác bao nuôi hay không sẽ không thể hiện ánh mắt của bạn nhạy cảm tình trường mà chỉ sẽ làm chính bạn trở nên thô tục và nhạt nhẽo thôi. Cuối cùng cảm ơn mọi người đến nghe tôi chia sẻ. Cảm ơn.”

Hội trường nhất thời yên lặng, sau đó vang lên tiếng vỗ tay.

Tiếng vỗ tay đầu tiên vang lên từ chỗ Tạ Uẩn Ninh. Anh mặc một bộ âu phục màu đen ngồi ngay phía dưới cô, từng tiếng vỗ tay của anh khẳng định anh vẫn luôn tin cô...

Lê Lạc đột nhiên có chút cảm động, sự cảm động bắt nguồn từ một sự khẳng định và tin tưởng, mặc dù cô cũng không thể tính là học sinh của Tạ Uẩn Ninh, nhưng anh vẫn tin tưởng cô.

Dưới đài Tạ Uẩn Ninh mặt mũi anh tuấn, ánh mắt rạng rỡ mà hàm súc, cô nhận ra ánh mắt anh tràn ngập sự tin tưởng, khóe miệng khẽ nhếch lên. Lê Lạc có chút khổ sở, tại sao cô vẫn giống như một tiểu nữ sinh, vẫn dễ bị cảm động đến như vậy.

Cô muốn trở thành nữ ma vương, không phải sao?

Bên trong hội trường, tiếng vỗ tay vang lên rất nhiệt liệt. Ngồi ở hàng ghế cuối, Thương Ngôn không vỗ tay, tay anh đang cầm cốc cà phê của Lâm Giai Khởi, vẻ mặt có chút giật mình, trong đầu hồi tưởng lại từng chữ Lê Lạc đã nói. Lâm Giai Khởi vỗ tay hai cái, gương mặt xinh đẹp đỏ lên, cô cảm thấy như những tiếng vỗ tay này đang tát vào mặt của cô vậy.

Cô cầm lấy cốc cà phê trong tay Thương Ngôn, Thương Ngôn không nói lời nào, đưa cho cô. Lâm Giai Khởi cười hỏi Thương Ngôn: “Thương Ngôn, buổi chiều anh phải đi chọn lễ phục cùng em đấy, buổi tối là sinh nhật mẹ anh, em vẫn chưa biết nên mặc gì để đi gặp bố mẹ anh cả.”

...

Tiệc sinh nhật mẹ tối nay, đối với Thương Ngôn mà nói có thể là một chuyện đau khổ. Khi Lê Lạc ra khỏi hội trường đi ngang qua Thương Ngôn, đang định lên tiếng chào hỏi thì chợt cảm thấy bàn tay đột nhiên bị người khác kéo lại, thủ pháp rất giống Tạ Uẩn Ninh. Lê Lạc quay đầu lại, nhiều người như vậy, lôi lôi kéo kéo làm cái gì chứ?

Tạ Uẩn Ninh chỉ là tiện tay kéo cô ra, anh buông tay xuống, mở miệng hỏi: “Cô định đi đâu?”

Lê Lạc trả lời: “Về sở ạ.”

“Ngồi xe của tôi đi.” Tạ Uẩn Ninh nói.

A, thì ra là thuận đường nên đưa cô đi. Lê Lạc gật đầu một cái.

Thương Ngôn không quay lại sở sinh hóa tế bào. Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh cùng nhau đi về bãi đỗ xe của Lan Đại, cô ngồi vào ghế lái phụ bên cạnh Tạ Uẩn Ninh. Ban đầu ghế lái phụ có đặt một hộp quà tặng, trước khi cô lên xe, Tạ Uẩn Ninh tiện tay đặt nó ra phía sau.

Món quà này là Tạ Uẩn Ninh chuẩn bị cho Tạ Tịnh Di.

Lê Lạc chủ động thắt dây nịt an toàn, quay đầu cảm khái với Tạ Uẩn Ninh một câu: “Nếu có người chụp được ảnh em lên xe của thầy, không chừng lại có thêm một tác phẩm văn chương tuyệt hảo.”

“A.” Tạ Uẩn Ninh cũng bật cười, đột nhiên hỏi cô: “Vậy còn cô... Cô sẽ để ý sao?”

Lê Lạc sững sờ một hồi lâu, hiểu ra Tạ Uẩn Ninh chỉ đang đùa giỡn, cười cười, tùy tiện trả lời: “Dĩ nhiên là không thèm để ý rồi, em quan tâm đến ánh mắt người khác làm cái gì chứ. Huống chi Tạ giáo sư ngài đẹp trai như vậy, tôi vinh dự còn không hết.”

Đúng là trẻ con. Tạ Uẩn Ninh giật giật khóe môi, trả lời một tiếng: “A, vậy sao?” Sau đó khởi động xe, anh đi cùng Lê Lạc từ cửa Bắc Lan Đại ra ngoài.

Thành phố Lan có một tiệm may lễ phục nổi tiếng, Tạ Tịnh Di là khách quen của nơi này, hàng năm mỗi lần sinh nhật cô, lễ phục cô mặc đều là do chủ tiệm đích thân may. Buổi chiều Lâm Hi Âm đi cùng với Tạ Tịnh Di tới thử lễ phục, Lâm Hi Âm ngồi ở trên ghế sa lon, khen đôi câu cái quần đỏ sậm này nhìn rất trẻ.

Con người khi đến một độ tuổi nhất định, nhìn rất trẻ chính là lời tán dương tốt nhất.

Tạ Tịnh Di soi gương một hồi lâu, cảm thấy tương đối hài lòng. Năm tháng như thoi đưa, không ngờ cô đã kết hôn nhiều năm như vậy rồi, biết bao nhiêu lần sinh nhật của cô đã trở thành quá khứ, Tạ Tịnh Di tán gẫu một chút với chủ tiệm: “Tôi cảm thấy tôi càng ngày càng lười. Bữa tiệc tổ chức vào buổi tối, buổi chiều tôi mới tới đây mặc thử lễ phục.”

“Thật đúng là lười...” Lâm Hi Âm bỏ thêm hai viên đường vào ly hồng trà, nói: “Nếu như không phải là tôi nhắc cô... Có phải là cô đã quên mất rồi hay không?”

Tạ Tịnh Di cười cười.

Đúng lúc này, bên ngoài có một anh chàng đưa bưu phẩm bước vào, cầm một hộp quà đưa cho Lâm Hi Âm, cung kính hỏi: “Xin chào, cô là Tạ đại tiểu thư đúng không?”

Lâm Hi Âm cười không ngậm được miệng, cố ý không trả lời anh chàng đưa bưu phẩm.

“Được rồi, không cần trêu chọc tôi.” Tạ Tịnh Di nói với anh chàng đưa bưu phẩm: “Là tôi... Có chuyện gì sao?”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Anh chàng đưa bưu phẩm ngượng ngùng xin lỗi Tạ Tịnh Di, sau đó đưa hộp quà cho Tạ Tịnh Di: “Có một người gửi quà cho cô, phiền cô ký nhận giúp tôi.”

Tạ Tịnh Di buồn bực.

Lâm Hi Âm cũng cảm thấy rất kỳ quái, bữu môi nói: “... Người nào lại gửi quà sinh nhật đến nơi này, thật là khó hiểu.”

Lão Phùng tới đón hai người. Lát nữa Lâm Hi Âm còn phải đi chọn lễ phục cùng con gái nên không về cùng Tạ Tịnh Di. Bởi vì thời gian eo hẹp nên Tạ Tịnh Di đi trước, cầm theo cả hộp quà vừa nhận.

Lão Phùng lái xe phía trước, Tạ Tịnh Di tò mò, mở hộp quà ra. Bên trong hộp quà màu hồng, là một chiếc cài áo kim cương xinh đẹp đáng yêu.

Thật là xinh đẹp, Tạ Tịnh Di thích thú cầm trong tay, thắc mắc không biết ai đã gửi cho mình món quà này, suy nghĩ một chút thì chỉ có Thương

Vũ, Thương Ngôn, hoặc là em trai Tạ Uẩn Ninh?

Chỉ rất ngay lập tức, khóe miệng Tạ Tịnh Di ngưng lại. Bên trong hộp quà màu hồng tuyệt đẹp này, ngoại trừ chiếc cài áo kim cương xinh đẹp đáng yêu, còn có ba tấm hình.

Gần tối, Lê Lạc trở về từ sở sinh hóa tế bào, trong lòng cảm thấy có chút tội lỗi.

Hôm nay cô đã phá hỏng tâm trạng tốt của Tạ Tịnh Di. Đa thương người, thương mặt, không nên tổn thương tâm tình. Bởi vì cảm thấy có lỗi, cho nên ngoại trừ 3 tấm hình ra, cô còn tặng cho Tạ Tịnh Di một món quà.

Quà tặng cô là do thật lòng chọn lựa, hi vọng có thể đền bù một chút cho sự thương tâm của Tạ Tịnh Di hôm nay.

p/s: Mị đang ngập đầu trong thi cử nên không thể đăng bài đúng hẹn được, rất rất xin lỗi và hứa sẽ bù khi thi xong:"(

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 16

“Phu nhân, bây giờ tôi sẽ đưa cô đến...”

Lão Phùng vừa lái xe vừa nói, lại gọi Tạ Tịnh Di mấy tiếng phu nhân. Tạ Tịnh Di mất một lúc mới ổn định được cảm xúc của mình, nói với tài xế Phùng một tiếng: “Được.”

Thật sự là cô không nghe rõ tài xế Phùng vừa nói gì với cô.

Dường như tâm trạng của tài xế Phùng rất tốt, anh vui vẻ nói chuyện với cô, Tạ Tịnh Di ngắt lời tài xế Phùng: “Lão Phùng, tôi hơi mệt, tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Vâng, phu nhân.” Tài xế Phùng không nói thêm gì nữa, anh quan sát gương chiếu hậu, tiếp tục lái xe.

Lão Phùng là một tài xế rất thông minh, rất biết nhìn sắc mặt người khác, đã qua nhiều năm như vậy, anh vẫn là một tài xế trung thành của Thương Vũ.

Tạ Tịnh Di mở hộp quà, lấy ra ba tấm ảnh, cô cảm thấy toàn thân rét lạnh, nhất thời không có cách nào đối mặt với sự thật trong bức ảnh.

Tấm ảnh đầu tiên: bên cạnh chiếc xe hơi màu đen sang trọng, lão Phùng kính cẩn lễ phép mở cửa xe cho một người phụ nữ trẻ tuổi, một người phụ nữ xinh đẹp, kiêu ngạo.

Tấm ảnh thứ hai: Qua lớp cửa kính, mơ hồ nhìn thấy có bóng dáng Thương Vũ trong xe, người làm vợ như cô làm sao có thể không nhận ra gương mặt của chồng mình chứ.

Tấm ảnh thứ ba: nếu như chỉ xem hai tấm ảnh trước, cô còn có thể tự lừa dối mình, nhưng bức ảnh thứ ba giống như một con dao sắc găm thẳng vào trái tim cô. Trong tấm ảnh thứ ba, chồng của cô và phụ nữ kia cùng đi nghỉ mát, bên bờ biển lúc hoàng hôn, Thương Vũ mặc một bộ quần áo thoải mái, người phụ nữ mặc một chiếc váy dài, lộ ra bờ lưng trắng nõn, gió biển nhẹ nhàng thổi, hai người ôm hôn, rất dịu dàng...

Rất rõ ràng, người chụp tấm ảnh cuối cùng này đã dùng máy ảnh có tiêu cự lớn, sau đó lại cố ý phóng to hình ảnh lên, bóng lưng và một nửa gương mặt của hai người đều rất rõ ràng, chiếc nhẫn cưới trên bàn tay đang đặt ngang hông người phụ nữ của Thương Vũ cô cũng nhìn thấy rất rõ.

Chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh như ngọn đèn lạnh lùng trong bóng đêm nơi bờ biển.

Tạ Tịnh Di nhanh chóng nhét ba tấm ảnh và chiếc cài áo kim cương vào trong túi xách.

Lão Phùng dừng xe ở bãi đỗ xe riêng phía sau Khách sạn Ngải Lý, anh xuống xe, mở cửa xe giúp cô, cung kính mở miệng nói: “Phu nhân, Thương tiên sinh đang đợi cô ở phòng nghỉ trên lầu 49.”

Tạ Tịnh Di chỉnh trang lại trang phục, đột nhiên lại hỏi tài xế Phùng một chuyện: “Lão Phùng, anh làm tài xế cho Thương Vũ bao nhiêu năm rồi?”

“Cũng tầm ba mươi năm rồi.” Lão Phùng nở nụ cười trả lời Tạ Tịnh Di, sau đó cảm khái thêm một câu: “Phu nhân, cô cũng đã gả cho Thương tiên sinh được hai mươi ba năm rồi.”

Đã hai mươi ba năm rồi ư! Đúng vậy, cô đã gả cho Thương Vũ hai mươi ba năm rồi, Thương Ngôn của cô cũng đã hai mươi hai tuổi rồi.

Tạ Tịnh Di đi thang máy tới phòng nghỉ trên lầu 49, nhất thời lại không muốn đi vào.

Thương Vũ đang nằm trên ghế sofa mặc cho một nữ nhân viên giúp anh cạo râu, cô đứng cách anh không gần, không xa, vừa đủ nhìn thấy hai mắt anh vẫn nhắm chặt, có lẽ là anh mệt nên tranh thủ chợp mắt.

Tạ Tịnh Di kinh ngạc nhìn gương mặt của chồng mình, hơn hai mươi năm đã trôi qua, gương mặt của người cô yêu thương vẫn anh tuấn, thâm trầm như trước, có chăng là lông mày thưa hơn hồi còn trẻ một chút. Lông mày Thương Vũ vốn đã nhạt, trán anh lại cao khiến cho người đối diện luôn cảm nhận được một sự lạnh lùng mà xa cách.

Ánh mắt của anh rất sâu, giống như một hồ nước ẩn trong thâm sơn cùng cốc, ánh mắt anh khiến cô không thể hiểu thấu rốt cuộc anh đang đang suy nghĩ chuyện gì. Nhưng hiện tại nhìn anh nhắm mắt, cô lại cảm thấy có chút dịu dàng.

Tạ Tịnh Di thay dép đi trong nhà, nhẹ nhàng bước vào, nữ nhân viên giật mình ngẩng đầu lên. Râu của Thương Vũ đã cạo xong, nữ nhân viên đó đang mát xa mặt giúp Thương Vũ. Tạ Tịnh Di đột nhiên cảm thấy tình cảnh trước mắt vô cùng chói mắt, trước kia khi thấy Thương Vũ đi mát xa cô cũng chưa từng có cảm giác như thế này. Cô đứng bên cạnh người nhân viên, ra hiệu cho cô ta rời đi, cô nhân viên khom người đi ra ngoài.

Thương Vũ thoải mái nằm trên ghế sofa, ngủ một giấc an tĩnh.

Tạ Tịnh Di biết, hai ngày nay Thương Vũ rất mệt mỏi, không những phải xử lý chuyện ở công ty mà chuyện ở Tạ gia anh cũng phải giúp một tay, gần đây anh lại còn phải lo thêm chuyện tổ chức tiệc sinh nhật cho cô... Tạ Tịnh Di đưa tay vuốt hàng chân mày của Thương Vũ, cảm khái thời

gian thật không công bằng. Rõ ràng cô còn nhỏ hơn anh một tuổi, vậy mà cô không còn trẻ nữa, thế nhưng anh lại vẫn anh tuấn phi thường như cũ.

Thương Vũ cũng vừa mới chớp mắt được một lúc.

Đạo gần đây anh rất mệt mỏi, nằm trong phòng nghỉ ở khách sạn Ngải Lý xông dầu vùng an thần, ban đầu anh chỉ định nhắm mắt dưỡng thần một lát rồi ngủ luôn lúc nào không biết. Nhưng dù là trong mộng hay trong tiềm thức, gần đây anh luôn nhớ về người cũ, chuyện xưa, thứ tình cảm mà anh vĩnh viễn không thể có được giống như một lỗ trống trong lòng anh, luôn dễ dàng khiến anh nhớ về hình ảnh người con gái mà anh vẫn chôn chặt trong đáy lòng.

“Thanh Gia, xin em đừng từ chối tôi...”

“Thanh Gia, đừng tự lừa mình dối người, tôi biết, em đã yêu tôi rồi.”

“Thanh Gia, em phải tin tôi, tình yêu mà tôi dành cho em hoàn toàn là thật lòng...”

Những hình ảnh trong đầu chạy qua như một thước phim, Thương Vũ giật mình bừng tỉnh, một bàn tay mềm mại đang nắm chặt lấy tay anh, anh quay sang nhìn Tạ Tịnh Di đang ngồi bên cạnh, giật giật khóe miệng nói: “Em tới rồi à.”

Anh và cô là đôi vợ chồng già, có những lúc không cần phải nói nhiều lời.

Tạ Tịnh Di: “Em thấy anh ngủ thiếp đi nên không nỡ đánh thức anh...”

Thương Vũ: “Gần đây anh hơi mệt.”

Tạ Tịnh Di: “Đừng làm việc quá sức, hết đợt này anh cũng nên nghỉ ngơi một thời gian.”

Thương Vũ: “Được.”

“Tháng sau chúng ta đi du lịch đi.” Tạ Tịnh Di đột nhiên đề nghị: “Chúng ta cùng với Thương Ngôn cùng nhau đi chơi một chuyến... Đã lâu lắm rồi cả nhà chúng ta chưa có dịp đi chơi cùng nhau.”

Thương Vũ suy nghĩ một chút, sau đó đồng ý, nói: “Được.”

Tạ Tịnh Di mỉm cười.

Thương Vũ ngồi dậy bàn tay anh vẫn nắm tay Tạ Tịnh Di không buông ra, ánh mắt anh nhìn vợ mình cũng vô cùng dịu dàng, đó là một loại tình cảm tích lũy theo năm tháng.

“Chúng ta nên đi xa một chút, nghe nói ở vùng duyên hải Chile có một thị trấn nhỏ rất đẹp, chúng ta tới Chile được không?”

“Được.” Hiếm khi Thương Vũ lại cưng chiều Tạ Tịnh Di như thế này, anh nói: “Hôm nay là sinh nhật em, em nói gì anh cũng đồng ý.”

Nếu em muốn hỏi về người phụ nữa kia thì sao? Tạ Tịnh Di nghĩ trong lòng. Tuy nhiên cô vẫn quyết định không nói ra.

Tiệc sinh nhật bắt đầu. Tạ Tịnh Di khoác tay Thương Vũ bước đi dưới ánh đèn rực rỡ, gương mặt mỉm cười hạnh phúc.

Tạ Uẩn Ninh dựa lưng vào chiếc ghế bành trắng, khoe miệng khê nhếch lên, hòa với bầu không khí vui vẻ của buổi tiệc sum họp gia đình. Ngồi bên cạnh anh là Thương Ngôn vẫn luôn trầm mặc từ đầu buổi tiệc, bên cạnh Thương Ngôn là Lâm Giai Khởi. Buổi tiệc năm nay, Lâm Giai Khởi lại ngồi ở vị trí của Tạ gia.

Cách đó không xa là cha mẹ của Lâm Giai Khởi, thỉnh thoảng họ lại nhìn về phía bên này, sau đó lại thì thầm vài câu.

Tạ Uẩn Ninh nghe nhạc công tấu lên khúc nhạc “Lương chúc”, cảm thấy rất nhạt nhẽo, nghiêng đầu nhìn về phía Thương Ngôn định nói chuyện, nhưng vẻ mặt Thương Ngôn lại vô cùng ủ rũ, phờ phạc.

Lâm Giai Khởi quay đầu nói chuyện với Thương Ngôn, Thương Ngôn mỉm cười đáp lại Lâm Giai Khởi, đó là một nụ cười vô cùng gượng gạo, giả tạo.

Thức ăn ở buổi dạ tiệc rất phong phú. Tuy nhiên Tạ Uẩn Ninh chỉ uống nửa ly sữa chua, từ trước đến nay anh vẫn không thích rượu và thức ăn ở các buổi tiệc, anh ghét cảm giác nhìn các món ăn bị người này người kia chọn chọn lựa lựa. Thương Ngôn cũng biết tật xấu này của cậu mình, thấy nhiều cũng thành quen. Lâm Giai Khởi lại không dám trêu chọc Tạ Uẩn Ninh, cô gấp cho Thương Ngôn một miếng phô mát nhỏ, sau đó mỉm cười nói với Thương Ngôn: “Anh bóc tôm giúp em nhé?”

“Được.” Thương Ngôn cầm đũa lên, món tôm tối nay không tệ chút nào, nghe nói đây là loại tôm được chuyên chở từ Hokkaido tới. Anh bóc một con, sau đó bỏ vào trong bát của Lâm Giai Khởi, lúc này cha mẹ anh cũng vừa ngồi xuống vị trí đối diện.

Lâm Giai Khởi ngọt ngào nói vài câu. Tạ Tịnh Di vẫn là rất hài lòng với Lâm Giai Khởi, lại chợt nhớ tới khoảng thời gian trước hai đứa bé này mới cãi nhau, mở miệng nói với Thương Ngôn: “Thương Ngôn, con phải đối xử thật tốt với Giai Khởi, biết không?”

Thương Ngôn buồn bực.

Tạ Tịnh Di lại nói: “Lần trước con và Giai Khởi cãi nhau khiến cho cả mẹ và mẹ Giai Khởi đều lo lắng không thôi.”

Lâm Giai Khởi bữu bữu môi.

Thương Ngôn đột nhiên ngẩng đầu lên nói với mẹ mình: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con sẽ không cãi nhau với Giai Khởi nữa đâu.” Dừng một chút, Thương Ngôn lại nhìn cha của mình nói: “Cha, không phải lần trước cha nói muốn con và Giai Khởi chính thức đính hôn sao, con thấy cuối năm nay cũng tốt. Con và Giai Khởi là thanh mai trúc mã, mẹ và mẹ Giai Khởi lại là chị em tốt, đợi Giai Khởi tốt nghiệp hai bọn con sẽ kết hôn, cho nên trước tiên cứ đính hôn đi.”

Thương Ngôn nói liền một hơi, gương mặt cũng trở nên ửng hồng. Cách nói chuyện của anh với Thương Vũ mang theo một chút gì đó giống như là tức giận, lại có chút giống như là khẩn trương khiến mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Tuy nhiên Tạ Tịnh Di nghĩ chuyện đính hôn này cũng rất tốt, cô vui mừng mỉm cười, cảm thấy yên tâm hơn, nhìn Thương Ngôn nhẹ nhàng trách anh một câu: “Tiểu Ngôn, con cầu hôn Giai Khởi như vậy sao?”

Quả nhiên, lúc này Lâm Giai Khởi đang cúi đầu ngượng ngùng.

“Chuyện này, cha và mẹ con sẽ bàn bạc với cha mẹ Giai Khởi.” Thương Vũ trả lời Thương Ngôn, sau đó thu lại ánh mắt. Con trai của anh nghĩ gì đương nhiên anh là người hiểu rõ nhất, chỉ cần nghe mấy câu Thương Ngôn vừa nói, Thương Vũ liền hiểu, ngày hôm đó Thương Ngôn đã nhìn thấy anh.

Không muốn ngồi tiếp nữa, Tạ Uẩn Ninh đứng lên cáo biệt.

Thành phố Lan * có một tập tục, đó là trong buổi tiệc sinh nhật của con cái, trưởng bối không được xuất hiện, cho nên hàng năm cứ mỗi lần sinh nhật của Tạ Tịnh Di, hai ông bà Tạ đều không tới. Tạ Uẩn Ninh là người duy nhất của Tạ gia tới tham dự, lẽ ra anh nên ở lại giúp Tạ Tịnh Di

tiếp đãi khách khứa, chỉ là cho tới bây giờ Tạ Uẩn Ninh vẫn chưa từng làm việc này.

Đương nhiên Tạ Tịnh Di cũng sẽ không làm khó cậu em trai tuy thông minh nhưng tính tình kiêu ngạo này, cô không bắt anh phải lưu lại tiếp khách. Chỉ là cô có chút không yên tâm, nói với Tạ Uẩn Ninh vài câu: “Vừa này cậu có uống rượu không? Nếu như cậu có uống thì để chị gọi tài xế đưa cậu về, không cần tự mình lái xe.”

Tạ Uẩn Ninh: “Chị yên tâm, em không uống.”

Nghe anh nói vậy, Tạ Tịnh Di cũng yên tâm.

Tạ Uẩn Ninh trầm mặc, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Anh rất hiểu tính cách của chị mình, cho nên có một số việc anh lựa chọn giữ im lặng. Về chuyện của anh rể anh và người phụ nữ kia, anh thực sự hi vọng đó chỉ là do anh ta nhất thời hồ đồ. Trước khi đi, Tạ Uẩn Ninh cầm lấy áo khoác, khoác lên cánh tay, sau đó nói với Thương Vũ một tiếng: “Anh rể, tôi còn có chuyện phải đi trước.”

Thương Vũ từ trước đến giờ cũng chưa từng hy vọng Tạ Uẩn Ninh sẽ giúp anh tiếp đãi khách khứa, ôn hòa mở miệng: “Chú ý an toàn.”

Tạ Uẩn Ninh xoay người.

“Uẩn Ninh, cậu quên quà đáp lễ này.” Tạ Tịnh Di gọi Tạ Uẩn Ninh quay lại.

Tạ Uẩn Ninh xoay người, mỗi người tới dự tiệc đều được nhận một túi quà đáp lễ, nhưng anh thật sự không muốn nhận. Quà đáp lễ mà chị anh chuẩn bị luôn luôn là chocolate và mỹ phẩm dưỡng da. “Chị, chị biết là em không thích ăn đồ ngọt mà, còn mấy loại mỹ phẩm dưỡng da này em cũng đâu có dùng.” Tạ Uẩn Ninh nói.

“Đương nhiên biết là chị biết cậu không thích ăn đồ ngọt.” Tạ Tịnh Di lắc đầu hỏi: “Nhưng chẳng lẽ những thứ như chocolate và mỹ phẩm dưỡng da này, cậu thật sự không có nổi một cô gái nào để tặng sao?”

“Không có.” Tạ Uẩn Ninh trả lời, tuy nhiên anh vẫn nhận lấy túi quà đáp lễ chị anh đưa, trước khi đi anh liếc nhìn Tạ Tịnh Di lần nữa, nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Biết rồi!”

Tạ Tịnh Di mím môi cười, đưa mắt nhìn em trai mình rời đi, sau đó quay đầu nhìn Thương Vũ. Phía dưới bàn ăn lớn, bàn tay cô nắm lấy tay Thương Vũ, sau đó Thương Vũ rút tay về.

Vì Tạ Uẩn Ninh bỏ về trước nên sau khi tiệc sinh nhật của Tạ Tịnh Di kết thúc, Lâm Hi Âm và Phương Tử Văn chủ động lưu lại tiễn khách giúp Tạ Tịnh Di. Sau đó không ít khách trước khi rời đi cũng nói vài câu chúc mừng, chúc mừng hai nhà Tần Tấn chi hảo (*).

(*) Tần Tấn chi hảo: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tả truyện”. Thời Xuân Thu, nhằm tăng cường mối quan hệ với nước Tần, Tấn hiến Công đã đem con gái mình gả cho Tần Mục Công. Về sau Tấn Hiến Công về già rất ân sủng Hoàng phi Ly Cơ, bức chết thái tử Thân Sinh. Ly Cơ lại còn muốn bức hại hai vị công tử là Di Ngô và Trùng Nhĩ, khiến hai người đành phải trốn khỏi nước Tấn. Sau khi Tấn Hiến Công qua đời, con trai Ly Cơ lên làm vua, nhưng ít lâu sau bị hai vị đại phu trung thành với công tử Di Ngô giết chết. Họ còn cử người đi đón công tử Di Ngô đang sống lưu vong ở nước Lương về làm vua. Công tử Di Ngô được Tần Mục Công cử quân hộ tống trở về nước Tấn. Mấy năm sau, nước Tấn xảy ra nạn đói phải cầu cứu nước Tần, Tần Mục Công giúp cho khá nhiều lương thực. Nhưng mặc dù nước Tấn nhiều lần nuốt lời và nói nước Tần những lời dị nghị, Tần Mục Công vẫn rất khoan dung độ lượng, giữ mối bang giao với nước Tấn. Bây giờ, công tử Trùng Nhĩ đang sống lưu vong tại các nước chư hầu cuối

cùng lưu lạc đến nước Tần. Tần Mục Công rất mến mộ và gả công chúa Hoài Doanh cho chàng. Công chúa Hoài Doanh thấy Trùng Nhĩ coi thường mình liền nói: “Hai nước Tần tấn địa vị ngang nhau, tại sao chàng lại khinh rẻ tôi?” Trùng Nhĩ biết mình đã sai, bèn lập tức xin lỗi nàng. Về sau, Tần Mục Công cử người hộ tống Trùng Nhĩ về nước. Cuối cùng Trùng Nhĩ trở thành vua nước Tấn, rồi cũng cho con trai mình lấy con gái vua nước Tần làm vợ. Hai cha con đều kết thông gia với nước Tần. Câu thành ngữ trên vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về hôn nhân nam nữ.

“Cảm ơn.”

Tối hôm nay Lâm Hi Âm cười không biết mệt, chỉ là vô tình va vào Thương Vũ đang đứng một mình, khoe môi lại khẽ nhếch xuống. Khi này hai nhà cùng nhau tiễn khách, vậy mà ánh mắt Thương Vũ lại chưa từng đặt lên người cô.

Rõ ràng, tối hôm nay cô xinh đẹp hơn Tạ Tĩnh Di rất nhiều.

Lâm Hi Âm đột nhiên mở miệng, giọng nói có chút bi thương: “Thương Vũ, ngày mai là sinh nhật Thanh Gia, tôi muốn đi thăm nó một chút.”

...

Thật đáng tiếc!

Dưới ánh đèn đường sáng lung linh, Lê Lạc đội mái tóc giả màu xanh hết sức nổi bật, thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn, đi bộ xuyên qua quảng trường náo nhiệt nhất thành phố Lan, cô dừng lại tại một tiệm bánh ngọt, sau đó ngăm nhìn những chiếc bánh ngọt trưng bày trong tủ kính, không nhìn được mà thốt lên.

Thật là mở mang tầm mắt, mở mang tầm mắt nha! Không gờ bánh ngọt bây giờ lại có thể đẹp đến như thế! Nghĩ lại một chút thì bánh ngọt trước đây cô ăn nào có được đẹp đến như thế, so với bây giờ thì chúng đều chỉ là loại bánh ngọt quê mùa. Lê Lạc quyết định mua một chiếc bánh ngọt có hình búp bê Barbie, cô nhớ trước kia mình rất thích búp bê Barbie, bởi vì thích nên đã mua rất nhiều búp bê Barbie rồi chất đầy cả căn phòng.

Chỉ là những thứ đó đã sớm bị Lâm Hi Âm vứt đi trước khi đem bán căn biệt thự rồi.

Đêm dài đằng đẵng, Lê Lạc cầm hộp bánh ngọt, định tìm một nơi nào đó để giết thời gian. Cô đứng ở đầu đường chờ xe taxi, từng chiếc, từng chiếc xe nhanh chóng lướt qua trước mặt cô, trong đó còn có cả chiếc xe việt dã cùng màu với xe của Tạ Uẩn Ninh.

A, đến biển số xe cũng giống...

Lê Lạc hơi giật mình.

Chiếc xe việt dã màu đen đi được chừng mười mét thì dừng lại, Lê Lạc phản ứng lại, lập tức chạy tới.

Tạ Uẩn Ninh cảm thấy mắt mình thật là tinh, dù cô ăn mặc thành cái bộ dạng không giống người không giống quý đó mà anh vẫn có thể nhận ra. Anh đỗ xe ở ven đường, chấp tay chờ Lê Lạc chủ động đến gần, sau đó mở cửa sổ xe. Cô gái bên ngoài cười khanh khách nhìn anh, giọng nói quen thuộc cất lên: “Hi, giáo sư Tạ, thầy dừng lại chờ em đúng không?”

Tạ Uẩn Ninh không lên tiếng mà liếc nhìn Lê Lạc, anh cảm thấy cô giống như đang muốn đi làm chuyện xấu, trầm mặt, anh hỏi: “Ăn mặc thế này, cô định đi đâu?”

Lê Lạc: “Em muốn đi hát.” Không sai, cô vừa quyết sẽ tìm một quán karaoke nào đó, phòng trọ của cô cách âm không tốt lắm, cô không nên

quấy rầy giấc ngủ của người khác.

Sau đó, sắc mặt Tạ Uẩn Ninh liền trầm xuống: “Mấy người?”

Lê Lạc có chút thẹn thùng: “... Một người.”

A! Không có bằng hữu thật đáng thương. Tạ Uẩn Ninh ném ra một câu: “Lên xe.”

“Ah.” Lê Lạc cầm bánh ngọt lên xe, sau đó liền lễ phép hỏi: “Giáo sư Tạ, thầy muốn đưa em đi sao?”

“Cô cảm thấy tôi tốt đến vậy sao?” Tạ Uẩn Ninh hỏi ngược lại, nhưng không đợi Lê Lạc trả lời, anh mở miệng lần nữa: “Tôi đang nhàm chán, cùng đi hát đi.”

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Edit: BichDiepDuong

Lê Lạc không ngờ trên con đường vắng vẻ yên tĩnh này lại có một quán karaoke, biển hiệu ktv Nghệ Hồng sáng lập lòe phía sau cây ngô đồng, hoàn toàn không thể nào nhận ra đây là một quán karaoke cả. Lê Lạc vẫn không tháo dây an toàn ra, nhìn ra bên ngoài, há hốc miệng.

"Muốn nói gì sao?" Một giọng nói lạnh lạnh thổi qua bên tai của cô.

"Giáo sư Tạ, tôi chỉ là muốn..." Lê Lạc quay đầu nhìn Tạ Uẩn Ninh nói: "Thầy nói xem, nếu chúng ta cùng nhau đi vào đó liệu có ổn hay không?"

"Đúng, đúng là không ổn." Tạ Uẩn Ninh dường như chính chính trả lời cô, sau đó nhìn về phía cô, ánh mắt dừng lại trên mặt cô mấy giây, giống như đang nghiên cứu gì đó, Lê Lạc không biết có phải là Tạ Uẩn Ninh đã thay đổi ý kiến rồi hay không thì đột nhiên cảm thấy đầu mình bị kéo mạnh...

Tạ Uẩn Ninh vươn tay một cái kéo tóc giả của cô xuống, sau đó anh lại nhìn cô một lần nữa nói: "Bây giờ thì không sao rồi... Nếu như vừa rồi thì đúng là giống như tôi đang dẫn thiếu nữ bất lương vào chỗ ăn chơi vậy."

Lê Lạc: "...". Cô thề, đây là lần đầu tiên cô tới chỗ ăn chơi đó, Tạ Uẩn Ninh vẫn chỉ toàn trêu chọc cô!

"Yên tâm đi, nơi này tuyệt đối không phải như cô nghĩ đâu." Tạ Uẩn Ninh giải thích một cách cường điệu, nhận ra mình mới đùa hơi quá nên hạ giọng nói: "Đây là nơi mà một đứa trẻ rảnh rỗi cũng có thể tới."

Lê Lạc: "Ah."

Tạ Uẩn Ninh không gạt cô, đây đúng là nơi mà một đứa trẻ rảnh rỗi cũng có thể đến. Ở đây ngoại trừ phòng hát, còn có chỗ vui chơi cho trẻ nhỏ và cả nhà hàng buffet. Lê Lạc vừa nhìn ngấm xung quanh vừa đi theo Tạ Uẩn Ninh vào bên trong, cô có cảm giác như đang bước vào một thế giới mới vậy.

Tạ Uẩn Ninh nghiêng đầu nhìn Lê Lạc, thấy vẻ mặt cô hào hứng, mới lạ như vậy lại thấy hơi buồn cười.

Lê Lạc kéo kéo vạt áo Tạ Uẩn Ninh, hỏi: "Thầy Tạ, làm thế nào mà thầy lại biết đến nơi này vậy?"

Đây là Tạ Uẩn Ninh chuyên nghiên cứu về sinh hóa tế bào đó! Là Tạ Uẩn Ninh chuyên nghiên cứu phát triển những loại thuốc men mới nhất đó! Là Tạ Uẩn Ninh khinh thế ngạo vật (*) đó... Làm sao anh lại biết đến cái nơi vui chơi ngây thơ như thế này chứ?

(*) Khinh thế ngạo vật: hiểu nôm na là khinh đời, coi rẻ người, ý chỉ những người ngạo mạn, tự phụ hay coi thường người khác.

"Tại sao tôi lại không thể biết đến chỗ này?" Tạ Uẩn Ninh đứng trước máy bán vé tự động, hỏi ngược lại Lê Lạc.

Lê Lạc cười cười, tiếp tục nhìn ngó, đánh giá nơi này. Tạ Uẩn Ninh ở bên cạnh quẹt thẻ tín dụng, màn hình máy bán vé tự động hiện lên bảng chọn thời gian thuê phòng. Lê Lạc thu hồi tầm mắt, chăm chú nhìn theo, trên màn hình có năm khoảng thời gian để khách hàng lựa chọn, nếu như cô

được chọn, nhất định cô sẽ chọn "Điên cuồng suốt đêm", chỉ là người mua vé lại là Tạ Uẩn Ninh.

Tạ Uẩn Ninh chỉ thuê phòng hát trong hai giờ. Khoảng thời gian hai giờ này còn có một tên gọi khác là “Thời gian tươi đẹp”. Lê Lạc có chút ghét bỏ, nhưng mà ít ra đây cũng không phải là khoảng thời gian ít nhất, còn có một loại là thuê trong một giờ, gọi là "Tiểu Xướng Di Tình".

Thật ra Tạ Uẩn Ninh vốn chỉ định thuê trong một giờ, tuy nhiên vì cái tên "Tiểu Xướng Di Tình" nên mới chọn hai giờ. Hai người, hai giờ.

Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh được dẫn tới một gian phòng nhỏ rộng chừng năm thước vuông, cô đặt chiếc bánh ngọt xuống, chuẩn bị chọn bài. Chỉ là cô hơi do dự, cô có cần phải “kính già yêu trẻ” không? Nếu là “kính già”, cô nên để Tạ Uẩn Ninh hát trước, “yêu trẻ”, cô cũng nên cho Tạ Uẩn Ninh hát trước. (Tuổi thật của Lê Lạc lớn hơn Tạ Uẩn Ninh)

Kết quả, Tạ Uẩn Ninh trực tiếp ngồi xuống sofa, nói với cô: "Cô cứ hát đi, hôm nay tôi không hát."

Không hát? Vậy anh còn tới đây làm gì? Lê Lạc tự mình đa tình hỏi một câu: "Giáo sư Tạ, chẳng lẽ thầy tới đây chỉ để nghe em hát sao?"

Tạ Uẩn Ninh lười biếng ngồi xuống, không trả lời Lê Lạc. Thực sự anh không muốn giải thích. Bởi vì anh thấy cô đã tối muộn mà vẫn đi lang thang ngoài đường, sau đó lại muốn đi hát một mình cho nên mới đưa cô tới đây, nếu không cô thật sự cho rằng anh sẽ nhàm chán đến mức đi hát cùng cô ư? Đã tối muộn mà còn ăn mặc kiểu đó rồi ra ngoài chơi, chẳng lẽ cô không biết những tên thanh niên chơi bởi hay chọn kiểu người như cô để xuống tay sao? (#Bdd: Là người ta thích chị, sợ chị đi một mình, sợ chị gặp chuyện nên mới đi cùng chị đó)))

Lê Lạc sờ mũi, cảm thấy không khí trong phòng trở nên ngọt ngào hơn.

Quả nhiên, Tạ Uẩn Ninh lại ra lệnh nói: "Mau hát đi, hai tiếng nữa tôi đưa cô về."

Ah, vậy thì cô sẽ hát. Ban đầu cô đi từ Khách sạn Ngải Lý tới đây chỉ vì muốn giải sầu, sau đó muốn tìm một nơi nào đó để giết thời gian, không ngờ lại xui xẻo gặp phải Tạ Uẩn Ninh.

Xui xẻo hơn là còn bị bắt phải hát! Nếu đã như vậy thì Lê Lạc sẽ không khách khí nữa, cô lựa chọn bài hát trên màn hình, định bụng sẽ hát hết hai giờ.

Sau đó, Tạ Uẩn Ninh kinh ngạc mở miệng, nói với cô: "Lê Lạc, cô là người ở thập niên năm mươi sao?"

Ách, nào có khoa trương đến như vậy. Lê Lạc nhìn danh sách bài hát hiển thị trên màn hình, lập tức cười hì hì nói với Tạ Uẩn Ninh: "Bởi vì có giáo sư Tạ ngài ở đây nên em mới hát loại nhạc này, em không muốn giữa chúng ta có khoảng cách thế hệ."

"Ah." Lời của cô... Tạ Uẩn Ninh cười nhạo một tiếng.

Lê Lạc tiếp tục chọn bài, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, tính ra cô và Tạ Uẩn Ninh đúng là sinh ra ở hai thời kỳ khác nhau.

Cuối cùng Lê Lạc cũng chọn xong bài hát để hát trong hai giờ. Tạ Uẩn Ninh thực sự không mong đợi Lê Lạc có thể hát được, nhạc một đấng cô hát một nẻo, chính là hát không được tốt lắm. Mười mấy bài hát, không có một bài nào cô hát chuẩn .

Cô cho rằng anh chưa từng nghe qua những bài hát cũ này sao?

Thực ra trước đây Lê Lạc hát cũng không tệ, chỉ là sau khi cô tỉnh lại giọng nói có hơi thay đổi, có lẽ là liên quan đến chuyện dây thanh quản bị tổn thương, vì thế nên giọng nói cũng trầm hơn một chút, vừa trầm lại vừa

khàn. Những bài hát cô chọn hôm nay đều là những bài hát cũ mà cô từng thích, tất cả đều cần phải hát tròn giọng... Tóm lại là hiện tại cô đều không hát nổi. Thật ra thì giọng nói của cô cũng không tệ, đủ to, đủ rõ, khi còn đi học, các giáo viên vẫn thường cảm thấy tiếc vì cô có chất giọng tốt nhưng lại không hát hay.

Một giờ trôi qua, rốt cuộc hát Lê Lạc cũng hát xong, cô đặt micro xuống. “Xong chưa?” Tạ Uẩn Ninh đứng lên giống như muốn rời đi. Lê Lạc định ăn bánh ngọt, không quên mời Tạ Uẩn Ninh một câu: “Giáo sư Tạ, chúng ta ở lại ăn bánh ngọt đã.”

Không —— muốn, Tạ Uẩn Ninh vốn muốn cự tuyệt nhưng vẫn quay đầu lại nhìn Lê Lạc, hỏi một câu: “Sinh nhật sao?” Anh từng xem qua hồ sơ của cô, ngày sinh của cô không phải là hôm nay.

“Không phải.” Lê Lạc trả lời Tạ Uẩn Ninh, tìm bừa một lý do nói: “Chỉ là hôm nay em đột nhiên thèm ăn bánh ngọt.”

“Vậy còn cảm ẹn làm gì?”

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Edit: BichDiepDuong

"Chẳng lẽ cô muốn tôi tặng cái lều này cho cô ngủ hả?!"

Ách, Lê Lạc từ từ ngẩng đầu lên, có thể sao... Ngay sau đó, lắc đầu một cái, cô nào dám tư tưởng đến cái lều này. Cô chỉ muốn nhờ Tạ Uẩn Ninh lát nữa nói mọi người đừng xếp Lâm Giai Khởi vào cùng phòng với cô thôi mà.

Chỉ là, anh không hơi đâu quan tâm đến mấy chuyện vặt vãnh đó.

Tạ Uẩn Ninh khẽ hừ, anh cũng đoán được Lê Lạc không có gan đòi mượn lều của anh. Hơn nữa Tạ Uẩn Ninh là một người kỹ tính, bởi vì không thích giường chiếu ở nhà trọ trên núi nên anh mới tự mình mang theo lều trại.

Tạ Uẩn Ninh cầm một chiếc balo to lên, ném vào trong lều, sau đó anh thấy gương mặt Lê Lạc có chút buồn chán, liền ra hiệu cho Lê Lạc đi vào trong lều.

Lê Lạc tưởng rằng Tạ Uẩn Ninh muốn cô vào bên trong ngắm lều nên hào hứng chui vào. Không gian rất rộng, dù hai người ngủ chung cũng không có vấn đề, cô thò đầu ra hỏi Tạ Uẩn Ninh: "Đây là lều đôi sao?"

"Không phải." Tạ Uẩn Ninh ngồi xuống, liếc mắt nhìn cô nói: "Đây là lều đơn cỡ lớn, chỉ có đủ chỗ cho một người ngủ."

Anh nhấn mạnh, giống như là sợ cô sẽ đề nghị ngủ chung lều với anh vậy.

"... Ah." Lê Lạc ngồi ở trong lều, trừng mắt lên, nhất thời không hiểu tại sao Tạ Uẩn Ninh lại muốn cô vào bên trong lều, chẳng lẽ chỉ là để cho cô vào ngắm thôi sao, ngắm chiếu lều đơn đẹp dễ của anh ư?

Tầm mắt cô rơi xuống chiếc balo trước mặt. Bây giờ thì cô hiểu lý do tại sao Tạ Uẩn Ninh muốn cô vào trong lều rồi.

"Biết trải giường nệm không?" Tạ Uẩn Ninh trực tiếp hỏi cô, giọng điệu không khác gì lúc anh giao nhiệm vụ cho cô ở phòng thí nghiệm vậy, đều vô cùng thoải mái mà sai khiến cô.

Không có cốt khí, Lê Lạc vẫn nhìn Tạ Uẩn Ninh, gật đầu một cái: "Biết." Chỉ là trải giường nệm thôi mà, ai mà không biết chứ?

Bên ngoài, Tạ Uẩn Ninh không nói hai lời, lấy từ trong balo ra một bộ chăn đệm. Lê Lạc cầm một góc chăn lên, mùi nước xả hương trà xanh thơm mát vương vấn trên chóp mũi cô khiến cô không nhịn được khịt khịt mũi, Lê Lạc cảm thấy nhân cách của mình ngày càng xuống dốc, cuối cùng lại trở thành một nhân viên trải giường nệm.

Sau khi xử lý xong góc chăn thứ nhất, Lê Lạc bắt đầu xử lý góc chăn thứ hai, sau đó là góc chăn thứ ba...

"Thôi, cô đi ra đi." Tạ Uẩn Ninh đứng lên, cao cao tại thượng nhìn người bên trong nói: "Tôi tự làm còn nhanh hơn."

Anh chê cô sao? Lê Lạc ảo não chui ra ngoài, chuẩn bị chuồn đi, trước khi đi còn tao nhã lễ phép nói với Tạ Uẩn Ninh: "Vậy em đi trước, nếu cần thì thầy cứ gọi em nhé."

Tạ Uẩn Ninh không có phản ứng gì, đã tối muộn rồi, anh còn tìm cô làm gì chứ. "Nghỉ ngơi sớm đi." Tạ Uẩn Ninh vẫn nói lại với cô một câu, nhưng lại không nghe thấy tiếng cô trả lời, Tạ Uẩn Ninh quay đầu lại nhìn thì không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Lê Lạc từ lều của Tạ Uẩn Ninh trở lại sảnh nhà trọ, Thương Ngôn đã dẫn bạn gái về tới đây, đỗ xe của Tạ Uẩn Ninh ra bãi đỗ xe. Lúc cô vừa đi qua, Lâm Giai Khởi từ trong xe bước xuống, liếc mắt nhìn cô.

Lê Lạc giơ tay vẫy chào Lâm Giai Khởi. Lâm Giai Khởi quay đầu mỉm cười đáp lại. Nhiệt độ trên núi rất thấp, Lâm Giai Khởi phải khoác áo khoác thể thao của Thương Ngôn, chiếc áo nhìn tương đối rộng so với vóc người nhỏ nhắn của cô, Lâm Giai Khởi nhỏ giọng hỏi Thương Ngôn: "Còn có gì ăn không anh?"

Lâm Giai Khởi đi một chặng đường xa tới đây, vì thế nên cô vẫn chưa ăn cơm tối. Thấy anh hơi lúng túng, Lâm Giai Khởi xấu hổ, giải thích: "Em cứ tưởng rằng bọn anh đi chơi, cho nên..." Cho nên cô mới xin nghỉ phép rồi đuổi theo đến tận đây, nếu không, ai mà muốn tới cái nơi quỷ quái này chứ.

Thương Ngôn do dự một chút, sau đó hỏi Lê Lạc: "Lê Lạc, a di (dì) nấu cơm tối nay đã về chưa?"

Lê Lạc nhìn về phía gian phòng bếp trống trơn, trả lời Thương Ngôn: "Những a di nấu cơm tối nay đều là người dân ở những vùng lân cận tới làm giúp, đều đi về hết rồi."

"Thôi, em không ăn cũng được." Lâm Giai Khởi nói.

Lê Lạc mở miệng nói: "Chỗ của tôi vẫn còn có mấy gói bánh quy và mỳ ăn liền, cô muốn ăn không?"

Lâm Giai Khởi khẽ cúi đầu, cô thật sự hối hận vì đã chạy tới tận chỗ này. Tuy Thương Ngôn có nói cho cô biết anh đi tập huấn xa, nhưng nhìn bức ảnh mà Lê Lạc chia sẻ trên wechat, cô lại tưởng rằng bọn anh đi du ngoạn.

Dĩ nhiên, người bị lừa là Lâm Giai Khởi cũng không dám chất vấn Lê Lạc vì đã đăng ảnh lên để lừa cô.

Nhưng mà cũng phải nói, vận số của Lâm Giai Khởi cũng không tệ, Chu Tiểu Thụ ra ngoài hỏi thăm tình hình, biết được Lâm Giai Khởi đói bụng nên đã vào phòng bếp chuẩn bị, chỉ tầm năm sáu phút sau, cô bưng một bát bún xào đặt trước mặt Lâm Giai Khởi.

Lâm Giai Khởi nhìn Tiểu Thụ nói: "Cám ơn cô."

Chu Tiểu Thụ đi ra bên ngoài, Lê Lạc đang ngồi trên ghế đá ngắm những vì sao, ánh sao trên núi thật là sáng, bầu trời đêm trên núi cũng mênh mông và với thâm trầm hơn ở thành phố rất nhiều. Chỉ là thế giới trên núi lại quá nhỏ, từng ngọn núi lớn đã ngăn trở ước mơ và hoài bão của không biết bao nhiêu người. Lê Lạc quay đầu, mỉm cười nhìn Chu Tiểu Thụ.

Chu Tiểu Thụ ngơ ngác, đang định nói chuyện với cô nhưng vì nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng nên lại thôi. Hóa ra là Thương Ngôn muốn cảm ơn Tiểu Thụ: "Tiểu Thụ, cám ơn cô."

"Không cần khách khí." Tiểu Thụ nói với Thương Ngôn: "Mọi người đều là khách, cần gì phải vậy."

Buổi tối, Lâm Giai Khởi ngủ chung với Chu Tiểu Thụ.

Nhà trọ trên núi không có nhiều phòng, Thương Ngôn cũng phải ở chung phòng cùng với Chu Bắc, chỉ có một mình Lê Lạc được ở riêng trong một căn phòng nhỏ, cho nên lẽ ra Lâm Giai Khởi sẽ phải ở chung phòng cùng với Lê Lạc. Rất may, Chu Tiểu Thụ chủ động nhận lấy sự

phiền toái này thay cho Lê Lạc, cô nói với Lâm Giai Khởi: "Giường của tôi lớn hơn giường của chị Lê Lạc một chút, cô ngủ cùng với tôi đi."

Lâm Giai Khởi không hài lòng nhưng cũng chỉ có thể đồng ý. Cô cùng Tiểu Thụ về phòng, phòng của Tiểu Thụ tuy đơn sơ, nhưng rất sạch sẽ, chăn gối trên giường đều xếp rất ngăn nắp. Không thể không thừa nhận, phòng của Tiểu Thụ còn gọn gàng hơn phòng cô.

Trước khi ngủ, Lâm Giai Khởi nhắn cho Thương Ngôn một tin, lúc đặt điện thoại di động xuống, cô ngẩng đầu hỏi Chu Tiểu Thụ: "Tiểu Thụ, cô có thể lấy cho tôi một cốc nước ấm không?" Không đợi Chu Tiểu Thụ cự tuyệt, Lâm Giai Khởi nở nụ cười nói thêm một câu: "Cám ơn."

Chu Tiểu Thụ trầm mặc đứng trước mặt Lâm Giai Khởi, ngừng lại một chút, vẫn đi ra lấy cho Lâm Giai Khởi một cốc nước ấm.

Sáng hôm sau, mọi người đều dậy ăn sáng.

Chu Tiểu Thụ thức dậy làm việc từ bốn giờ sáng, lúc cô rời giường, nhìn Lâm Giai Khởi vẫn đang ngủ say, trong lòng dâng lên một niềm hâm mộ. Lâm Giai Khởi xoay người, Chu Tiểu Thụ bước ra khỏi cửa.

Rõ ràng tuổi tác hai người tuổi tương đương, vậy mà cuộc sống của hai người lại khác nhau đến vậy.

Thế giới này có công bằng không? Chu Tiểu Thụ không biết, bởi vì lát nữa cô còn phải chuẩn bị bữa sáng cho bốn mươi, năm mươi người, làm gì có thời gian quan tâm xem cái thế giới này có công bằng hay không. Hơn nữa, Lê Lạc cũng từng nói với cô rằng con người không thể quá cầu toàn, bởi vì sự xấu xí và hèn hạ trên thế giới này sẽ không biến mất, vì thế mỗi người đều cần phải học cách bảo vệ quyền lợi của chính mình. Người nào nào thích phân rõ phải trái thì cô có thể phân rõ phải trái với họ, còn những người không thích nói lý, cô chỉ có thể khiến họ phải kiêng kỵ mình.

Chu Tiểu Thụ đi ra ngoài vo gạo, nhìn thấy Lê Lạc đi dạo ở đằng xa.

Sáng nay Lê Lạc cũng dậy từ rất sớm, một đêm không ngủ cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng thoải mái của cô, cô đứng dưới ánh nắng sớm hít thở bầu không khí trong sạch. Đột nhiên, một giọng nam lạnh lùng vang lên từ phía sau: "Còn đứng đó làm gì, còn không mau vào ăn sáng."

"Ah." Lê Lạc theo Tạ Uẩn Ninh tới ăn sáng.

Tạ Uẩn Ninh nhắc nhở cô cũng không phải là không có lý do, nhà nghỉ trên núi không chỉ không có nhiều phòng, mà bữa sáng cũng nấu rất ít. Lê Lạc mang một bát cháo đi tới ngồi xuống cùng với Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi. Không khí ở sở sinh hóa tế bào Thanh Hoài rất hòa thuận, tuy nhiên vẫn phải để ý đến bối phận, cho nên cho dù vẫn còn mấy chỗ trống nhưng Lê Lạc vẫn không tới ngồi ở chiếc bàn lớn cùng với Tạ Uẩn Ninh mà lại đi tới chiếc bàn nhỏ cùng với Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi.

Chu Tiểu Thụ mang một đĩa dưa chuột muối tới, Lê Lạc gấp một miếng nếm thử, hương vị thanh mát, rất ngon. Lê Lạc nói với Tiểu Thụ: "Tiểu Thụ, cô cũng ngồi xuống ăn cùng luôn đi."

"Được." Chu Tiểu Thụ gật đầu, múc thêm một bát cháo nữa, sau đó mang thêm một đĩa bánh bao tới.

Thương Ngôn lịch sự dịch ghế sang bên cạnh, bên cạnh, Lâm Giai Khởi gãi gãi vết đỏ trên cánh tay, tỏ vẻ tội nghiệp nói: "Không biết tối hôm qua bị con gù cắn nữa."

Tối hôm qua Lâm Giai Khởi ngủ cùng với Tiểu Thụ, Thương Ngôn không muốn thảo luận chuyện này cùng Lâm Giai Khởi. Anh cố tình nói sang chuyện khác: "Giai Khởi, Tiểu Thụ cùng tuổi với em, năm vừa rồi cô ấy cũng thi vào Lan Đại."

Lâm Giai Khởi: "Thật sao, thật là trùng hợp. Vậy mà em còn tưởng rằng Tiểu Thụ lớn tuổi hơn em một chút."

Lê Lạc cúi đầu, cầm lấy một cái bánh bao. Cách đó không xa, ông chủ mang một bát trứng gà luộc tới bàn của Tạ Uẩn Ninh. Lê Lạc ngẩng đầu lên nhìn, vô tình chạm phải ánh mắt của Tạ Uẩn Ninh. Lê Lạc lại cúi đầu, lấy bánh màn thầu chấm đường ăn, bên tai vang lên tiếng Lâm Giai Khởi hỏi Chu Tiểu Thụ: "Tiểu Thụ, cô cũng thi vào Lan Đại sao? Sao bây giờ lại không đi học nữa."

Tuy nhiên, Tiểu Thụ vẫn giống như tối hôm qua, không nói nhiều lời, chỉ đơn giản nói một câu: "Không có gì, chỉ là danh sách nhập học bị người ta dùng tiền thay đổi thôi."

Lâm Giai Khởi nhẹ nhàng ồ một tiếng, không hỏi thêm nữa.

"Cô có biết ai đã làm chuyện này không?" Thương Ngôn hỏi.

Chu Tiểu Thụ lắc đầu nhìn Thương Ngôn: "Anh cho rằng người đã làm chuyện này sẽ để cho người khác biết sao?"

Câu hỏi của Tiểu Thụ khiến Thương Ngôn hơi sững sờ. anh mới vừa chuyển đề tài, một mặt là để đỡ lúng túng, một mặt là muốn tìm hiểu thêm thông tin từ Tiểu Thụ. Anh cảm thấy tiếc thay cho Tiểu Thụ, vì thế tối qua lúc trả chìa khóa xe lại cho cậu, anh còn nhờ cậu: "Cậu, cậu có thể giúp cháu điều tra về trường hợp của Tiểu Thụ không?"

"Em ăn no rồi, em đi ra ngoài chơi một chút." Lâm Giai Khởi đứng lên, rời khỏi chiếc bàn vuông nhỏ.

Lâm Giai Khởi đi ra bên ngoài, hai từ phức tạp đã không còn có thể miêu tả được tâm trạng của cô nữa rồi, khi Tiểu Thụ nói danh sách nhập học bị người ta thay đổi thì Lâm Giai Khởi liền cảm thấy trống rỗng. Cô cảm thấy không thể nào lại có chuyện trùng hợp đến như vậy, người thay

thể Tiểu Thụ trong danh sách sao có thể là cô chứ. Tuy vậy, cảm giác chột dạ giống như một mớ dây chẳng chít trói chặt lấy cô.

Ban đầu cô cũng không hề biết rằng tên mình được điền vào chỗ của người khác, cô chỉ là vô tình nghe được cuộc nói chuyện của cha mẹ nên mới biết. Lúc đó cha cô đã nói: "Giai Khởi muốn vào Lan Đại, thật sự phải thế chỗ người khác sao?"

"Phương Tử Văn, anh cảm thấy bất kỳ ai muốn vào Lan Đại đều có thể vào sao? Số sinh viên được nhận vào hàng năm là một con số cố định. Giai Khởi nhà chúng ta muốn vào được thì phải có một người khác bị loại. Việc như vậy mà muốn thành thì phải nhờ Tà gia giúp một tay, nhưng anh cảm thấy chuyện này mà nhờ Tà gia giúp có thích hợp không? Tôi vẫn luôn nói với Tà Tịnh Di rằng thành tích của Giai Khởi rất tốt... Muốn trách thì hãy trách con gái anh, học hành lại kém như vậy."

Mẹ cô đã trả lời như vậy.

Từ nhỏ Lâm Giai Khởi đã học ở trường quốc tế, cho tới nay, cô cũng chưa bao giờ để ý đến thành tích của mình tốt hay xấu, dù sao mẹ của cô cũng sẽ lo liệu hết cho cô. Giống như việc năm nay cô có thể vào được Lan Đại vậy.

Trước khi nhập học vào Lan Đại, dù Lâm Giai Khởi nghe được cuộc nói chuyện của cha mẹ mình cũng không cảm thấy có chút lo lắng bất an nào, dù sao cô cũng không biết người kia. Trên đời này số người không đỗ vào Lan Đại không hề ít, nhưng thành phố Lan cũng đâu thiếu trường đại học, cho dù người kia không đỗ Lan Đại cũng có thể đi học ở trường khác mà... Chẳng qua là khi người kia xuất hiện ở trước mặt cô, trái tim Lâm Giai Khởi liền đập rộn lên. Đây là một sự sợ hãi xuất phát từ trong tim, nhất là khi Tiểu Thụ nhẹ nhàng nói: "Có người đã thay đổi danh sách nhập học", cô thừa nhận mình đã rất xấu hổ.

Lâm Giai Khởi ngồi trên chiếc ghế đá bên ngoài, đầu óc suy nghĩ ngổn ngang, bình ổn tâm trạng, cô cảm thấy mình cũng đâu có sai, cái thế giới này vốn đã không công bằng, cô cũng chỉ là chấp nhận sự sắp xếp của cha mẹ thôi mà, đúng không?

Lê Lạc cũng vừa ăn xong, nhìn Lâm Giai Khởi đang ngồi bên ngoài, lại nhìn Tiểu Thụ đã bắt đầu dọn dẹp bàn ăn, đôi tay không sợ dầu mỡ dọn sạch một mâm cơm thừa canh cặn. Tuổi tác tương tự, hai cô gái xinh đẹp như hoa, một người thì có vô vàn lựa chọn tốt đẹp cho tương lai, một người thì bị tước đoạt đi cơ hội đổi đời duy nhất. Cái thế giới này quả thực rất không công bằng, nhưng có một thứ mà không một kẻ nào được phép tranh giành, đó chính là những thứ mà người ta phải dựa vào sự chính nỗ lực của mình để giành được.

Một lát nữa sẽ lên đường, Lê Lạc không yên lòng dựa vào tường, đột nhiên trong tay xuất hiện một thứ tròn tròn còn hơi nóng... Trứng gà. Lê Lạc nhìn người đang đứng bên cạnh cô, Tạ Uẩn Ninh, Tạ Uẩn Ninh nhét tay vào túi quần, nói: "Lần sau muốn ăn cái gì thì cứ tự mình tới lấy, sẽ không ai nói cô đâu." #Bdd:

Lê Lạc cầm trứng gà trong tay, xem xét lại vẻ mặt của mình. Lúc đó cô chỉ nhìn xung quanh một chút, không ngờ lại khiến Tạ Uẩn Ninh mang trứng gà cho cô ăn! Không hiểu sao trái tim lại cảm thấy ấm áp, Lê Lạc buồn buồn nói với Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư Tạ, thầy đối với em thật tốt."

"Khụ..." Tạ Uẩn Ninh ho khan hai tiếng, không nói gì, trực tiếp rời đi.

Một quả trứng gà đã được coi là tốt rồi sao? Cô thật dễ dãi.

Tạ Uẩn Ninh cho cô trứng gà, Lê Lạc để dành đến buổi trưa mới ăn. Cả ngày hôm nay cô phải tham gia hoạt động huấn luyện dã ngoại, cô, Tạ Uẩn Ninh, Chu Bắc và Thương Ngôn là một nhóm, đi theo Chu Bắc chính là sẽ không quá khổ cực, trước khi đi, nghiên cứu viên Chu còn mang theo

dụng cụ đánh lửa, dự định buổi trưa sẽ dùng để nấu cơm. Cho nên khi tới giờ cơm trưa, Lê Lạc liền ngồi xếp bằng trên hòn đá gần khe suối, chờ Chu Bắc nổi lửa nấu mì.

Trong suối có cá, bên dòng suối có vài cành cây nhỏ rơi xuống. Tạ Uẩn Ninh và Thương Ngôn cùng nhau xắn quần, lội xuống suối bắt cá, Lê Lạc ngồi trên tảng đá, thỉnh thoảng lại chỉ chỉ chỗ chỗ: “Thương Ngôn, phía trái của cậu có một con rất to... Giáo sư Tạ, thầy mau nhìn phía sau kia...”

Tạ Uẩn Ninh ngẩng đầu lên, Lê Lạc biết điều ngậm miệng.

Một ngày mệt mỏi, sau khi ăn cơm tối mọi người lục tục trở về phòng nghỉ ngơi, Tạ Uẩn Ninh cũng trở lại lều của mình. Màn đêm trên núi buông xuống rất nhanh, Tạ Uẩn Ninh bật đèn lên, cởi bỏ áo dài quần dài, thành thoi đọc một tập ghi chép.

Bên ngoài lều có một bóng người, lén lút đứng trước lều của anh, sau đó một thanh âm nhỏ nhẹ, dò xét truyền tới: "Giáo sư Tạ, thầy đã ngủ chưa?"

Tạ Uẩn Ninh nhắm hai mắt lại: "... Chuyện gì!"

Đêm đã khuya, Lê Lạc cảm thấy có lỗi, nhưng cô chỉ sờ mũi, sau đó tiếp tục thương lượng: "Giáo sư Tạ, em muốn xuống núi một chuyến, có thể mượn xe của thầy không?"

P/s1: Quá trình trả thù của Lê Lạc sắp bắt đầu rồi, mị cảm thấy phấn khích quá cơ vì thế mị quyết định tuần này sẽ có thêm 1c nữa tức là 4c nhé <3

P/s2: Vừa để ủng hộ tinh thần cho mị, vừa để được nhận quà, mong mọi người hãy nhấp vào link này và điền khảo sát giúp mị nhé <3 Cảm ơn mọi người <3

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Ban đêm trên núi là một màu đen kịt.

Lê Lạc đi theo Tạ Uẩn Ninh tới bên cạnh xe của anh. Hôm nay mọi người đều đi ngủ từ rất sớm, trong cảnh tối lửa tắt đèn, cô nhìn Tạ Uẩn Ninh mở cửa rồi lên xe, cảm thấy hai người giống như đang cùng nhau đi ra ngoài làm chuyện xấu vậy.

"Còn đứng bần thần ở đó làm gì, mau lên xe đi." Tạ Uẩn Ninh nói với cô, giọng nói hơi trầm, còn có một chút khàn.

Lê Lạc mò mẫn lên xe.

Tạ Uẩn Ninh nổ máy, trong đêm tối tĩnh lặng, tiếng khởi động xe nghe giống như tiếng quái thú kêu gào, kinh động đến cả những con chim trên cái cây già phía xa. Lê Lạc nhìn đồng hồ, tám giờ một phút. Đối với khung giờ làm việc và nghỉ ngơi của cô mà nói thì hiện tại vẫn không thể coi là ban đêm, nhưng Tạ Uẩn Ninh đã định đi nghỉ.

Lúc này Tạ Uẩn Ninh hỏi cô xuống núi làm gì, cô nói dối: "Buổi tối chưa ăn no, muốn xuống núi ăn khuya."

Tạ Uẩn Ninh đi từ trong lều ra ngoài, vẻ mặt không tin lời cô nói. Mà nếu anh đã không tin cô thì cũng sẽ không cho cô mượn xe, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là nói thật: "... Mua mấy thứ đồ của phụ nữ."

Chỉ là khi cô nói mình đến tháng, ánh mắt Tạ Uẩn Ninh nhìn cô thể hiện rõ: tại sao ngay cả chu kỳ sinh lý của mình mà cô cũng không nhớ

được.

Thực ra thì Lê Lạc cũng rất oan ức. Từ sau khi cô tỉnh lại, kinh nguyệt cũng không còn. Mặc dù cô đã trải qua những kiểm tra đo lường tinh vi nhất, khoa học cũng đã chứng minh tuổi của cô vừa tròn hai mươi, da và tất cả các cơ quan khác đều ở trạng thái của một cô gái hai mươi tuổi, vậy mà vẫn không thấy kinh nguyệt, Lê Lạc còn tưởng là mình sẽ không phải trải qua những ngày đến tháng nữa, kết quả hôm nay trở về phòng, thấy máu.

Lúc gần tối, trên đường trở về quán trọ, Chu Bắc vẫn luôn khen phong thủy của nơi này rất tốt. Quả nhiên, phong thủy nơi này đúng là rất tốt, đã đưa bà dì 25 năm không gặp tới thăm cô. (bà dì tới thăm = đến tháng)

"Tiểu Thụ cũng không có sao?" Trước khi lên đường, Tạ Uẩn Ninh có hỏi cô như vậy.

Lê Lạc lắc đầu, dường như cô cũng cảm thấy mình có hơi phiền phức. Cô khoa tay múa chân nói với Tạ Uẩn Ninh: "Tiểu Thụ cũng có, nhưng cô ấy chỉ có loại dài như thế này, nhưng mà tôi lại muốn loại dài như thế này..."

Cái gì mà dài thế này dài thế nọ. Dưới ánh trăng mờ ảo, không nhìn ra được vẻ mặt của Tạ Uẩn Ninh, nhưng giọng điệu của anh đối với cô có chút ghét bỏ. Lê Lạc cũng cảm thấy mình thật là phiền phức, nhưng từ trước đến giờ cô vẫn luôn như vậy. Và lại căn bản là cô không ngủ được nên muốn xuống núi chơi một chuyến. Cho nên lúc Tạ Uẩn Ninh quyết định xuống núi cùng cô, Lê Lạc không quên đưa ra đề nghị: "Giáo sư Tạ, trước khi trở về, em sẽ đổ đầy bình xăng giúp thầy..."

Hừ. Anh cần cô trả tiền xăng à!

Đường núi gập ghềnh, Tạ Uẩn Ninh bật đèn pha, vững vàng cầm tay lái vòng quanh mà xuống, đi qua hai thôn trang. Từ đỉnh núi Thiết Lĩnh tới huyện Đào là khoảng ba mươi km, Tạ Uẩn Ninh đi mất hơn 40 phút.

Huyện Đào là một địa điểm du lịch, nhỏ nhưng rất náo nhiệt, văn hóa chợ đêm lại càng sầm uất. Lê Lạc đi bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, ánh mắt nhìn về những sạp hàng rong ven đường, được voi đòi tiên hỏi Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư Tạ, đã mất công xuống tới tận đây hay là chúng ta đi dạo một vòng, được không?"

"Không được." Tạ Uẩn Ninh cự tuyệt, đồng thời nhắc nhở cô: "Mau đi mua thứ cô cần đi."

Gần đó có một hiệu thuốc mở cả ngày lẫn đêm, Lê Lạc đi vào mua mấy bịch lớn, trả tiền xong liền nhét hết vào balo, tầm mắt nhìn ra bên ngoài, Tạ Uẩn Ninh vẫn đứng chờ ở trước cửa kính, thân hình cao lớn đứng dựa vào cửa.

Lê Lạc lấy một cốc nước nóng từ người bán thuốc, sau đó mua thuốc cảm rồi pha vào nước, quay lưng về phía Tạ Uẩn Ninh pha một cốc thuốc cảm nóng.

Hôm nay đúng là Tạ Uẩn Ninh hơi cảm, tuy chưa có triệu chứng gì, nhưng giọng nói bị khàn đi. Lê Lạc nghe giọng của Tạ Uẩn Ninh nên mới biết. Đầu đào báo lý (*), cô mang cốc thuốc cảm tới trước mặt Tạ Uẩn Ninh.

(*) Đầu đào báo lý: bánh ít đi, bánh quy lại, có đi có lại, có qua có lại mới toại lòng nhau.

Tạ Uẩn Ninh khẽ nhú mày, nhìn cốc thuốc cảm trước mặt, nước thuốc màu nâu nhạt, vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

"Thầy bị cảm rồi, em mua giúp thầy hai hộp thuốc." Lê Lạc mở miệng nói: "Chỉ là cảm nhẹ, nhưng vẫn phải chữa trị. Bây giờ thầy cứ uống cốc thuốc này đi, có lẽ ngày mai sẽ khỏi."

"... Cảm ơn." Tạ Uẩn Ninh nhận lấy cốc thuốc trong tay Lê Lạc, cầm ở trong tay, cảm thấy hơi nóng.

Giống như vừa làm được chuyện tốt, Lê Lạc vui vẻ đứng bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, sau đó thỉnh thoảng lại quay sang nhìn anh. Tạ Uẩn Ninh cũng mỉm cười, uống xong cốc thuốc cảm, anh ném chiếc cốc vào thùng rác, không hiểu vì sao lại nhớ tới câu nói của giáo sư Vương, đứa trẻ do chính mình dẫn dắt đương nhiên phải khác.

Anh quay sang nhìn Lê Lạc, lạnh nhạt nói: "Đi thôi. Đã đến tận đây rồi, chúng ta đi dạo một vòng đi."

Hai người đi dạo một vòng từ đầu phố đến cuối phố, chậm rãi rời xa khu náo nhiệt, đêm khuya dần trở nên yên tĩnh.

Phía trước chính là bãi đỗ xe, Lê Lạc đi bên cạnh Tạ Uẩn Ninh. Trải qua buổi tối hôm nay, cô và Tạ Uẩn Ninh càng trở nên thân thiết, cho nên cô cũng đi gần anh hơn, gần đến nỗi chỉ cần cô nghiêng người một chút là sẽ chạm đến anh.

Tạ Uẩn Ninh cố tình kéo xa khoảng cách với Lê Lạc nhưng cô không nhận ra, lại tiếp tục tiến sát lại gần anh.

Tạ Uẩn Ninh đành mặc kệ.

Không biết *BichDiepDuong – Diễn Đàn Lê Quý Đôn* vì sao nhưng tối nay Lê Lạc vô cùng vui vẻ, không biết là do kinh nguyệt đã lâu không đến nay lại đến nên cảm xúc dâng cao, hay là vì cô cảm nhận được sự ấm áp ở cái thế giới này nhiều hơn một chút. Ngoài bác sĩ Lê ra, Tạ Uẩn Ninh là người thứ hai đối xử tốt với cô như vậy.

Lê Lạc cúi đầu xuống, cô cũng không ngại bày tỏ cảm xúc của mình, cho nên cô nói với Tạ Uẩn Ninh: "Thầy Tạ, em cảm thấy dường như càng ngày em càng thích thầy hơn."

Tại sao tự dừng lại nói đến chuyện này... Tạ Uẩn Ninh nghe xong, đôi tay vẫn nhét trong túi quần, khẽ ừ một câu. Coi như lời đáp lại.

Lê Lạc nói tiếp: "Em thấy thầy là một người rất tốt, trong nóng ngoài lạnh, tuy có lúc miệng lưỡi thầy hơi ác một chút, nhưng thầy là một người thành thật. Thầy rất ghét phiền phức nhưng thầy vẫn thường thường giải quyết phiền phức giúp em... Tóm lại, em cảm thấy thầy là một người rất tốt." Lê Lạc thật lòng nói hết những lời trong lòng, từng câu từng chữ đều là những lời từ trái tim.

Tạ Uẩn Ninh cũng nghe ra hai phần tình ý, hai phần mềm mại. Cúi đầu, anh lại đáp một tiếng: "Ừm..."

"Ừ." Lê Lạc gật đầu. Cô không ngờ mình lại đánh giá Tạ Uẩn Ninh cao đến vậy, có thể là vì cô đã từng trải qua cảm giác tuyệt vọng, căm hận, mất phương hướng... Sự quan tâm của người khác thì càng ngày càng ít. Cô dám chắc, quen Tạ Uẩn Ninh là chuyện vui vẻ nhất của cô khi trở lại thành phố Lan. Cô rất vui vì quen được một người như anh, cho dù anh và cô không quá thân thiết, nhưng anh luôn tin tưởng cô, quan tâm cô, chăm sóc cô như chăm sóc một đứa trẻ.

Tóm lại, Lê Lạc càng nghĩ càng cảm động, cô lại ngẩng đầu lên, bày tỏ cảm xúc của bản thân: "Giáo sư Tạ, em thật sự rất thích thầy."

Lần trước nói thích là giả, nhưng là lần này là thật.

Đây không phải là lần đầu tiên Tạ Uẩn Ninh nghe cô thổ lộ, anh nhìn Lê Lạc, trầm mặc không nói gì. Chỉ một cốc thuốc cảm mà đã khiến anh rung động rồi ư?

Không gian giống như chỉ còn lại hai người, trong màn đêm tĩnh lặng, có cơn gió thổi qua, nhẹ nhàng ôn nhu, thổi qua trái tim anh.

Tạ Uẩn Ninh đang định mở miệng...

"Nhưng thầy yên tâm." Lê Lạc nhếch miệng cười một cái, trịnh trọng bảo đảm nói: "Tình cảm của em dành cho thầy tuyệt đối không phải là tình yêu nam nữ, thật sự chỉ là thích cách đối xử của thầy với em thôi."

Tạ Uẩn Ninh: "..."

Một lúc sau, Tạ Uẩn Ninh vẫn: "..."

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, không biết là thở phào nhẹ nhõm, hay là thở dài, tất cả những suy nghĩ nên có hay không nên có đều giống như khói bụi nhân gian, Tạ Uẩn Ninh mở miệng nói với Lê Lạc: "Đi thôi, về nghỉ ngơi."

"Được." Lê Lạc hưng phấn đi tới bên cạnh xe, quay đầu lại, một lần nữa đề nghị: "Giáo sư Tạ, thầy để em lái xe đi."

Tạ Uẩn Ninh vẫn không đồng ý, Lê Lạc nói tiếp: "Thầy phải tin tưởng em, khả năng lái xe của em thật sự không tệ, em đã tự lái xe từ rất lâu rồi." Lê Lạc thật sự không nói dối, từ lúc cô biết lái xe, ngay cả đỉnh núi Alpes cũng dám lên, nơi đó cách mặt đất 9090 thước Anh, thẳng một đường tới Địa Trung Hải.

Nói miệng không bằng chứng, Tạ Uẩn Ninh vẫn cự tuyệt: "Ban đêm không an toàn, sau này sẽ cho cô cơ hội thể hiện."

Lê Lạc ngồi trong xe, ghé đầu nhìn cảnh đêm, cảm thấy Tạ Uẩn Ninh bề ngoài thì là là hoa hoa công tử, bên trong lại là tư tưởng của một lão cán bộ. Trở lại nhà nghỉ trên núi, Lê Lạc đi xuống xe, phía trước xe có một bóng người.

Lê Lạc đi tới bên cạnh Tạ Uẩn Ninh, Thương Ngôn cũng đi tới chỗ bọn họ.

"Cậu, cậu và Lê Lạc xuống núi sao?" Thương Ngôn hỏi.

"Còn chưa ngủ?" Tạ Uẩn Ninh không trả lời mà hỏi lại.

"Cháu không ngủ được nên ra ngoài đi dạo một chút." Thương Ngôn vừa trả lời, vừa nhìn về phía Lê Lạc.

"Lúc tối ăn chưa no, tôi và giáo sư Tạ cùng nhau đi ra ngoài ăn khuya." Lê Lạc nói với Thương Ngôn, sau đó cô lấy từ trong balo ra một túi đồ ăn: "Không cần ăn dấm chua (ghen), cái này cho anh, giáo sư Tạ mời."

Không cần ăn dấm chua, ý của Lê Lạc đương nhiên là không cần ghen vì Tạ Uẩn Ninh thiên vị chỉ dẫn mình cô xuống núi. Chỉ là nghe Lê Lạc nói vậy, Thương Ngôn mới nhận ra trong lời nói của mình cũng hơi có mùi dấm.

"Cậu đúng là thiên vị Lê Lạc." Thương Ngôn thuận tiện nói đùa một câu.

"Không sai." Tạ Uẩn Ninh cũng thừa nhận, vỗ vai Thương Ngôn nói: "Sợ quấy rầy chuyện yêu đương của cháu nên cậu chỉ dẫn Lê Lạc theo."

Thương Ngôn: "..."

Thương Ngôn và Lâm Giai Khởi về trước một ngày bởi vì Lâm Giai Khởi bị ốm, Lâm Giai Khởi bị sốt do không hợp khí hậu. Chỉ là tới buổi dã ngoại thứ ba, Lê Lạc cũng chỉ nghỉ ngơi trong nhà nghỉ mà không tham gia hoạt động tập huấn, cảm nhận "sức mạnh" của bà di đã lâu không gặp.

Ngày hôm sau, trên đường trở về thành phố Lan, Lê Lạc vẫn uể oải nằm trên ghế phía sau, Tạ Uẩn Ninh không nhịn được hỏi một câu: "Sao vậy?"

Lê Lạc: "Đau bụng kinh."

Tạ Uẩn Ninh tiếp tục lái xe, cảm thấy mình đúng là nhiều chuyện. Nửa đoạn đường sau, Chu Bắc lái xe thay Tạ Uẩn Ninh, Lê Lạc ngồi ở phía sau chơi “con rắn tham ăn”, lực chiến đấu giảm hơn phân nửa. Nghe Tạ Uẩn Ninh và Chu Bắc nói chuyện phiếm, bất tri bất giác, cô liền ngủ thiếp đi.

Đến khi cô tỉnh lại, xe đã về đến thành phố, chiếc xe phía trước không đi, tiếng còi xe vang len inh ỏi. Một giờ sau, Lê Lạc cầm hai chiếc túi to, đi tới trước mặt Tạ Uẩn Ninh và Chu Bắc nói lời tạm biệt, Tạ Uẩn Ninh tựa vào ghế lái phụ, nhắc nhở một câu: "Ngày mai không cần đến sở, nghỉ một ngày đi."

Biết rồi, được nghỉ ngơi làm sao cô quên chứ. Lê Lạc vẫy tay chào Chu Bắc và Tạ Uẩn Ninh.

Xe chạy được một đoạn xa, Tạ Uẩn Ninh thu hồi tầm mắt, Chu Bắc đột nhiên nói: "Tổ trưởng, tôi muốn hỏi anh chuyện này."

Tạ Uẩn Ninh hỏi: "Chuyện gì?"

Chu Bắc cười cười, tùy tiện nói: "Anh nghĩ thế nào về sư đồ luyện."

Tạ Uẩn Ninh hiểu ý của Chu Bắc, ngừng lại một chút, anh nói: "Thu hồi lại tư tưởng bản thủ của anh đi."

"Tổ trưởng, tôi nói anh..." Chu Bắc gặp trắc trở, vẫn kiên trì như trước không ngừng bày tỏ quan điểm của mình: "Tại sao lại cảm thấy bản thủ vậy? Rõ ràng là rất lãng mạn mà!"

Tạ Uẩn Ninh nghiêng đầu, không để ý tới Chu Bắc, đưa tay xoa xoa ấn đường, chỉ cảm thấy thật ồn.

Ngày hôm sau, dù Lê Lạc không tới sở sinh hóa tế bào, nhưng cô vẫn tới thư viện Lan Đại chuẩn bị tài liệu. Một vài người bạn học ngồi đối diện cô nhìn cô cười, chủ động lấy lòng cô.

Lê Lạc đáp lại bằng nụ cười.

Ngày đó, cô đứng trong hội trường thư viện giải thích mọi chuyện đã mang lại hiệu quả không tệ. Sau khi giải thích xong, không chỉ acc cố tình bôi đen cô bị phong sát mà không ít bạn học ở Lan Đại còn chủ động liên hiệp chống lại hành động cố tình gây tổn hại đến danh dự của người khác này.

Ngoài ra, một tuần trước cô có nhận được một email. Hiệu suất làm việc của hacker cô mời quả thực không tệ, chỉ mất một ngày đã tìm ra địa chỉ ip và thông tin cá nhân của tài khoản đăng tin bôi xấu cô trên diễn đàn, toàn bộ thông tin thu thập được đều gửi hết vào email của cô.

Vốn luôn cẩn thận, sau khi Lê Lạc đọc email, cô chuyển tất cả tư liệu vào ổ đĩa, đặt mật mã, sau đó xóa luôn email. Thông tin quan trọng thì không nên để trên mạng, rất không an toàn.

Tới giờ ăn trưa, Lê Lạc rời khỏi Lan Đại. Đối diện Lan Đại có một khu phố, cô khoác một chiếc túi vải bố đi tới, lúc đi ngang qua một chiếc xe hơi màu đen thì bắt gặp một người đàn ông với mái tóc hoa râm đang bước xuống xe.

Bởi vì người đàn ông cứ nhìn cô chăm chăm, Lê Lạc không thể không dừng lại, quay lại nhìn người đàn ông. Rốt cuộc người đàn ông cũng nhận ra sự thất lễ của mình, đành tìm bừa một lý do nói: "Chào cô, tôi muốn hỏi một chút, ở quanh đây có... cửa hàng photo nào không?"

Lê Lạc nhìn tài xế Phùng, nhiều năm không gặp, không ngờ tóc anh đã bạc nhiều như vậy. Nếu như tài xế Phùng không bước ra từ xe của Thương

Vũ thì có lẽ cô đã không nhận ra anh. Hắng giọng một cái, Lê Lạc trả lời: "Đi thẳng về phía trước 50 thước có một cửa hàng, không cần cảm ơn."

Sau đó, trực tiếp rời đi.

Lão Phùng vẫn cảm thấy cực kỳ khiếp sợ, quá giống, thật sự là quá giống, ngay cả cách nói chuyện cũng giống hệt. Duy chỉ có giọng nói là hơi khác... Nếu như dáng vẻ và tính tình của Chương Tử Nguyệt có ba phần giống với tiểu thư Thanh Gia thì cô gái vừa rời phải giống đến chín phần.

Lê Lạc đi ở phía trước, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lão Phùng xuất hiện tại Lan Đại, vậy thì đương nhiên Thương Vũ cũng đang ở gần đây. Nhưng mà anh tới làm gì? Tới tìm con trai ăn cơm sao?

Đúng là Thương Vũ tới tìm Thương Ngôn ăn cơm, hai người ngồi trong nhà hàng nơi mà Lê Lạc gặp Thương Ngôn lần đầu tiên, chỉ là lần này hai người ngồi ở vị trí gần cửa sổ trên lầu hai. Suốt cả bữa cơm, Thương Ngôn vẫn luôn cúi đầu.

Thương Vũ tới đây, cũng *BichDiepDuong – Diễn Đàn Lê Quý Đôn* không phải là muốn cầu xin Thương Ngôn chuyện gì, anh hiểu tính tình của con trai mình, có lẽ là anh muốn xin lỗi. Người đến độ tuổi của anh, sự nghiệp có, con trai đã trưởng thành, lại muốn sống thuần túy một chút. Thương Vũ không biết đây là sự lưu luyến với cuộc sống, hay là sự thỏa hiệp với thời gian.

"Cha, con cầu xin cha, đừng làm mẹ đau lòng." Thương Ngôn xin anh.

Thương Vũ nói: "Tháng sau con sắp xếp thời gian một chút, mẹ con muốn cả nhà đi chơi một chuyến, mẹ con hi vọng con có thể cùng đi."

"Được, con đi." Thương Ngôn đồng ý.

Thương Vũ dựa vào thành ghế, không ngờ đồ ăn ở nhà hàng này cũng rất ngon. Anh nói với Thương Ngôn: "Đồ ăn ở đây rất được, có cơ hội thì chúng ta lại cùng tới đây ăn."

Thương Ngôn yên lặng, không nói gì thêm.

Thương Ngôn đứng lên: "Buổi chiều con còn có việc, con đi về trước."

"Đi thong thả." Thương Ngôn rời đi, ánh mắt vẫn không nhìn về cha mình, anh nhìn ra ngoài cửa sổ, vô tình nhìn thấy Lê Lạc ở hiệu sách phía đầu đường đối diện, cô đang quan sát đèn tín hiệu để sang đường.

Phía sau lưng, Thương Vũ nhìn theo ánh mắt của Thương Ngôn, gương mặt tràn đầy khiếp sợ.

Buổi chiều, sau khi hội nghị kết thúc, Thương Vũ trở về văn phòng của mình, cởi bỏ áo khoác, ngồi xuống ghế. Thư ký đi vào phòng, đưa cho anh một tập tài liệu gửi từ công ty Uy Nhĩ Tư, Hoa kỳ.

Thương Vũ không có tâm trạng xem.

Thư ký trình bày qua nội dung chính của tài liệu: "Về việc hợp tác phát triển sản phẩm revice của công ty AC chúng ta và Uy Nhĩ Tư, trước mắt Uy Nhĩ Tư vẫn tương đối lập lờ nước đôi. Nhưng bọn họ cũng đưa cho chúng ta một lời đề nghị, người đã nghiên cứu và phát triển sản phẩm revive đang theo học tại thành phố Lan, chúng ta có thể gặp và trao đổi với cô ấy."

"Đang theo học?" Thương Vũ hỏi lại.

"Đúng, người nghiên cứu và phát triển ra sản phẩm này vẫn còn rất trẻ, vẫn đang là một nghiên cứu sinh." Thư ký khẽ mỉm cười, trực tiếp trình

tài liệu lên cho Thương Vũ xem qua: “Thương tổng, đây là tư liệu về cô ấy.”

Thương Vũ nhận lấy tập tài liệu, mở trang đầu ra, lúc nhìn thấy bức ảnh ở phía góc trên bên phải, anh ngẩn người, bên dưới tấm ảnh là thông tin cá nhân của người nghiên cứu và phát triển sản phẩm:

Tên tiếng Trung: Lê Lạc.

Tên tiếng Anh: Lorna

...

Thư ký nói tiếp: "Thương tổng, tôi đã liên lạc với Lê tiểu thư, nếu như ngài đồng ý thì có thể hẹn gặp."

Thương Vũ xoa nhẹ hai mắt, giống như là có hạt cát bay vào mắt, hai tay chống lên bàn làm việc, anh nói với thư ký: "Thu xếp một buổi gặp mặt cho tôi, càng nhanh càng tốt."

"Thế còn địa điểm thì sao?" Thư ký hỏi lại, sau đó lại nói: “Vị Lê tiểu thư này vẫn luôn sống ở nước Mỹ, chi bằng tìm một nhà hàng Trung Quốc, không chừng lại hợp ý của cô ấy."

"Nhà hàng Tây đi, không chừng người ta ăn không quen đồ ăn Trung Quốc." Thương Vũ cầm tài liệu trên tay, hơi ngẩng đầu, trực tiếp phân phó nói: “Chọn nhà hàng Michelin đi."

Nhà hàng Tây tốt nhất ở thành phố Lan Michelin nằm trên tòa nhà cao nhất thành phố, giống như nằm giữa tầng mây, ngồi bên cạnh cửa sổ dùng cơm, phía dưới là thành thị với ánh đèn sáng trưng, bên trên là ánh sao trời lấp lánh.

Ăn ở kiểu nhà hàng như vậy, không chỉ là hưởng thụ thức ăn ngon mà còn được ngắm cảnh.

Chỉ là muốn ăn ở nhà hàng như vậy thì phải đặt chỗ trước ít nhất là nửa tháng. Mặc dù nhiệm vụ khó khăn nhưng thư ký vẫn gật đầu đồng ý: "Được, Thương tổng. Không thành vấn đề."

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Edit: BichDiepDuong

"Được, thư ký Ngô."

Lúc Lê Lạc nhận được cuộc gọi từ tập đoàn AC, cô đang đứng ngoài ban công hóng gió. Cô vừa gội đầu nhưng lại không muốn dùng máy sấy tóc nên đi ngoài để tóc nhanh khô hơn. Những làn gió nhẹ nhàng thổi qua mái tóc của cô, Lê Lạc đưa tay vén tóc lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp.

Bên tai nghe điện thoại, thư ký kính cẩn lễ phép nói địa điểm và thời gian gặp mặt cho cô biết, sau đó lại hỏi thăm địa chỉ của cô, nói rằng ngày mai bọn họ sẽ cho người tới đón cô.

"Không cần." Lê Lạc từ chối lời đề nghị của thư ký Ngô, đồng thời nói với thư ký Ngô: "Nói lại với Thương tổng, tôi nhất định sẽ tới đúng giờ."

"... Vậy thì xin đợi cô đến."

"Khách khí rồi."

Lê Lạc cúp máy, nhìn về phía chân trời, chân trời bị ánh hoàng hôn nhuộm thành một màu đỏ rực. Tâm trạng khá tốt, cô hướng về phía ánh nắng chiều tự chụp một bức ảnh, nụ cười của cô so với khung cảnh còn rực rỡ hơn hai phần.

Cô đăng ảnh lên wechat, phối hợp cùng một câu thơ: "Mạc đạo tang du vân, vi hà thượng mãn thiên."

Chỗ Lê Lạc hoàng hôn đỏ rực, chỗ Tạ Uẩn Ninh ánh nắng chiều tựa như gấm vóc, cũng xem như cảnh đẹp, Tạ Uẩn Ninh lại trượt tay bấm like cho Lê Lạc, chỉ là lại hủy bỏ ngay lập tức. Lý do rất đơn giản, thân phận của anh và cô vẫn cần kiêng dè.

Một người đàn ông đang ở độ tuổi cần kết hôn lại bấm like bài của một nữ học sinh trẻ tuổi xinh đẹp, thật sự không phải là một chuyện đứng đắn.

Anh đã già rồi ư? Tính toán một chút thì anh hơn cô những chín tuổi. Tầm mắt lần nữa dừng trên câu thơ cô viết, "Mạc đạo tang du vân, vi hà thượng mẫn thiên..." A, lớn lên ở nước Mỹ nhưng khả năng viết thơ cũng không tệ chút nào.

Chu Bắc hỏi anh nghĩ sao về sư đồ luyện, anh nghĩ, thân phận thầy trò có thể tùy ý kết thúc. Chỉ là khoảng cách 9 tuổi thì vẫn luôn tồn tại, vậy mà cô còn nói hai người là ngang hàng. Thế nào ngang hàng? Lúc anh thi tốt nghiệp trung học, cô vẫn còn đang học thơ Đường...

Nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau Lê Lạc lại tới sở sinh hóa, thấy Thương Ngôn đã tới rồi, anh còn thay cô tưới nước cho hai bồn cây trên bệ cửa sổ. Chuyện cô trộm nguyên liệu ở phòng thí nghiệm để chế phân bón, đương nhiên là Thương Ngôn biết, sau đó anh còn giúp cô chế phân bón dinh dưỡng, hiện tại này hai bồn cây càng ngày càng khỏe mạnh, Thương Ngôn còn tận tâm hơn cô.

Lê Lạc chào Thương Ngôn một tiếng, sau đó đi tới chỗ mình, ngồi xuống, mở máy vi tính ra in báo cáo thí nghiệm. Máy in đặt ở gần chỗ Thương Ngôn, Thương Ngôn cầm tài liệu vừa in đưa cho cô, anh hơi lưỡng lự, sau đó vẫn hỏi cô một chuyện: "Lê Lạc, cô có biết người đã bôi xấu cô trên diễn đàn lần trước là ai không?"

"Biết." Lê Lạc tùy ý đáp một tiếng, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Thương Ngôn, cô cười nói: "Không phải là "Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ" sao?"

"Ý tôi là thân phận thật cơ." Thương Ngôn nhấn mạnh, ngừng một chút lại nói: "Tôi có một người bạn làm về IT, quan hệ giữa chúng tôi cũng không tệ, nếu như cô muốn biết người đã bôi xấu cô là ai, tôi có thể..."

"Thôi, chuyện đó tôi cũng đã giải quyết xong rồi, không cần làm phiền mọi người nữa." Lê Lạc trả lời Thương Ngôn: "... Huống chi tôi không muốn nợ ai nhân tình."

Thương Ngôn: "Không sao, tôi với anh ta cũng khá thân thiết."

Lê Lạc ngẩng đầu lên: "Ý của tôi là tôi sợ nợ anh nhân tình."

Thương Ngôn: "..."

Lê Lạc tiếp tục kiểm tra báo cáo thí nghiệm trong tay, cầm một cây bút viết ký hiệu, lỗ mũi hơi nhột, cô gãi mũi, ngẩng đầu lên, thấy dường như Thương Ngôn vẫn đang suy nghĩ về câu cô vừa nói, cười cười, lấy giọng đùa giỡn nói: "Thương Ngôn, anh cho rằng tôi thật sự không biết Giai Khởi luôn có những suy đoán không tốt về tôi sao?"

"Lê Lạc..." Thương Ngôn nhất thời thất thanh, hai tai đỏ ửng.

Không biết tại sao, Lê Lạc cũng cảm thấy hơi xấu hổ, cô cúi đầu nói: "Cho nên, tôi cảm thấy giữa bạn bè nam nữ vẫn nên giữ khoảng cách nhất định thì tốt hơn, đúng không?"

"Lê Lạc, đây là cô đang muốn kéo xa khoảng cách với tôi sao?" Rốt cuộc Thương Ngôn cũng nhận ra, khô khốc nói ra suy đoán của mình.

"Không." Lê Lạc lắc đầu, trả lời Thương Ngôn: "Tôi chỉ cảm thấy có nhiều lúc vẫn nên chú ý một chút."

"Vậy cô và cậu tôi thì sao?" Thương Ngôn đột nhiên hỏi lại cô một câu.

"Trời ạ." Lê Lạc mím môi nhìn Thương Ngôn, trần thuật lại một sự thật: "Hai chuyện này không giống nhau, không phải là giáo sư Tạ không có bạn gái sao?"

"Xin lỗi, Lê Lạc." Thương Ngôn tự biết mình lỡ lời, giải thích nói: "Tôi không có cách nào tiếp nhận lời cô vừa nói... Tôi cảm thấy giữa chúng ta hoàn toàn không có chuyện gì vượt quá giới hạn cả."

"Tôi hiểu." Lê Lạc đặt bút xuống, thỏa hiệp nói: "... Thôi, có lẽ là tôi nghĩ nhiều rồi."

Thật sự là Lê Lạc nghĩ nhiều sao? Thương Ngôn trầm mặc, sau đó thoải mái nói: "Cô mau đưa báo cáo cho tôi... tôi đưa luôn cho cậu."

"Được, cảm ơn." Lê Lạc đưa báo cáo đưa cho Thương Ngôn.

Thương Ngôn đi ra khỏi phòng nghiên cứu, lúc đứng trong thang máy lại nghĩ tới lời giải thích duy nhất của cha tối hôm qua, tâm không do người. Ngày hôm qua Thương Ngôn không hiểu nổi những lời này, ngày hôm nay cũng chỉ cười nhạt.

Giống như cậu từng nói với anh vậy: Trong lòng mỗi người đều sẽ có những mơ hồ, lo lắng, xao động, nhưng không phải tất cả xao động đều sẽ trở thành sai lầm. Sở dĩ con người khác những động vật khác, ngoại trừ việc hiểu được cách vượt qua khó khăn, còn phải hiểu được cách kiềm chế.

Trong suy nghĩ của anh, cha là một người đàn ông hờ hững lạnh nhạt, là một thương nhân thành công, cho nên từ lúc Thương Ngôn có ký ức tới

nay, cha luôn là một người đàn ông có thể tung hoành ngang dọc. Anh sợ cha, kính cha, vậy mà ngày hôm qua cha anh lại nói cho anh biết, cha anh cũng có lúc tâm không phải do người, Thương Ngôn chỉ cảm thấy thật trào phúng.

Chỉ là từ đầu đến cuối, anh đều không thể đứng trên tư cách con trai để công kích cha anh, anh chỉ có thể lấy thân phận con trai cầu xin cha anh.

Kết quả như thế nào, Thương Ngôn không biết.

Thương Ngôn cầm báo cáo của Lê Lạc và báo cáo của mình đưa cho Tạ Uẩn Ninh, con chim sơn tước lại bay đến bệ cửa sổ lầu ba, Tạ Uẩn Ninh đang cho nó cho ăn. Đừng coi thường cái mỏ nhỏ như hạt dưa của con chim này, nó tuy nhỏ nhưng lại nhọn và sắc bén, mổ xuống lòng bàn tay Tạ Uẩn Ninh để lấy thức ăn, từng phát từng phát không mơ hồ chút nào. Thương Ngôn đưa hai bản báo cáo cho Tạ Uẩn Ninh, Tạ Uẩn Ninh hỏi: "Lê Lạc đâu?"

Tạ Uẩn Ninh nhận được mấy tấm vé xem buổi công chiếu đầu tiên của phim "Đại thế giới", thời gian chiếu là 8 giờ tối mai. "Đại thế giới" là bộ phim khoa học viễn tưởng mới nhất của Trung Quốc, bởi vì năm ngoái, bộ phim này có vài phân cảnh quay ở viện sinh hóa tế bào Thanh Hoài, cho nên khi phim được công chiếu, đạo diễn lập tức gửi tặng vé xem phim tới đây.

Bởi vì Tạ Uẩn Ninh có góp ý cho đoàn làm phim một số ý kiến chuyên môn, vì thế, trên danh nghĩa anh còn là cố vấn chuyên môn của bộ phim này. Từ trước đến nay Tạ Uẩn Ninh vẫn luôn ủng hộ phim khoa học viễn tưởng trong nước, cho nên hồi năm ngoái, khi đạo diễn liên lạc với anh, anh cũng không từ chối lời đề nghị giúp đỡ.

Tuy vậy anh cũng không hứng thú lắm với mấy bộ phim điện ảnh, minh tinh điện ảnh thì lại càng không ưa.

Buổi trưa lúc ăn cơm trong nhà ăn, Tạ Uẩn Ninh lại nhắc đến chuyện này. Dàn diễn viên của bộ phim này rất khá, nam nữ diễn viên chính đều là minh tinh nổi tiếng, hẳn là có người sẽ thích.

Sau một hồi vui vẻ, Thương Ngôn lắc đầu nói: "Tối mai cháu có việc nên không đi được, Lê Lạc cô đi không?"

Sau đó Lê Lạc cũng sờ trán một cái, vô cùng buồn rầu nói: "... Tôi cũng có việc."

Tạ Uẩn Ninh: "..."

Tối mai, Lê Lạc thật sự có việc, nếu không cô chắc chắn sẽ đi. Một mặt là vì cô rất thích phim khoa học viễn tưởng, mặt khác là vì diễn viên nam chính là thần tượng của cô từ khi cô còn bé, mặc dù bây giờ anh đã già rồi, nhưng nếu có thể gặp mặt thì cô vẫn rất vui.

"Giáo sư, thầy sẽ đi sao?" Lê Lạc hỏi Tạ Uẩn Ninh, sau đó lại đưa ra một lời thỉnh cầu nhỏ: "Nếu như thầy đi, thầy có thể xin chữ ký của diễn viên nam chính giúp em được không?"

Lê Lạc vừa đề nghị, Thương Ngôn cũng ngẩng đầu lên: "Cậu, cậu cũng xin chữ ký của diễn viên nữ chính giúp cháu nhé."

Cho nên hai người muốn anh đi xin chữ ký sao? Tạ Uẩn Ninh ngẩng ngẩng đầu, nói qua loa một câu: "... Xem tình hình thế nào đã."

Xem tình hình thế nào, câu này không phải là nói đùa. Mà nghĩ lại thì Tạ Uẩn Ninh cũng sẽ không làm trò trẻ con như đi tìm nam nữ chính rồi xin chữ ký, Lê Lạc đành thôi, thờ ơ nói với Thương Ngôn: "Chúng ta lên mạng mua cũng được, cũng giống nhau thôi."

"Được." Thương Ngôn vui vẻ mỉm cười.

Tạ Uẩn Ninh suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng, có thể giống nhau sao? Một cái là anh tự mình xin, một là đồ trên mạng còn chẳng biết là chữ ký thật hay giả. Anh chẳng muốn nhiều lời, chỉ là anh chợt nghĩ không biết ngày mai cô bận chuyện gì?

Không phải lại là...

Mặt Tạ Uẩn Ninh lập tức đen lại, Lê Lạc cảm thấy khó hiểu. Sau khi cô ăn xong cơm trưa, cười hì hì nói với Tạ Uẩn Ninh và Thương Ngôn rằng hai người cứ ăn từ từ, sau đó cầm thẻ công tác, đứng lên trở về phòng thí nghiệm.

Buổi tối, Lê Lạc nhận được tin nhắn báo thời gian và địa điểm gặp mặt tối do thư ký Ngô gửi tới, tay cô bóc một viên socola lần trước Tạ Uẩn Ninh cho cô, chậm rãi thả vào trong miệng.

Trong túi còn có một hộp mỹ phẩm dưỡng da. Đương nhiên hộp mỹ phẩm dưỡng da này là sản phẩm của AC, đây là loại sản phẩm tốt nhất của AC, hiện tại đã là một thương hiệu quốc tế.

AC là công ty về mỹ

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Edit: BichDiepDuong

—— Vậy thì em tới đón thầy!

Đột nhiên được cho một viên kẹo là cảm giác như thế nào, Tạ Uẩn Ninh đứng trước xe của Lê Lạc, ánh mắt khê động. Trong xe, Lê Lạc cũng ngược đầu nhìn anh, gương mặt chờ đợi, ánh đèn rực rỡ ở rạp chiếu phim chiếu lên cô, người cùng xe đều sáng lung linh.

Trong chốc lát, Tạ Uẩn Ninh thừa nhận dù anh muốn từ chối cũng không thể nói ra câu từ chối, rõ ràng xe của anh đỗ ở bãi đỗ xe cách đó không xa, nhưng anh vẫn kéo cánh cửa xe ra, ngồi lên ghế lái phụ.

Nếu như những chiếc xe bình thường là phương tiện di chuyển thì xe thể thao lại giống như là một món đồ chơi, đặc biệt là cảm giác khi ngồi trong xe Lê Lạc, cô vui vẻ giống như đang chơi với một món đồ chơi vậy. Tạ Uẩn Ninh thắt dây an toàn.

Sau đó, Lê Lạc nhắc nhở Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, bạn gái của thầy vẫn còn ở bên ngoài."

Bạn gái gì chứ? Tạ Uẩn Ninh trả lời Lê Lạc: "Không quen."

Không quen mà lại đi cùng nhau ư? Lê Lạc quay đầu lại, vẫy tay chào người phụ nữ đang đứng cách đó không xa, ý bảo hẹn gặp lại. Người phụ nữ mấp máy môi, gương mặt xấu hổ.

Thật đúng là cái đồ không hiểu phong tình! Lê Lạc vui vẻ khởi động xe thể thao, đánh tay lái hòa vào dòng xe cộ. Không yên tâm, cô hỏi lại một lần nữa: "Giáo sư, thầy thật sự không quen người phụ nữ vừa rồi ư?"

"Không quen." Tạ Uẩn Ninh nói. Người bên cạnh cứ hỏi không ngừng, mặc dù có chút ầm ĩ, tuy nhiên cũng không ảnh hưởng gì đến tâm trạng của anh.

Quả thực anh không quen người phụ nữ kia. Tình hình lúc đó chính là anh đi từ rạp chiếu phim ra, người phụ nữ đó chào anh một tiếng, sau đó cứ đi bên cạnh anh, nhưng, nếu như người phụ nữ bị bỏ lại kia mà nghe được những lời này của Tạ Uẩn Ninh chắc hẳn sẽ rất đau lòng. Năm ngoái cô từng gặp Tạ Uẩn Ninh trong một bữa tiệc, không ngờ hôm nay lại gặp lại anh ở rạp chiếu phim, vì thế cô muốn nhân cơ hội này để theo đuổi anh, ai ngờ vừa mới đi được vài bước thì lại thấy một cô gái vừa trẻ hơn mình, vừa có tiền hơn mình tới đón Tạ Uẩn Ninh.

Các cô gái trẻ đẹp bây giờ thật là nhiều thủ đoạn!

Hắc hắc. Lê Lạc có chút đồng tình với người phụ nữ kia, chẳng phải là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình sao? Tuy nhiên, Lê Lạc là học trò cưng của Tạ Uẩn Ninh, đương nhiên cô phải bao che Tạ Uẩn Ninh rồi, cho nên cô cũng cảm thấy dù Tạ Uẩn Ninh có không để ý tới người phụ nữ kia cũng không hề sai.

Không biết từ bao giờ mà cô và Tạ Uẩn Ninh đã thân thiết như vậy. Loại thân thiết này rất gần với "thích", khiến Lê Lạc cảm thấy nếu như trên thế giới này có người đối xử tốt với cô như vậy, cô cũng nguyện ý yêu anh.

Lê Lạc hỏi địa chỉ nhà Tạ Uẩn Ninh. Tạ Uẩn Ninh đưa cô về nhiều lần như vậy, tối nay cô nhất định phải đưa anh về nhà an toàn.

Tạ Uẩn Ninh nói địa chỉ cho cô.

Lê Lạc cũng hơi có ấn tượng về nơi này, nơi này cách nhà trọ của cô không xa, nếu không lần trước cô đi chạy bộ cũng sẽ không gặp được Tạ Uẩn Ninh, Lê Lạc đưa điện thoại di động cho Tạ Uẩn Ninh, mở mục chỉ đường ra nói: "Giáo sư, thầy nhập địa chỉ vào giúp em với."

Tạ Uẩn Ninh nhập địa chỉ vào, suy nghĩ một chút lại cảm thấy thật phiền phức, ngày mai anh còn phải tới rạp chiếu phim lái xe về.

Gió đêm hiu hiu, động cơ nổ vang, Tạ Uẩn Ninh bình tĩnh dựa vào ghế lái phụ, anh thấy Lê Lạc lái xe khá thuần thục nên mặc kệ cô, nghĩ đến lời cô nói lần trước, đúng là có thể nhìn ra cô không chỉ biết lái xe mà có lẽ còn từng đua xe.

Một chiếc xe Porsche màu đen đột nhiên vượt lên từ bên trái đường, người bên trong xe còn chu môi huýt sáo với Lê Lạc và Tạ Uẩn Ninh, táo bạo trêu chọc cô.

"Trẻ con!" Lê Lạc hừ nhẹ một tiếng, ý nói người vừa huýt sáo đó thật trẻ con.

Cô có tư cách nói người khác trẻ con sao? Tạ Uẩn Ninh cũng hừ nhẹ một tiếng, cảm thấy thật nhức đầu: có thể tưởng tượng được bình thường khi cô đi chiếc xe thể thao này có bao nhiêu người huýt gió với cô.

Lê Lạc lại cười hắc hắc, bình thường cô cũng không gặp phải những người nhàm chán như vậy, hôm nay có lẽ là do Tạ Uẩn Ninh ngồi ở ghế lái phụ nên mới có thể gặp. Cô lái xe chậm lại, trò chuyện với Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, sao gần đây thầy không đi chiếc xe thể thao kia?"

Chiếc xe thể thao kia?

"Chính là chiếc xe mà thầy đi vào hôm chúng ta gặp nhau lần đầu tiên ấy." Lê Lạc nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt anh, sung sướng nói: "Hôm đó em thật sự rất ngạc nhiên."

"Đó không phải là xe của tôi." Tạ Uẩn Ninh trả lời.

"Oh, xe của người khác sao?" Lê Lạc gật đầu, hỏi tiếp: "Thầy mượn à?"

Tạ Uẩn Ninh không trả lời, anh đâu có rảnh rỗi mà mượn xe người khác vào hôm đi xem mắt chứ? Hôm đó Tần Tử Khiêm mượn xe của anh, vì thế anh mới phải đi xe của anh ta.

Lê Lạc hiểu, đàn ông muốn đổi xe là chuyện bình thường. Gió đêm lùa qua mái tóc, Lê Lạc vui vẻ nói với Tạ Uẩn Ninh: "Giáo sư, nếu như thầy muốn đi xe của em thì cứ nói với em một tiếng, em cũng rất ít khi đi xe, dù là lúc nào thì cũng có thể cho thầy mượn."

Tạ Uẩn Ninh hít một hơi, nói: "Cảm ơn."

"Không cần khách khí." Lê Lạc cười, nghiêm nhiên coi mình là trò cưng của Tạ Uẩn Ninh. Cách đối nhân xử thế của cô chính là như vậy, nếu như người nào đối xử tốt với cô thì trong mắt cô đó chính là người tốt, cô chắc chắn sẽ dốc lòng đối xử thật tốt với họ.

Cho nên Lê Lạc không những đưa Tạ Uẩn Ninh trở về chung cư cao cấp của anh mà còn thân thiết đưa anh đến dưới lầu. Chung cư mà Tạ Uẩn Ninh ở rất tốt, tốt hơn nhiều so với so với nhà trọ của cô, trước khi về nước cô thật sự không quan tâm nhiều lắm đến chỗ ở. Tùy ý nhìn xung quanh một chút, Lê Lạc hỏi

BÍ MẬT THỨC TỈNH

Tùy Hầu Châu

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Rất nhiều năm trước, Phương Tử Văn cũng là một người đàn ông trẻ giàu có, tài hoa, lãng mạn, nhất là lúc anh theo đuổi Lâm Hi Âm, đáng về lúc nào cũng nho nhã, lịch thiệp. Chỉ là khi tuổi tác tăng lên, bao nhiêu nho nhã, lịch thiệp đều chậm rãi hòa vào tửu sắc, hòa vào cao lương mỹ vị, không còn sót lại chút gì nữa.

Tuy nhiên Phương Tử Văn vẫn rất vui vẻ với sự thay đổi của bản thân, thậm chí lúc say khướt trên bàn rượu, anh vẫn còn trích một câu nói của một nữ tác giả để khoe khoang về cuộc sống hiện tại của mình: "Trong cuộc đời này, cuộc sống hạnh phúc, mỹ mãn nhất chính là: bảy phần no bụng, ba phần say, mười phần thu hoạch, sống trong giai cấp thượng đẳng, thuê những người lao động trung đẳng, có một cuộc tình với một người ở giai cấp hạ đẳng."

Chỉ là đã ở giai cấp thượng đẳng rồi, có một cuộc tình với một người ở giai cấp hạ đẳng rồi, bây giờ anh chỉ biết run run rẩy rẩy phòng bị chiến đấu.

Phương Tử Văn cảm thấy vô cùng may mắn vì anh vẫn chưa làm ra hành động sai lầm không thể cứu vãn, bởi vì một giây trước anh nhìn thấy trong ánh mắt phiền não của Lâm Hi Âm một tia khó hiểu. Hơn hai mươi năm vợ chồng, không không đến mức thần giao cách cảm, nhưng hiểu thì anh vẫn rất hiểu cô.

"Vợ à, anh sai rồi..." Phương Tử Văn quỳ gối trước mặt Lâm Hi Âm, đầu óc suy nghĩ thật nhanh.

Lâm Hi Âm cũng không phải là một người phụ nữ hiền lành, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, tức giận chất vấn: "Anh sai như thế nào?"

Phương Tử Văn nhìn bức ảnh của Lâm Hi Âm đặt ở ghế sa lon, đó là ảnh của A Âm chụp chung với cha mẹ quá cố. Bức ảnh ba người chụp chung, trong hình, A Âm vẫn còn là một nữ sinh cấp 3 yêu kiều, xinh đẹp. Phương Tử Văn lập tức nhớ ra hôm nay là tết trùng cửu, là ngày giỗ của cha mẹ vợ anh! Phương Tử Văn lập tức tỏ vẻ bi thương, quỳ gối trước mặt Lâm Hi Âm nói: "Hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ em, vậy mà tôi lại quên mất... Thật xin lỗi, vợ à, anh sai rồi..."

Lâm Hi Âm trợn trắng cả mắt, không nhin được nói: "Đứng dậy đi!"

Phương Tử Văn hậm hực đứng lên.

Phương Tử Văn lăn lộn trên thương trường nhiều năm, trí tuệ cũng có một chút, nếu không năm đó anh cũng không cưới được nữ thần Lâm Hi Âm, mặc dù lúc ấy nguyên nhân nữ thần chịu đi theo anh là vì bị Thương Vũ làm tổn thương, tự dưng anh lại kiếm được một món hời lớn.

Lâm Hi Âm coi thường hành động của chồng mình, tuy nhiên cô vẫn tin lời nói của Phương Tử Văn, cô tin rằng hôm nay Phương Tử Văn vì quên ngày giỗ của cha mẹ cô nên mới quỳ xuống nói xin lỗi. Là một người phụ nữ muốn nắm tất cả trong tay, đương nhiên Lâm Hi Âm cũng luôn đề phòng chuyện Phương Tử Văn có ăn vụng ở bên ngoài hay không. Chuyện chồng mình ăn vụng bên ngoài, so với việc bị người yêu phản bội còn đả kích hơn, cho nên đối với việc quản giáo Phương Tử Văn, từ trước đến giờ cô vẫn luôn rất nghiêm khắc...

Đối mặt với ánh mắt tràn đầy tình yêu và quan tâm của chồng mình, Lâm Hi Âm vẫn tương đối yên tâm với Phương Tử Văn, loại yên tâm này xuất phát từ một loại lòng tin. Dù sao năm đó cô gả cho Phương Tử Văn, là cô chịu thiệt thòi.

Sau một hồi chột dạ, Phương Tử Văn bắt đầu trêu cho Lâm Hi Âm vui vẻ. Cái mà anh giỏi nhất chính là miệng lưỡi, hai người ăn chung bữa cơm tết trùng cửu, Phương Tử Văn vắt hết óc để lấy lòng Lâm Hi Âm. Nhưng “Nhân hữu thất ngôn, mã hữu thất đề” (*), Phương Tử Văn nhất thời lỡ lời hỏi về người cũ chuyện xưa: "A Âm, anh từng nghe Thương Vũ nói em có một cô em gái. Nhưng mà lạ thật, em gả cho anh đã lâu như vậy, mà anh còn chưa từng nhìn thấy ảnh của em gái em..."

(*) Nhân hữu thất ngôn, mã hữu thất đề: Ngựa mà không cẩn thận thì sẽ ngã, người không để ý thì dễ lỡ lời. Ý muốn nhắc nhở mọi người nên thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Thấy sắc mặt vợ mình thay đổi, Phương Tử Văn lập tức im lặng.

"Được, anh không hỏi nữa, không hỏi nữa." Phương Tử Văn trấn an nói: "Anh không chọc em đau lòng nữa, người cũng đã qua đời rồi. Chúng ta phải sống thật tốt, có đúng hay không? Em còn có anh và Giai Khởi, hai bạn anh đều là người thân của em."

Phương Tử Văn nói hai câu này, không ngờ lại đâm vào trái tim của Lâm Hi Âm. Mặc dù chẳng còn muốn ăn nữa, cô vẫn nói: "Không nói tới chuyện cũ đau lòng nữa, chúng ta ăn cơm đi."

Phương Tử Văn vội vàng hợp tác, nhưng trong lòng lại cảm thấy không đúng: mỗi lần nhắc tới cô em vợ đã qua đời, A Âm thật sự đau lòng sao?

Chuyện cũ năm xưa, con gái Giai Khởi thì không biết, nhưng Phương Tử Văn vẫn biết một chút. Mặc dù năm đó lúc Thương Vũ tới thành phố Lan thu mua công ty Lâm thị, anh vẫn đang làm việc ở nước Mỹ, nhưng mà năm đó Lâm gia thảm như vậy, Lâm đại tiểu thư một mình gánh vác cả gia đình, Phương Tử Văn cũng từng nghe nói, trước đây anh từng rất ngưỡng mộ Lâm Hi Âm về chuyện này.

Chỉ là, tại sao mỗi lần anh hoặc con gái Giai Khởi nói về chuyện của em vợ, A Âm đều ngậm miệng không nói gì ——

Là vì người em vợ uất ức đến tự sát sau cái chết của cha mẹ chính là tiểu thư Thanh Gia, là người trong lòng của Thương Vũ sao?

“Trọng hồ điệp nghiêng thanh gia

Hữu tam thu quế tử

Thập lý hà hoa.

Khương quán lộng tình

Lăng ca phiếm dạ

Hi hi điều tầu liên oa.” (*)

(*) Trích từ bài thơ Vọng Hải Triều của nhà thơ Liễu Vĩnh, tả cảnh đẹp của vùng Giang Nam, từ thời Ngô đến năm triều đại tiếp theo đều đóng đô ở Kiến Khang (tức Nam Kinh ngày nay)

Dịch thơ: (Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo)

“Núi hồ trong đẹp bao la,

Có hoa sen mười dặm,

Hương quế ba thu.

Tạnh trời sáo thổi,

Thuyền đêm hát ca,

Cô hái sen, lão câu cá cười ha ha.”

Đây là bài thơ mà Thương tổng thích nhất, Phương Tử Văn đột nhiên nghĩ: một mỹ nhân như vậy, nếu như bây giờ còn sống, không biết sẽ như thế nào?

Chuyện cũ đã qua lâu như vậy, nếu như có người còn nhớ được về nhị tiểu thư Lâm gia, đại khái chỉ có một câu như thế này: "Cô gái đó, thật sự quá yếu đuối..."

Trong quán bar huyền ảo rực rỡ, Lê Lạc ngồi ở băng ghế dài trên chóc người pha rượu, có lẽ là được cô tân bốc, người pha rượu dừng lại nói với cô: "Tôi sẽ pha tặng cô một ly rượu, cô muốn uống gì?"

"Được, vậy thì một ly trà đá Vegas nhé." Lê Lạc không khách khí nói, đồng thời có thêm một yêu cầu nho nhỏ: "Không cho Vodka, nhiều nước chanh."

"Ok!" Người pha rượu bắt đầu pha chế.

Hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ cô,

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)